

MINISTERI D' ADMINISTRACIÓ TERRITORIAL

9865 *REIAL DECRET LEGISLATIU 781/1986, de 18 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de les disposicions legals vigents en matèria de règim local. («BOE» núms. 96 i 97, de 22 i 23-4-1986, i correcció d'errors en «BOE» núms. 165 i 282, d'11-7-1986 i 25-11-1986.)*

La disposició final primera de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, va autoritzar el Govern de la nació per refondre en un sol text les disposicions legals vigents en matèria de règim local, d'acord amb el que estableix la disposició derogatòria, en tot el que no s'oposi a les disposicions de l'esmentada Llei, les contradigui o hi sigui incompatible.

En compliment d'aquesta autorització, s'ha procedit a redactar el text refós adequant els preceptes no derogats de la legislació anterior, amb els aclariments i les harmonitzacions procedents.

En virtut d'això, a proposta del ministre d'Administració Territorial i, a més, quant al títol VIII, a proposta del ministre d'Economia i Hisenda, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 18 d'abril de 1986, dispenso:

Article únic

De conformitat amb el que estableix la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, s'aprova el text refós de les disposicions legals vigents en matèria de règim local, que s'insereix a continuació.

Madrid, 18 d'abril de 1986.

JUAN CARLOS R.

El ministre d'Administració Territorial,
FÉLIX PONS IRAZÁBAL

TEXT REFÓS DE LES DISPOSICIONS LEGALS VIGENTS EN MATÈRIA DE RÈGIM LOCAL

TÍTOL PRIMER

Disposicions generals

Article 1. 1. Per al compliment dels seus fins, els ajuntaments, en representació dels municipis, les diputacions o altres corporacions de caràcter representatiu, en representació de les províncies, i els consells i cabildos, en representació de les illes, tenen plena capacitat jurídica per adquirir, posseir, reivindicar, permutar, gravar o alienar tota mena de béns, subscriure contractes, establir i explotar obres i serveis públics, obligar-se, interposar els recursos establerts i exercir les accions previstes a les lleis.

2. Tenen la mateixa capacitat jurídica els òrgans corresponents en representació de les respectives entitats d'àmbit territorial inferior al municipal.

3 Els municipis, les províncies, les illes i les altres entitats locals territorials estan exempts d'impostos de l'Estat i de les comunitats autònomes, en els termes de la Llei.

TÍTOL II El municipi

CAPÍTOL PRIMER

Territori i població

Article 2. Cada municipi pertany a una sola província.

Article 3. 1. L'alteració de termes municipals es pot produir:

- a) Per incorporació d'un o més municipis a un altre o altres de limítrofs.
- b) Per fusió de dos o més municipis limítrofs.
- c) Per segregació d'una part del territori d'un o diversos municipis per constituir-ne un altre d'independent.
- d) Per segregació de part del territori d'un municipi per agregar-lo a un altre de limítrof.

2. En cap cas l'alteració de termes municipals pot suposar una modificació dels límits provincials.

Article 4. La incorporació d'un o més municipis a un altre o altres de limítrofs només es pot acordar quan es donin motius notoris de necessitat o conveniència econòmica o administrativa.

Article 5. La fusió de municipis limítrofs a fi de constituir-ne un de sol es pot fer:

- a) Quan separatament no tinguin prou recursos per atendre els serveis mínims exigits per la llei.
- b) Quan es confonguin els nuclis urbans com a conseqüència del desenvolupament urbanístic.
- c) Quan hi hagi motius notoris de necessitat o conveniència econòmica o administrativa.

Article 6. La segregació de part del territori d'un o diversos municipis per constituir-ne un altre d'independent es pot fer quan hi hagi motius permanents d'interès públic, relacionats amb la colonització interior, explotació de mines, instal·lació de noves indústries, creació de regadys, obres públiques o altres d'anàlogues.

Article 7. La segregació d'una part del territori d'un municipi per agregar-lo a un altre de limítrof es pot fer quan es doni alguna de les causes assenyalades als apartats b) i c) de l'article 5.

Article 8. 1. No es pot segregar part d'un municipi si amb això se'l priva de les condicions previstes a l'article 13.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Tampoc no es pot segregar cap nucli de població d'un terme municipal quan estigui unit per un carrer o una zona urbana a un altre del municipi originari.

2. En els casos de segregació parcial d'un terme municipal, conjuntament amb la divisió del territori s'ha de fer la dels béns, drets i accions, així com la dels deutes i càrregues, en funció del nombre d'habitants i de la riquesa imposable del nucli que es tracta de segregar.

Article 9. 1. El procediment per a l'alteració dels termes municipals en els supòsits previstos pels articles 4, 5, 6 i 7 d'aquesta Llei l'inicia d'ofici la corresponent comunitat autònoma o a instància de l'ajuntament interessat, de la respectiva diputació o de l'Administració de l'Estat. En tot cas, és preceptiva l'audiència de la diputació provincial i dels ajuntaments interessats.

2. En els supòsits de fusió o d'incorporació voluntària de municipis limítrofs, el procediment es promou per acord dels respectius ajuntaments, adoptat amb el vot favorable de les dues terceres parts del nombre de fet i, en tot cas, de la majoria absoluta del nombre legal de membres de la corporació. Els acords se sotmeten a informació pública, i les al·legacions i reclamacions que s'hi puguin formular, les resolen els mateixos ajuntaments amb idèntica majoria.

3. En els casos de segregació parcial de caràcter voluntari, s'han de complir els mateixos requisits del número anterior, llevat que hi hagi hagut prèviament una petició escrita de la majoria dels veïns residents en la porció que s'hagi de segregar, cas en què l'expedient s'ha d'eleva a l'òrgan competent per a la seva resolució definitiva, encara que els acords municipals no hagin estat favorables.

4. En tots els casos d'alteració de termes municipals és necessari el dictamen previ de l'òrgan consultiu superior del consell de govern de la respectiva comunitat autònoma, si n'hi ha, o, si de cas hi manca, del Consell d'Estat. Simultàniament a la petició del dictamen, s'ha de fer conèixer l'expedient a l'Administració de l'Estat.

5. La resolució definitiva del procediment es fa per decret del consell de govern de la comunitat autònoma corresponent, el qual s'ha de traslladar a l'Administració de l'Estat als efectes del que preveu l'article 14.1 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Article 10. Les qüestions que se susciten entre municipis sobre delimitació dels seus termes municipals, les ha de resoldre la corresponent comunitat autònoma, amb l'informe previ de l'Institut Geogràfic Nacional i el dictamen de l'òrgan consultiu superior del consell de govern d'aquella, si n'hi ha o, si de cas hi manca, del Consell d'Estat.

Article 11. 1. L'alteració del nom i la capitalitat dels municipis la pot portar a terme el consell de govern de la comunitat autònoma, amb l'acord previ de l'ajuntament i l'informe de la diputació provincial respectiva.

2. L'acord corporatiu s'adopta amb la majoria prevista a l'article 472.d) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

3. La resolució que adopti el consell de govern de la comunitat autònoma s'ha de traslladar a l'Administració de l'Estat als efectes previstos a l'article 14.1 de la Llei esmentada.

Article 12. L'obligació d'empadronament afecta tots els que viuen al terme municipal en el moment de formar-se o rectificar-se anualment el padró d'habitants, així com els que, en qualsevol moment, canviïn de residència. Respecte als menors o incapacitats, l'obligació d'empadronar-los correspon als pares, tutors o residents majors d'edat amb els quals habitin.

Article 13. Respecte als residents i, si s'escau, els transeünts, n'han de constar en el padró municipal el nom i cognoms, l'edat i naturalesa, la professió i ocupació, l'estat civil i totes les altres dades que s'exigeixin d'acord amb el que preveu l'article 17.1 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Article 14. 1. Tots els ajuntaments han de formar els seus padrons municipals d'habitants cada cinc anys i rectificar-los anualment. Els anys acabats en u, la data de la seva formació ha de coincidir amb l'assenyalada per a la dels censos de població i habitatge. Els anys acabats en sis, la data de formació és la que s'assenyali per real decret entre l'1 de març i el 31 de maig.

2. Correspon a l'Administració de l'Estat dictar les instruccions i directrius de caràcter tècnic per a la formació, manteniment i rectificació del padró municipal d'habitants de tots els ajuntaments.

3. L'aprovació del padró municipal solament a l'efecte de comprovar l'observança d'aquestes directrius correspon a l'òrgan de l'Administració de l'Estat competent en matèria d'estadística.

Article 15. 1. L'alcalde ha de declarar d'ofici el veïnatge dels qui en formar-se o rectificar-se el padró faci almenys dos anys que tenen la residència efectiva en el terme municipal. Així mateix, ha de declarar en qualsevol moment el veïnatge dels qui, residint en el mateix terme, ho sol·licitin en els termes de l'article 15.1 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril. En les mateixes condicions escau la declaració de domiciliats.

2. El padró i les seves rectificacions han de ser exposats al públic als efectes que els interessats hi formulin reclamacions.

3. Contra la inclusió, exclusió o qualificació dels habitants en el padró municipal, els interessats poden for-

mular al·legacions davant l'alcalde, la resolució de les quals pot ser objecte de recurs en reposició davant d'aquest, el qual ha de resoldre amb l'informe previ de l'òrgan de l'Administració de l'Estat competent en matèria d'estadística.

Article 16. Els espanyols menors d'edat emancipats o judicialment habilitats tenen els mateixos drets que els veïns, llevat dels de caràcter polític.

Article 17. Per tot el que es refereix a l'Administració econòmica local i al règim de drets i obligacions que n'emanen per als residents, els propietaris absents tenen l'obligació de comunicar a l'alcaldia el nom de la persona que els representa. Si falta aquesta comunicació, tenen la consideració de representants dels propietaris per les finques que llaurin, ocupin o administrin:

1r Els administradors, apoderats o encarregats dels propietaris forasters.

2n Si manquen aquests, els colons, arrendataris o parcers de les finques rústiques quan els seus propietaris o administradors no resideixin en el terme municipal.

3r Els inquilins de finques urbanes quan cadascuna d'aquestes estigui arrendada a una sola persona o no resideixi a la localitat el propietari, administrador o encarregat.

CAPÍTOL II

Organització

Article 18. Abans de començar l'exercici de les seves funcions, l'alcalde ha de jurar o prometre el càrrec davant el ple de l'ajuntament.

Article 19. Els alcaldes de Madrid i Barcelona tenen el tractament d'excel·lència; els de les altres capitals de província, tractament d'il·lustríssima; i els de la resta de municipis, tractament de senyoria. No obstant això, es respecten els tractaments que responguin a tradicions reconegudes per disposicions legals.

Article 20. 1. A cadascun dels poblats i barriades separats del nucli urbà i que no constitueixin entitat local, l'alcalde hi pot nomenar un representant personal entre els veïns que hi resideixen.

2. L'alcalde també pot nomenar els esmentats representants a les ciutats en què el desenvolupament dels serveis ho aconselli. El representant ha d'estar aveïnat al mateix nucli en el qual exerceixi les seves funcions.

3. El que disposen els dos números anteriors només és aplicable en els termes que disposi el reglament orgànic propi de la corporació.

Article 21. Quan l'alcalde s'absenti del terme municipal durant més de vint-i-quatre hores sense haver conferit la delegació, o quan per una causa imprevista li hagi resultat impossible atorgar-la, l'ha de substituir el tinent d'alcalde a qui correspongui, el qual n'ha de donar compte a la resta de la corporació.

Article 22. Als municipis amb comissió de govern, el nombre de tinents d'alcalde no pot excedir el nombre de membres d'aquella. En els altres on no hi hagi aquesta comissió, el nombre de tinents d'alcalde no pot excedir el terç del nombre legal dels membres de la corporació.

Article 23. 1. A més de les assenyalades a l'article 22 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, corresponen al ple, una vegada constituït de conformitat amb el que disposa la legislació electoral, les atribucions següents:

a) L'adquisició de béns i drets del municipi i la transacció sobre aquests, llevat que les competències estiguin atribuïdes expressament per la Llei a altres òrgans.

b) La regulació de l'aprofitament dels béns comuns en els termes previstos a la legislació aplicable.

c) La contractació d'obres, serveis i subministraments la durada dels quals excedeixi un any o exigeixi crèdits superiors als consignats en el pressupost anual.

d) L'aprovació dels projectes d'obres quan la contractació de l'execució sigui de la seva competència, de conformitat amb l'apartat anterior.

e) El reconeixement extrajudicial de crèdits, sempre que no hi hagi dotació pressupostària, operacions de crèdit o concessió de quitament i espera.

f) La defensa en els procediments incoats contra l'ajuntament.

2. L'exercici de les atribucions establertes al número anterior és delegable, llevat dels supòsits previstos a l'article 47 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Article 24. A més de les previstes a l'article 21.1 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, l'alcalde exerceix les atribucions següents:

a) Decidir els empats amb vot de qualitat.

b) L'organització dels serveis administratius de la corporació, en el marc del reglament orgànic.

c) La contractació i concessió d'obres, serveis i subministraments, que excedeixin la quantia assenyalada a l'article 21.1.1) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, i tinguin una durada no superior a un any i no exigeixin crèdits superiors al consignat en el pressupost anual.

d) Totes les atribucions en matèria de personal que no siguin competència del ple.

e) La concessió de llicències, llevat que les ordenances o les lleis sectorials l'atribueixin expressament al ple o a la comissió de govern.

f) El desenvolupament de la gestió econòmica de conformitat amb el pressupost aprovat.

g) Publicar, executar i fer complir els acords de l'ajuntament.

h) Presidir les subhastes i concursos per a vendes, arrendaments, subministraments i tota classe d'adjudicacions de serveis i obres municipals.

TÍTOL III

La província

CAPÍTOL PRIMER

Disposicions generals

Article 25. 1. El territori de la nació espanyola es divideix en cinquanta províncies amb els límits, la denominació i les capitals que tenen actualment.

2. Només mitjançant una llei aprovada per les Corts Generals es pot modificar la denominació i capitalitat de les províncies. Qualsevol alteració dels seus límits requereix una llei orgànica.

CAPÍTOL II

Organització

Article 26. Abans de començar l'exercici de les seves funcions, el president de la diputació ha de jurar o prometre el càrrec davant el ple d'aquesta.

Article 27. Els presidents de les diputacions provincials tenen el tractament d'il·lustríssima, llevat del de la de Barcelona, que té el d'excel·lència. No obstant això, es respecten els tractaments que responguin a tradicions reconegudes per disposicions legals.

Article 28. 1. A més de les assenyalades a l'article 33.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, corresponen al ple de la diputació, una vegada constituït de conformitat amb el que disposa la legislació electoral, les funcions següents:

a) La creació, modificació i dissolució d'organismes i establiments provincials.

b) Emetre informe en els expedients de fusió, agregació o segregació de municipis del seu territori.

c) L'adquisició de béns i drets, la transacció sobre aquests, i la concessió de quitament i espera, llevat que les competències estiguin atribuïdes expressament per llei a altres òrgans.

d) La contractació d'obres, serveis i subministraments, quan la seva quantia excedeixi el 5 per 100 dels recursos ordinaris, hagin de durar més d'un any o exigeixin recursos superiors als consignats en el pressupost anual.

e) La provincialització de serveis.

f) L'aprovació de plans generals de carreteres i l'establiment de serveis de comunicacions provincials i de subministrament d'energia elèctrica.

2. L'exercici de les atribucions establertes al número anterior és delegable, llevat de les dels apartats a), b), e) i f).

Article 29. A més de les establertes a l'article 34 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, corresponen al president de la diputació les atribucions següents:

a) Totes les facultats en matèria de personal que no tingui atribuïdes el ple.

b) Presidir les subhastes i adjudicar provisionalment la rematada.

c) El desenvolupament de la gestió econòmica de conformitat amb el pressupost aprovat.

d) Retre comptes de les operacions efectuades en cada exercici econòmic.

e) El compliment de les càrregues que imposin les lleis a l'Administració provincial.

CAPÍTOL III

Competències

Article 30. 1. La diputació ha de cooperar a l'efectivitat dels serveis municipals, preferentment dels obligatoris, aplicant amb aquesta finalitat:

a) Els mitjans econòmics propis d'aquesta que s'assignin.

b) Les subvencions o ajudes financeres que concedeixin l'Estat o la comunitat autònoma.

c) Les subvencions o ajudes de qualsevol altra procedència.

d) El producte d'operacions de crèdit.

2. La cooperació pot ser total o parcial, segons aconsellin les circumstàncies econòmiques dels municipis interessats.

3. Els serveis que ha d'assolir la cooperació han de ser, en tot cas, els relacionats com a mínims a l'article 26 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

4. La preferència entre els diferents serveis mínims a què al·ludeix el número anterior es determina sobre la base dels objectius a què es refereix l'article 36.2.a) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, atenent les circumstàncies de cada municipi i respectant les prioritats sectorials que es determinen en la forma establerta a l'article 59 de la Llei esmentada.

5. La diputació també ha de cooperar en l'elaboració de plans territorials i urbanístics, redacció de projectes, direcció d'obres o instal·lacions, informes tècnics previs a l'atorgament de llicències i gestió tributària, construcció i conservació de camins i vies rurals i altres obres i serveis de la competència municipal.

6. Les formes de cooperació són:

a) L'assistència administrativa en l'exercici de les funcions públiques necessàries.

b) L'assessorament jurídic, econòmic i tècnic.

- c) Ajudes del mateix caràcter en la redacció d'estudis i projectes.
- d) Subvencions a fons perdut.
- e) Execució d'obres i instal·lació de serveis.
- f) La concessió de crèdits i la creació de caixes de crèdit per facilitar als ajuntaments operacions d'aquest tipus.
- g) La creació de consorcis o altres formes associatives legalment autoritzades.
- h) La subscripció de convenis administratius.
- i) Qualsevol altres que estableixi la diputació d'acord amb la Llei.

Article 31. L'aportació dels municipis per a l'establiment de serveis pel sistema de cooperació es fixa en cada cas d'acord amb la seva capacitat econòmica, i es pot fer efectiva amb càrrec als seus propis ingressos o per crèdits de la diputació provincial. En aquest últim cas, i sense perjudici de qualsevol altres garanties, els ingressos que produeixi el servei establert queden afectes preceptivament al seu reintegrament fins a la seva extinció total.

Article 32. 1. Per al desenvolupament de la cooperació, les diputacions, amb participació dels ajuntaments, han de redactar els plans provincials establerts a l'article 36 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

2. El seu contingut es pot diferenciar per serveis o zones.

3. Aquests plans s'han d'inserir en el «Butlletí Oficial de la Província» perquè es puguin formular al·legacions i reclamacions sobre aquests durant un termini de deu dies.

4. Els plans de cooperació han de ser aprovats per les diputacions després d'haver donat participació a les administracions de l'Estat i de la comunitat autònoma, i amb l'informe previ de la Comissió Provincial de Col·laboració amb les Corporacions Locals.

5. Aprovats definitivament els plans, qualsevol modificació requereix el compliment dels mateixos tràmits que preveu aquest article.

Article 33. En la formació i execució dels plans s'han d'observar les regles següents:

1a La subvenció estatal per al seu finançament s'ha de lliurar a les diputacions.

2a L'execució correspon a la diputació sense perjudici de la possibilitat que l'assumeixin els municipis afectats, sempre que ho sol·licitin.

3a Les obres i adquisicions s'han d'efectuar pels procediments assenyalats a la legislació sobre contractació de les entitats locals i poden agrupar els projectes per serveis o zones, a fi d'obtenir avantatges econòmics i facilitar la concurrència de licitadors de reconeguda solvència.

4a Efectuada la recepció definitiva de les obres que executin les diputacions, s'han de lliurar a l'entitat local que correspongui, a càrrec de la qual està la seva conservació i el seu manteniment.

Article 34. Amb independència dels comptes generals que hagin de remetre les diputacions, han d'enviar al Ministeri d'Administració Territorial, amb la periodicitat que s'estableixi per reglament, un estat comprensiu del desenvolupament econòmic dels crèdits destinats a cooperació, així com una memòria detallada de les realitzacions aconseguides l'any anterior.

TÍTOL IV

Altres entitats locals

Article 35. 1. Perquè els municipis es mancomunin no és indispensable que pertanyin a aquesta província ni que hi hagi entre aquests continuïtat territorial, si aquesta no es requereix per la naturalesa dels fins de la mancomunitat.

2. Les mancomunitats no poden assumir la totalitat de les competències assignades als respectius municipis.

3. D'acord amb el que disposa l'article 47.3 b) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, els acords aprovatoris de la constitució i els estatuts de la mancomunitat els ha d'adoptar cada ajuntament amb el vot favorable de la majoria absoluta del nombre legal de membres de la corporació, prèvia informació pública pel termini d'un mes. Quan es tracti de municipis que siguin de diferents províncies s'ha de donar audiència a les diputacions provincials respectives.

4. L'òrgan de govern de la mancomunitat ha d'estar integrat per representants dels municipis mancomunats en la forma que determinin els estatuts corresponents.

Article 36. Els estatuts de les mancomunitats municipals han d'expressar almenys:

1r Els municipis que comprenen.

2n El lloc on radiquin els seus òrgans de govern i administració.

3r El nombre i la forma de designació dels representants dels ajuntaments que han d'integrar els òrgans de govern de la mancomunitat.

4t Els seus fins.

5è Els recursos econòmics.

6è El termini de vigència.

7è El procediment per modificar els estatuts, i

8è Les causes de dissolució.

Article 37. Les entitats conegudes amb les denominacions de mancomunitats o comunitats de terra o de vila i terra, o de ciutat i terra, associacions, reials senyorius, universitats, comunitats de pastures, llenyes, aigües, i altres d'anàlogues, es continuen regint per les seves normes consuetudinàries o tradicionals i, sense perjudici de l'autonomia de què gaudeixen, han d'ajustar el seu règim econòmic al que prescriu la legislació de règim local sobre formació de pressupostos i rendició de comptes, liquidacions, inventaris i balanços.

Article 38. Les entitats locals d'àmbit territorial inferior al municipal tenen les competències següents:

a) La construcció, conservació i reparació de fonts, safarejos i abeuradors.

b) La policia de camins rurals, forests, fonts i rius.

c) La neteja de carrers.

d) La mera administració i conservació del patrimoni, inclòs el forestal, i la regulació de l'aprofitament dels béns comuns.

e) L'execució d'obres i la prestació de serveis compresos en la competència municipal i d'exclusiu interès de l'entitat, quan no estigui a càrrec del respectiu municipi.

Article 39. L'alcalde pedani, òrgan unipersonal executiu de l'entitat local, presideix la junta veïnal i és elegit de conformitat amb la llei electoral.

Article 40. L'alcalde pedani té les atribucions que la llei assenjala a l'alcalde, circumscrites a l'administració de la seva entitat, i en particular les següents:

a) Convocar i presidir les sessions de la junta o assemblea veïnal, dirigir les deliberacions i decidir els empats amb el vot de qualitat.

b) Executar i fer complir els acords de la junta o assemblea veïnal.

c) Aplicar el pressupost de l'entitat, ordenant pagaments amb càrrec a aquest, i retre comptes de la seva gestió.

d) Vigilar la conservació de camins rurals, fonts públiques i forests, així com els serveis de policia urbana i de subsistències.

e) Totes les altres facultats d'administració de l'entitat no reservades expressament a la junta o assemblea veïnal.

Article 41. 1. La junta o assemblea veïnal té les atribucions següents:

a) L'aprovació de pressupostos i ordenances d'exaccions, la censura de comptes i el reconeixement de crèdits, sempre que no hi hagi dotació pressupostària.

b) L'administració i conservació de béns i drets propis de l'entitat i la regulació de l'aprofitament de béns comunals.

c) L'exercici d'accions judicials i administratives.

d) En general, totes les atribucions que assigna la llei al ple de l'ajuntament respecte a l'administració del municipi, en l'àmbit de l'entitat.

2. Els acords de la junta o assemblea veïnal sobre disposicions de béns i operacions de crèdit i expropiació forçosa han de ser ratificats per l'ajuntament respectiu.

Article 42. 1. La constitució de noves entitats locals d'àmbit territorial inferior al municipal està subjecta al compliment dels requisits següents:

a) Petició escrita de la majoria dels veïns residents en el territori que hagi de ser base de l'entitat, o alternativament acord de l'ajuntament.

b) Informació pública veïnal.

c) Informe de l'ajuntament, i

d) Resolució definitiva pel consell de govern de la comunitat autònoma.

2. No es pot constituir en entitat local d'àmbit territorial inferior al municipi el nucli territorial en què resideixi l'ajuntament.

Article 43. 1. Una vegada constituïda l'entitat s'han d'establir els límits territorials i s'ha de fer la separació patrimonial.

2. Els acords municipals en aquesta matèria requereixen l'aprovació de l'òrgan competent de la comunitat autònoma, que s'entén atorgada si no emet resolució en el termini de tres mesos.

Article 44. La modificació i supressió d'entitats locals d'àmbit territorial inferior al municipal es pot portar a terme:

a) A petició de la mateixa entitat complint els requisits consignats a l'article 42.

b) Per acord del consell de govern de la respectiva comunitat autònoma adoptat prèvia audiència de les entitats i ajuntaments interessats, amb l'informe de l'òrgan consultiu superior d'aquell, on hi hagi o, si de cas hi manca, del Consell d'Estat i de conformitat amb el que disposa l'article següent.

Article 45. Perquè el consell de govern de la comunitat autònoma acordi la supressió d'entitats locals d'àmbit territorial inferior al municipal, és necessari instruir l'oportú expedient en el qual es mostri la insuficiència de recursos per sostenir els serveis mínims que li estiguin atribuïts, o s'apreciïn motius notoris de necessitat econòmica o administrativa.

TÍTOL V

Disposicions comunes a les entitats locals

CAPÍTOL PRIMER

Règim de funcionament

Article 46. Les comissions municipals i provincials de govern han de celebrar la sessió ordinària amb la peri-

odicitat que estableixi el reglament orgànic de la corporació.

Correspon al president de cada comissió fixar el dia en què s'ha de celebrar la sessió.

Article 47. 1. Les corporacions locals poden establir per si mateixes el seu règim de sessions. Els dies de les reunions ordinàries s'han de fixar prèviament per acord de la corporació.

2. Llevat de casos d'urgència, no s'han de tractar més temes que els assenyalats a l'ordre del dia de cada sessió, que ha de formar el president i que s'ha de distribuir entre els membres de la corporació amb una antelació mínima de dos dies hàbils.

Article 48. 1. Quan la quarta part dels membres que legalment integren la corporació sol·licitin la realització de la sessió extraordinària del ple, el president està obligat a convocar-la dins dels quatre dies següents a la sol·licitud.

2. La convocatòria de la sessió extraordinària del ple de les corporacions locals s'ha de fer amb dos dies d'antelació, com a mínim, al de la seva realització, excepte en casos d'urgència degudament motivada i fent constar els temes a què s'han de circumscriure les deliberacions i els acords, sense que se'n puguin tractar altres de diferents.

Article 49. Les sessions s'han de fer a la casa consistorial o al palau provincial que constitueixi la seu de la respectiva corporació. En els casos de força major, es poden fer en un edifici habilitat a aquest efecte.

Article 50. De cada sessió, n'ha d'estendre acta el secretari de la corporació o, si s'escau, l'òrgan corresponent, i s'hi ha de fer constar, com a mínim, la data i l'hora de començament i la fi; els noms del president i altres assistents; els assumptes tractats; el resultat dels vots emesos i els acords adoptats. En les sessions plenàries s'han de recollir succintament les opinions emeses.

Article 51. Són nuls els acords adoptats en sessions extraordinàries sobre temes no compresos en la seva convocatòria, així com els que s'adoptin en sessions ordinàries sobre matèries no incloses en el respectiu ordre del dia, llevat d'especial i prèvia declaració d'urgència feta per l'òrgan corresponent, amb el vot favorable de la majoria prevista a l'article 47.3 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Article 52. 1. El llibre d'actes té la consideració d'instrument públic solemne, i ha de portar en tots els fulls, degudament foliats, la rúbrica del president i el segell de la corporació.

2. No són vàlids els acords no reflectits en el corresponent llibre d'actes que reuneixi els requisits expressats a l'apartat anterior.

Article 53. Les juntes o assemblees veïnals de les entitats locals d'àmbit territorial inferior al municipal també han d'ajustar el seu funcionament al que disposen els articles anteriors, que s'apliquen, així mateix, per a les assemblees veïnals en el règim de consell obert en tot el que no sigui específic d'aquest règim ni s'oposi als usos, costums o tradicions locals. Els acords s'adopten sempre per majoria de vots.

Article 54. 1. És necessari l'informe previ del secretari, i, a més, si s'escau, de l'interventor o dels qui legalment els substitueixin, per a l'adopció dels acords següents:

a) En els supòsits en què així ho ordeni el president de la corporació o quan ho sol·liciti un terç dels seus membres amb antelació suficient a la realització de la sessió en què s'hagin de tractar.

b) Sempre que es tracti d'assumptes sobre matèries per a les quals s'exigeixi una majoria especial.

2. Els informes que s'emetin han d'assenyalar la legislació, en cada cas aplicable i l'adequació a aquesta dels acords en projecte.

3. Els acords per a l'exercici d'accions necessàries per a la defensa dels béns i drets de les entitats locals s'han

d'adoptar previ dictamen del secretari, o, si s'escau, de l'assessoria jurídica i, en defecte de tots dos, d'un lletrat.

4. Quant a la representació i defensa en judici de les entitats locals, cal atènyer-se al que disposa la Llei orgànica del poder judicial.

Article 55. En l'esfera de la seva competència, les entitats locals poden aprovar ordenances i reglaments, i els alcaldes, dictar bans. En cap cas han de contenir preceptes que s'oposin a les lleis.

Article 56. L'aprovació de les ordenances locals s'ha d'ajustar al procediment establert a l'article 49 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Per a la modificació de les ordenances i reglaments s'han d'observar els mateixos tràmits que per a la seva aprovació.

Article 57. Són aplicables a les infraccions de les ordenances, els reglaments i els bans, els terminis de prescripció que estableix el Codi penal per a les faltes, sense perjudici del que, en cada cas, estableixin les lleis.

Article 58. Per a l'exacció de multes per infracció d'ordenances, en defecte de pagament voluntari, se segueix el procediment administratiu de constrenyiment.

Article 59. Les multes per infracció d'ordenances no poden excedir, llevat que hi hagi una previsió legal diferent, les 25.000 pessetes en municipis de més de 500.000 habitants; les 15.000 pessetes en els de 50.001 a 500.000; les 10.000 pessetes en els de 20.001 a 50.000; les 5.000 pessetes en els de 5.001 a 20.000, i les 500 pessetes en els altres municipis.

Article 60. Les autoritats i els funcionaris de qualsevol ordre que, per dol o culpa o negligència, adoptin resolucions o realitzin actes amb infracció de les disposicions legals, estan obligats a indemnitzar la corporació local pels danys i perjudicis que siguin conseqüència d'aquells, amb independència de la responsabilitat penal o disciplinària que els pugui correspondre.

CAPÍTOL II

Relacions interadministratives

Article 61. L'Administració de l'Estat col·labora amb les entitats locals en els termes i per als fins previstos a la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Article 62. L'assistència tècnica consisteix en qualsevol ajuda prevista per les lleis, i, en especial, l'elaboració d'estudis i projectes relatius a l'execució d'obres, prestació de serveis o qualsevol altra activitat pròpia de les entitats locals o d'interès comú.

Article 63. 1. L'ajuda financera s'ha de portar a terme mitjançant subvencions incloses en els pressupostos generals de l'Estat o en els d'altres organismes estatals.

2. Són condicions indispensables per a la concessió de subvencions:

a) Que tinguin per objecte la realització d'obres o la prestació de serveis els efectes socials o administratius dels quals es contreguin al territori de l'entitat local subvencionada.

b) Que aquestes obres o serveis siguin gestionats per les corporacions locals, segons les formes determinades a l'article 85 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Article 64. La constitució amb les entitats locals d'ens de gestió de caràcter públic o privat es regeix per la legislació de règim local.

Article 65. La col·laboració de l'Administració de l'Estat ha de ser objecte d'especial consideració quan es tracti de municipis que estiguin en alguna de les circumstàncies objectives següents:

- a) Els de valor historicoartístic reconegut.
- b) Els de marcat interès turístic.

c) Els que, per l'emplaçament o forma d'assentament de la seva població, experimentin un major cost en els serveis considerats essencials.

d) Els que tinguin un índex d'expansió extraordinari en l'aspecte industrial o urbà, i

e) Els que hagin patit les conseqüències de fenòmens catastròfics que, per la magnitud dels danys, volum de la població afectada i manca de recursos locals, exigeixin assistència especial temporal.

Article 66. L'Estat i les comunitats autònomes poden delegar en les entitats locals la realització d'obres, execució de serveis i, en general, l'exercici d'activitats pròpies de la seva competència. Els municipis poden rebre delegacions de les altres entitats locals.

Article 67. 1. La delegació s'ha de referir a funcions en la gestió de les quals sigui convenient la participació dels representants dels interessos locals, per raó de la seva transcendència municipal o provincial.

2. En acordar-se la delegació, s'han de determinar les facultats de direcció i fiscalització que es reservi l'Administració delegant en els termes dels articles 7.3 i 27.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

3. La delegació es pot acordar a favor d'una o diverses entitats locals vinculades entre si, sempre que aquestes disposin dels mitjans tècnics i de gestió convenients, i que els siguin cedits els mitjans financers necessaris. L'acceptació expressa de les entitats delegades és indispensable perquè la delegació es produeixi vàlidament, llevat del que disposa l'article 27.3 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

4. L'exercici de les facultats delegades s'ha de fer de conformitat amb l'ordenament estatal o autonòmic, segons de qui sigui procedent la delegació, i sense perjudici que les entitats locals s'atinguin a l'ordenament local per a la seva execució.

Article 68. 1. A petició de les entitats locals interessades, el Govern o el consell de govern de les comunitats autònomes poden delegar en aquelles la realització de funcions, obres o serveis. L'acord ha de preveure l'oportuna dotació econòmica amb càrrec als pressupostos de l'Estat o de les comunitats autònomes.

2. A més de les facultats de direcció i fiscalització, l'Administració de l'Estat o de la comunitat autònoma delegant, es pot reservar potestats decisòries en un grau més o menys elevat, apreciades les circumstàncies de cada cas, i, especialment, la transcendència municipal o provincial de les funcions, la conveniència de participació en el seu exercici de les entitats locals, els mitjans tècnics i de gestió de què disposin aquestes i els recursos financers que tinguin o els siguin cedits.

Article 69. Les competències compartides o concurrents poden ser exercides conjuntament per l'Administració de l'Estat o de la comunitat autònoma i la local, mitjançant la constitució d'ens instrumentals de caràcter públic o privat, de conformitat amb el que disposa l'article 61 d'aquesta Llei.

Article 70. Mitjançant el corresponent acord, les entitats locals poden també assumir, o, si s'escau, col·laborar en la realització d'obres o en la gestió de serveis de l'Estat, inclosos els de la Seguretat Social, a través de qualsevol de les formes de gestió previstes per les lleis, i, en tot cas, mitjançant un consorci o conveni.

Article 71. Sense perjudici dels supòsits de finançament concurrents previstos per llei, les corporacions locals no han de costejar serveis de l'Estat o de les comunitats autònomes, llevat de les fórmules de col·laboració voluntària a la prestació d'aquests.

CAPÍTOL III

Estatut dels membres de les corporacions locals

Article 72. 1. Els membres de les corporacions locals estan obligats a concórrer a totes les sessions, lle-

vat que hi hagi una causa justa que ho impedeixi, que han de comunicar amb l'antelació necessària al president de la nació.

2. Les absències fora del terme municipal que excedeixin els vuit dies han de ser posades en coneixement dels respectius presidents.

Article 73. Els límits de les sancions que poden imposar els presidents de les corporacions locals als membres d'aquestes són els establerts a l'article 59 d'aquesta Llei sense perjudici del que determinin les lleis de les comunitats autònomes, d'acord amb l'article 78.4 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

TÍTOL VI

Béns, activitats i serveis i contractació

CAPÍTOL PRIMER

Bienes

Article 74. 1. Són béns d'ús públic local els camins i carreteres, places, carrers, passejos, parcs, aigües, fonts, canals, ponts i altres obres públiques d'aprofitament o utilització generals la conservació i policia dels quals siguin competència de l'entitat local.

2. Són béns de servei públic els destinats al compliment de fins públics de responsabilitat de les entitats locals, com ara cases consistorials, palaus provincials i, en general, edificis que siguin seu d'aquestes, escorxadors, mercats, llotges, hospitals, hospicis, museus, així com les forests catalogades de propietat provincial.

Article 75. 1. L'aprofitament i el gaudi de béns comunals s'ha d'efectuar preferentment en règim d'explotació col·lectiva o comunal.

2. Quan aquest aprofitament i gaudi general simultani de béns comunals sigui impracticable, regeix el costum o l'ordenança local, en aquest aspecte i, si no, s'han de fer adjudicacions de lots o sorts als veïns, en proporció directa al nombre de familiars al seu càrrec i inversa a la seva situació econòmica.

3. Si aquesta forma d'aprofitament i gaudi és impossible, l'òrgan competent de la comunitat autònoma pot autoritzar-ne l'adjudicació en pública subhasta, mitjançant preu, donant preferència en igualtat de condicions als postors que siguin veïns.

4. Els ajuntaments i les juntes veïnals que, d'acord amb normes consuetudinàries o ordenances locals tradicionalment observades, ordenin el gaudi i l'aprofitament de béns comunals, mitjançant concessions periòdiques de sorts o tales de fusta, als veïns, poden exigir-los, com a condició prèvia per participar en els aprofitaments forestals indicats, determinades condicions de vinculació i arrelament o de permanència, segons el costum local, sempre que aquestes condicions i la quantia màxima de les sorts o lots siguin fixades en ordenances especials, aprovades per l'òrgan competent de la comunitat autònoma, previ dictamen de l'òrgan consultiu superior del consell de govern d'aquella, si n'hi ha, o, si no, del Consell d'Estat.

Article 76. Són béns patrimonials o de propis els que, sent propietat de l'entitat local, no estiguin destinats a ús públic ni afectats a algun servei públic i puguin constituir una font d'ingressos per a l'erari de l'entitat.

Article 77. En casos extraordinaris, i amb l'acord previ municipal, adoptat per la majoria absoluta del nombre legal de membres de la corporació, es pot fixar una quota anual que han d'abonar els veïns per la utilització dels lots que se'ls adjudiquin, per compensar estrictament les despeses que origini la custòdia, conservació i administració dels béns.

Article 78. 1. Els béns comunals que per la seva naturalesa intrínseca o per altres causes no hagin estat objecte de gaudi d'aquesta índole durant més de deu anys, encara que en algun d'aquests s'hagi produït algun acte aïllat d'aprofitament, poden ser desproveïts del caràcter comunal mitjançant acord de l'entitat local respectiva. Aquest acord requereix, amb la informació pública prèvia, el vot favorable de la majoria absoluta del nombre legal de membres de la corporació i posterior aprovació de la comunitat autònoma.

2. En el supòsit que aquests béns resultin qualificats com a patrimonials i siguin susceptibles d'aprofitament agrícola han de ser arrendats als qui es comprometin a la seva explotació, atorgant preferència als veïns del municipi.

Article 79. 1. Qualsevol alienació, gravamen o permuta de béns immobles s'ha de comunicar a l'òrgan competent de la comunitat autònoma. Si el seu valor excedeix el 25 per 100 dels recursos ordinaris del pressupost anual de la corporació requereix, a més, l'autorització d'aquell.

2. Els béns immobles patrimonials no es poden cedir gratuïtament excepte a entitats o institucions públiques i per a fins que redundin en benefici dels habitants del terme municipal, així com les institucions privades d'interès públic sense ànim de lucre.

Article 80. Les alienacions de béns patrimonials s'han de fer per subhasta pública. Se n'exceptua el cas d'alienació mitjançant permuta amb altres béns de caràcter immobiliari.

Article 81. Quan es tracti d'alienacions o gravàmens que es refereixin a monuments, edificis o objectes d'indole artística o històrica, és necessari l'informe previ de l'òrgan estatal o autonòmic competent d'acord amb la legislació sobre el patrimoni històric i artístic.

Article 82. 1. No impliquen alienació ni gravamen les cessions de parcel·les de terrenys del patrimoni municipal a favor de veïns bracers, encara que el seu gaudi hagi de durar més de deu anys, ni les que s'atorguin a veïns per plantar arbrat en terrenys del mateix patrimoni no catalogats d'utilitat pública.

2. Aquestes cessions han de ser acordades pel ple de l'ajuntament amb el vot favorable de la majoria absoluta del nombre legal de membres de la corporació.

3. Els veïns cessionaris s'han de fer, si s'escau, propietaris de l'arbrat que conreen, i durant els cinc primers anys poden delimitar les parcel·les plantades per preservar-les dels ramats. Si aquesta delimitació perjudica aprofitaments comunals i hi ha reclamacions de veïns, queda suspesa la cessió fins que hi torni a haver acord sobre aquesta del ple de l'ajuntament.

Article 83. L'arrendament de béns patrimonials de les entitats locals es regeix, en tot cas, pel que fa a la seva preparació i adjudicació per les normes jurídicopúbliques que regulin la contractació.

Article 84. 1. Les entitats locals tenen la facultat d'explotar les forests de la seva propietat i han de realitzar el servei de conservació i foment d'aquestes, tot això d'acord amb el que estableix la legislació específica sobre forests i aprofitaments forestals.

2. Correspon a les entitats locals la repoblació forestal, ordenació i millora de les forests de la seva pertinença, estiguin o no declarades d'utilitat pública, amb intervenció de l'Administració de l'Estat o de la comunitat autònoma en els plans i treballs d'acord amb la legislació de forests.

3. Si per al compliment d'aquestes finalitats, aquelles entitats requereixen l'auxili o col·laboració de l'Administració de l'Estat o de la comunitat autònoma, es poden establir amb aquestes o amb les entitats públiques que exerceixen els seus drets forestals els acords que creguin convenients.

4. Les entitats locals posseïdores de forests, declarades d'utilitat pública o no, des poblades en una superfície

igual o superior a cent hectàrees, han de procedir amb els seus propis mitjans o amb l'auxili o la col·laboració abans esmentada a la repoblació de la quarta part de la superfície, de conformitat amb les normes dictades per l'Administració competent en matèria d'agricultura.

5. Si no ho fan, malgrat la col·laboració de les administracions de l'Estat o de la comunitat autònoma, aquestes poden fer pel seu compte la repoblació a què està obligada l'entitat local, i concedir a aquesta l'opció d'adquirir la propietat de la forest formada, mitjançant el reintegrament amb interès del capital invertit o sense, deducció feta, si s'escau, de la part concedida com a subvenció o reservant-se una participació en les masses arbòries creades d'acord amb el valor del sòl.

Article 85. Les entitats locals han d'inscriure en el Registre de la propietat els seus béns immobles i drets reals, i és efecte suficient la certificació que, amb relació a l'inventari aprovat per la respectiva corporació, expedeixi el secretari, amb el vistiplau de l'alcalde o president i que produeix els mateixos efectes que una escriptura pública.

Article 86. Les entitats locals estan obligades a formar inventari valorat de tots els béns i drets que els pertanyin, del qual se n'ha de remetre una còpia a les administracions de l'Estat i de la comunitat autònoma i que s'ha de rectificar anualment i comprovar sempre que es renovi la corporació.

Article 87. Els valors mobiliaris es poden dipositar, per acord plenari, en establiments bancaris en què hi hagi la intervenció de l'Estat. Els resguards de dipòsit s'han de conservar a la caixa de l'entitat local.

CAPÍTOL II

Activitats i serveis

Article 88. Tenen la consideració d'obres locals totes les de nova planta, reforma, reparació o manteniment que executin les entitats locals, tant amb els seus fons com amb l'auxili d'altres entitats públiques particulars, per a la realització de serveis de la seva competència.

Article 89. Les obres municipals poden ser d'urbanització o ordinàries. Les primeres es regeixen per la legislació urbanística.

Article 90. Qualsevol projecte d'obra ha de constar de plànols, pressupost de realització i memòria en què s'inclogui relació detallada i valoració aproximada de terrenys i construccions que s'hagin d'ocupar i, si s'escau, d'expropiar, així com condicions econòmiques i facultatives, les quals poden ser ampliades amb anterioritat a l'anunci de la subhasta o concurs.

Article 91. Els plans d'ordenació urbana, els projectes d'obres i d'instal·lació de serveis, quan els ajuntaments manquin de personal tècnic, són a càrrec de la respectiva diputació provincial.

Article 92. Es consideren expropiables els edificis respecte als quals el municipi hagi adquirit un compromís ferm de cedir en el moment oportú a l'Estat, província o entitat pública, per destinar-los a fins que redundin en pro dels interessos de la comunitat municipal. La cessió ha de ser autoritzada, si s'escau, per l'òrgan competent de la comunitat autònoma.

Article 93. L'aprovació dels projectes d'obres locals s'ha d'ajustar al procediment legalment establert. En tot cas, les provincials, una vegada tinguts en compte els projectes per la diputació provincial, han de ser sotmesos a informació pública amb caràcter previ a la seva resolució definitiva.

Article 94. Les obres compreses en els plans d'obres i serveis locals, inclosos els plans provincials de cooperació, comporten la declaració d'utilitat pública i la necessitat d'ocupació dels terrenys i edificis que hi estiguin compresos als efectes de la seva expropiació forçosa.

Article 95. 1. Els serveis públics locals, fins i tot els exercits en virtut de la iniciativa pública prevista a l'article 86 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, poden ser gestionats directament o indirectament. Tanmateix, els serveis que impliquin l'exercici d'autoritat només poden ser exercits per gestió directa.

2. Només poden ser objecte d'arrendament els serveis la instal·lació dels quals s'hagi fet directament per la corporació, o que sigui propietat d'aquesta.

Article 96. La iniciativa de les entitats locals per a l'exercici d'activitats econòmiques, quan ho sigui en règim de lliure concurrència, pot recaure sobre qualsevol tipus d'activitat que sigui d'utilitat pública i es presti dins el terme municipal i en benefici dels seus habitants.

Article 97. 1. Per a l'exercici d'activitats econòmiques per les entitats locals es requereix:

a) Acord inicial de la corporació, amb la designació prèvia d'una comissió d'estudi composta pels membres d'aquesta i per personal tècnic.

b) Redacció per la comissió d'una memòria relativa als aspectes social, jurídic, tècnic i financer de l'activitat econòmica de què es tracti, en la qual s'ha de determinar la forma de gestió, entre les previstes per la Llei, i els casos en què ha de cessar la prestació de l'activitat.

Així mateix, s'hi ha d'adjuntar un projecte de preus del servei, per a la fixació dels quals s'ha de tenir en compte que és lícita l'obtenció de beneficis aplicable a les necessitats generals de l'entitat local com a ingrés del seu pressupost, sense perjudici de la constitució de fons de reserva i amortitzacions.

c) Exposició pública de la memòria després de ser presa en consideració per la corporació, i per un termini no inferior a trenta dies naturals, durant els quals poden formular observacions els particulars i entitats, i

d) Aprovació del projecte pel ple de l'entitat local.

2. Per a l'execució efectiva en règim de monopoli de les activitats reservades d'acord amb el que disposa l'article 86.3 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, es requereix el compliment dels tràmits previstos al número anterior referits a la conveniència del règim de monopoli, per bé que l'acord a què es refereix el seu apartat d) ha de ser optat per majoria absoluta del nombre legal de membres de la corporació.

Una vegada hi hagi acord de la corporació, l'expedient complet s'ha d'eleva a l'òrgan competent de la comunitat autònoma. El consell de govern d'aquesta ha d'emetre resolució sobre la seva aprovació dins el termini de tres mesos.

Si se sol·licita el dictamen del Consell d'Estat o de l'òrgan consultiu superior del consell de govern de la comunitat autònoma, on n'hi hagi, no es computa el temps invertit a evacuar la consulta.

Article 98. Qualsevol acord pel qual es disposi l'execució efectiva en règim de monopoli d'alguna de les activitats a què es refereix l'article 86.3 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, comporta, quan requereixi l'expropiació d'empreses, la declaració d'utilitat pública i la necessitat d'ocupació dels béns afectes al servei.

Article 99. 1. En els casos en què es requereixi l'expropiació d'empreses industrials o comercials o el rescat de concessions, s'ha d'avisar els interessats amb sis mesos d'anticipació, com a mínim.

2. Per a la determinació del preu just s'han de seguir les regles i el procediment establerts en el capítol III del títol II de la Llei d'expropiació forçosa de 16 de desembre de 1954, per bé que en el jurat provincial d'expropiació el funcionari tècnic a què es refereix l'apartat b) de l'article 32 d'aquesta Llei és designat per la corporació local interessada.

Article 100. Els serveis monopolitzats en els termes de l'article 86.3 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, poden ser

prestats per gestió directa a càrrec de personal que depèn directament en la seva actuació dels acords i actes dels òrgans de govern de la corporació local.

Article 101. 1. Quan la gestió directa dels serveis es realitzi mitjançant una organització especialitzada, s'ha de constituir el Consell d'Administració, que és presidit per un membre de la corporació.

2. A proposta del Consell, l'alcalde o president designa el gerent.

Article 102. 1. L'organització especialitzada ha de tenir, dins del pressupost únic que preveu l'article 112 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, una secció pressupostària pròpia, constituïda per les partides consignades amb aquesta finalitat i nodrida pel producte de la prestació i per les subvencions o auxilis que es rebin.

2. Els serveis prestats mitjançant una organització especialitzada han de portar, amb independència de la comptabilitat general de l'entitat local, una comptabilitat especial, i se n'han de publicar els balanços i les liquidacions.

3. La liquidació o compensació de les pèrdues s'ha de fer tal com prevegi l'acord d'establiment. Amb càrrec als guanys s'han de constituir fons de reserva en la quantia que estableixin les ordenances.

Article 103. 1. En els casos en què el servei o activitat es gestioni directament en forma d'empresa privada, s'ha d'adoptar una de les formes de societat mercantil de responsabilitat limitada. La societat s'ha de constituir i ha d'actuar de conformitat amb les disposicions legals mercantils, i en l'escriptura de constitució ha de constar el capital, que ha de ser aportat íntegrament per l'entitat local, la forma de constituir el Consell d'Administració i la determinació dels qui tinguin dret a emetre vot representant el capital social.

2. Quan les pèrdues excedeixin la meitat del capital social, és obligatòria la dissolució de la societat, i la corporació ha de resoldre sobre la continuïtat i la forma de prestació del servei.

Article 104. 1. Per a la gestió indirecta dels serveis, les entitats locals poden utilitzar les formes de societat mercantil o cooperativa el capital social de les quals només parcialment pertanyi a l'entitat.

2. A l'acord constitutiu es poden establir les especialitats internes tant estructurals com funcionals que, sense perjudici de tercers, exceptuin la legislació societària aplicable, en la mesura necessària per promoure i desenvolupar l'empresa mixta de caràcter mercantil o cooperatiu.

En tot cas, s'ha de determinar si la participació dels particulars s'ha d'obtenir únicament per subscripció d'accions, participacions o aportacions de l'empresa que es constitueixi o amb un concurs previ en què els concursants formulin propostes respecte a la cooperació municipal i a la particular en la futura societat, fixant la manera de constituir el capital social i la participació que es reservi l'entitat local en la direcció de la societat i en els seus possibles beneficis o pèrdues i altres particulars que figurin a la convocatòria.

3. Les entitats locals poden aportar exclusivament la concessió, degudament valorada als efectes de responsabilitat econòmica, o una altra classe de drets, així com instal·lacions, equipaments o numerari, sempre que tinguin la condició de béns patrimonials. L'escriptura de constitució ha de consignar, en tot cas, les facultats reservades als qui representin a l'empresa l'entitat local, així com els casos en què sigui procedent la dissolució.

4. En aquestes empreses hi poden participar com a socis, juntament amb l'entitat local, qualssevol persones físiques o jurídiques, sigui quina sigui la classe i el nivell o grau de la societat resultant.

Article 105. En les societats mercantils o cooperatives a què es refereix l'article anterior, la responsabilitat de l'entitat local es limita al que expressament consta en l'escriptura de constitució, i en cap cas pot sigui inferior al valor dels béns o drets aportats per aquella.

Article 106. Els actes de gestió del servei en les seves relacions amb els usuaris estan sotmesos a les normes del mateix servei i, si s'escau, a la legislació de l'Estat i de la comunitat autònoma que reguli la matèria.

Article 107. 1. La determinació de les tarifes dels serveis que, d'acord amb la legislació sobre política general de preus, hagin de ser autoritzades per les comunitats autònomes o una altra Administració competent, ha d'estar precedida de l'oportú estudi econòmic. Transcorreguts tres mesos des de la data d'entrada de l'expedient a l'Administració autoritzant sense que se n'hagi emès resolució, les tarifes s'entenen aprovades.

2. Les tarifes han de ser suficients per a l'autofinançament del servei de què es tracti. No obstant això, quan les circumstàncies aconsellin mantenir la quantia de les tarifes amb mòduls inferiors als exigits per l'esmentat autofinançament, la comunitat autònoma o Administració competent pot acordar-ho així, i autoritzar simultàniament les compensacions econòmiques pertinents.

Article 108. En els casos de prestació indirecta de l'activitat, amb l'única excepció dels serveis concedits, regeixen les normes següents:

a) S'ha de fixar el terme del conveni d'acord amb les característiques del servei, que en cap cas pot excedir els cinquanta anys.

b) S'han de determinar els preus de prestació del servei, així com els terminis i les condicions de la seva revisió.

c) S'han d'establir les garanties necessàries perquè, al terme del conveni, les instal·lacions, béns i material que integren el servei reverteixin en el patrimoni de l'entitat en condicions normals d'ús.

d) S'han d'assenyalar les condicions de rescissió dels contractes i

e) S'ha de fixar, si s'escau, el cànon anual que s'ha de satisfer a la corporació, i determinar, a més, la participació que l'entitat local té en la direcció de l'empresa, així com en els seus beneficis i pèrdues.

En qualsevol cas, és necessari obtenir l'autorització prèvia de la corporació per introduir millores en la prestació del servei, sense perjudici que aquestes millores puguin ser imposades per aquella corporació mitjançant una adequada indemnització.

Article 109. Si el monopoli d'un servei afecta diversos termes municipals, han d'adoptar l'acord tots els ajuntaments respectius, encara que el servei hagi de ser prestat a través de mancomunitats o altres formes associatives.

Article 110. 1. Les entitats poden constituir consorcis amb altres administracions públiques per a fins d'interès comú o amb entitats privades sense ànim de lucre que persegueixin fins d'interès públic concurrents amb els de les administracions públiques.

2. Els consorcis gaudeixen de personalitat jurídica pròpia.

3. Els estatuts dels consorcis han de determinar els seus fins, així com les particularitats del règim orgànic, funcional i financer.

4. Els seus òrgans de decisió han d'estar integrats per representants de totes les entitats consorciades, en la proporció que fixin els estatuts respectius.

5. Per a la gestió dels serveis de la seva competència es pot utilitzar qualsevol de les formes previstes a la legislació de règim local.

CAPÍTOL III

Contractació

Article 111. Les entitats locals poden subscriure els contractes, pactes o condicions que considerin convenient, sempre que no siguin contraris a l'interès públic, a l'orde-

nament jurídic o als principis de bona administració, i els han de complir d'acord amb aquests, sense perjudici de les prerrogatives establertes, si s'escau, a favor de les entitats.

Article 112. 1. Els contractes de les entitats locals es regeixen per la legislació de l'Estat i, si s'escau, per la de les comunitats autònomes en els termes de l'article 149.1.18 de la Constitució, i per les ordenances de cada entitat.

En els termes d'aquesta Llei, els contractes de les entitats locals es regeixen per principis comuns a la contractació de l'Estat i, en qualsevol cas, pels del dret de les comunitats europees relatius a la contractació administrativa.

2. El règim jurídic dels contractes que subscriuguin les entitats locals s'ha d'ajustar a les regles següents:

1a Els contractes l'objecte directe dels quals sigui l'execució d'obres i la gestió de serveis públics a càrrec de les entitats locals, així com la prestació de subministraments a aquestes, tenen el caràcter d'administratius, i la seva preparació, adjudicació, efectes i extinció es regeixen per aquesta Llei i les seves disposicions reglamentàries, així com per la resta de legislació de l'Estat i, suplementàriament, per les altres normes del dret administratiu. En defecte d'aquest últim, són aplicables les normes del dret privat.

2a Els contractes diferents dels anteriors, de contingut patrimonial, de préstec, dipòsit, transport, arrendament, societat i qualssevol altres que tinguin caràcter administratiu perquè ho declara una llei, per la seva vinculació directa al desenvolupament regular d'un servei públic o perquè tenen característiques intrínseques que fan necessària una especial tutela de l'interès públic per al desenvolupament del contracte, es regeixen per les seves normes administratives específiques; si no en té, i per analogia, per les disposicions d'aquesta Llei i la resta de legislació sobre contractes de l'Estat i, finalment, per les altres normes del dret administratiu; i en defecte d'aquestes últimes, hi són aplicables les del dret privat.

3a. Els contractes a què es refereix la regla anterior que no tinguin caràcter administratiu pel fet de no estar inclosos en els casos previstos en aquesta, es regeixen:

a) Quant a la seva preparació i adjudicació, per les normes previstes a la regla 1.

b) Quant als seus efectes i extinció, per les normes del dret privat que els siguin aplicables en cada cas, en defecte de les seves normes especials, si n'hi ha.

3. Les normes del dret privat s'apliquen com a suplementàries de l'ordenament administratiu.

Article 113. Per a l'aplicació a les entitats locals de la legislació estatal sobre contractació administrativa, s'han de tenir en compte les regles següents:

1a La competència per contractar dels diferents òrgans es regeix pel que disposen la Llei 7/1985, de 2 d'abril, i aquesta Llei o, si s'escau, la legislació de les comunitats autònomes.

En tot cas, l'acord aprovatori de l'expedient de contractació i d'obertura del procediment d'adjudicació correspon a l'òrgan competent, de conformitat amb la Llei, per ordenar la despesa. Comprèn l'aprovació del plec de clàusules econòmicoadministratives i va precedit dels informes del secretari i de l'interventor de la corporació.

És potestativa la constitució de juntes de compres a les corporacions en les quals la importància dels subministraments ho justifiqui. L'acord de constitució l'adopta el ple, que també determina la seva composició.

2a Els supòsits d'incapacitat i incompatibilitat per contractar amb les entitats locals són els determinats per les normes de desplegament d'aquesta Llei, de conformitat amb la legislació de l'Estat.

3a De la mesa de contractació n'és president el que ho és de la corporació, o membre d'aquesta en qui delegui, i formen part de l'esmentada mesa el secretari de la corporació i, si s'escau, els vocals que es determinen per reglament.

4a Els informes que la Llei assigna a les assessories jurídiques, els ha d'evacuar la secretaria de la corporació.

5a Els actes de fiscalització que a l'Estat exerceix la Intervenció General ho són per l'interventor de l'entitat.

6a El contracte s'ha de formalitzar en una escriptura pública o en un document administratiu, i n'ha de donar fe, en aquest cas, el secretari de la corporació.

7a Les fiances dels contractistes s'han de dipositar a la caixa de la corporació contractant.

S'admet l'aval bancari com a mitjà de garantia per constituir la fiança definitiva dels contractistes.

8a El Registre de contractistes s'ha de determinar per reglament, de conformitat amb la legislació de l'Estat.

Article 114. 1. L'òrgan de l'entitat local competent per contractar segons la Llei també té la prerrogativa d'interpretar els contractes administratius i resoldre els dubtes que ofereixi el seu compliment. Igualment, pot modificar, per raó d'interès públic, els contractes subscrits i acordar-ne la resolució dins dels límits i amb subjecció als requisits i efectes assenyalats legalment.

2. Les facultats establertes al número anterior s'entenen sense perjudici de l'obligada audiència del contractista i de les responsabilitats i indemnitzacions que pertorquin.

3. Els acords que, amb l'informe previ de la secretaria i de la intervenció de la corporació, dicti l'òrgan competent, quant a la interpretació, modificació i resolució dels contractes són immediatament executius.

En els casos d'interpretació i resolució, quan el preu del contracte excedeixi la quantitat fixada per la legislació estatal sobre contractació administrativa, i en els de modificació d'aquests últims, quan la quantia d'aquella excedeixi el 20 per 100 del preu del contracte, és, a més, preceptiu el dictamen de l'òrgan consultiu superior de la comunitat autònoma, si n'hi ha o, si de cas hi manca, del Consell d'Estat.

Article 115. Els expedients de contractació poden ser de tres classes:

1a De tramitació ordinària.

2a De tramitació urgent, per a les obres, serveis, subministraments o adquisicions que revesteixin aquest caràcter.

3a De règim excepcional, per a les obres, serveis, subministraments o adquisicions d'emergència.

Article 116. Poden ser objecte de tramitació urgent els expedients que es refereixin a obres, serveis, subministraments o adquisicions de reconeguda i inajornable necessitat, o l'adjudicació dels quals convingui accelerar per raons d'interès públic. La declaració d'urgència correspon a l'òrgan competent per a la contractació, i els expedients així qualificats han de seguir el tràmit abreujat que preveu la legislació de l'Estat sobre contractació administrativa.

Article 117. 1. Quan les entitats locals hagin de realitzar obres, serveis, adquisicions o subministraments d'emergència, a causa d'esdeveniments catastròfics, situacions que suposin greu perill o necessitats que afectin directament la seguretat pública, cal atènyer-se al següent règim excepcional:

1r El ple de la corporació pot ordenar l'execució directa de les obres, prestació dels serveis o realització d'adquisicions o subministraments indispensables o con-

tractar-los lliurement, en tot o en part, sense subjectar-se als requisits formals legalment establerts.

També pot exercir aquesta facultat el president de la corporació local, que l'ha de fer conèixer al ple de la corporació a la primera sessió que es dugui a terme.

2n Simultàniament, s'ha d'autoritzar el lliurament dels fons necessaris per fer front a les despeses amb el caràcter a justificar, sense perjudici d'instruir l'oportú expedient de modificació de crèdits, quan sigui necessari.

2. La resta de les obres, serveis, subministraments o adquisicions que puguin ser necessaris s'han de contractar de conformitat amb els requisits formals legalment establerts.

Article 118. 1. Les formes d'adjudicació dels contractes de les entitats locals són les següents:

- 1a Subhasta.
- 2a Concurs.
- 3a Contractació directa.

2. Quan es tracti d'obres és procedent, amb caràcter general, la subhasta.

3. Els contractes de gestió de serveis públics i els d'adquisicions o subministraments s'adjudiquen ordinàriament mitjançant el procediment de concurs.

Article 119. 1. S'han de subscriure mitjançant concurs els contractes en els quals es doni alguna de les circumstàncies següents, que s'han de justificar degudament en l'expedient:

1a Els que es refereixin a l'execució d'obres els projectes o prescripcions tècniques dels quals no hagin pogut ser establerts prèviament per l'Administració i els avantprojectes dels quals han de presentar els licitadors.

2a Quan l'òrgan de contractació consideri que el projecte aprovat per l'Administració és susceptible de ser millorat per altres solucions tècniques, que han de proposar els licitadors.

3a Aquells per a la realització dels quals l'Administració faciliti materials o mitjans auxiliars la bona utilització dels quals exigeix garanties especials per part dels contractistes.

4a Els relatius a obres de tecnologia especialment avançada o l'execució dels quals sigui particularment complexa, sempre que l'annualitat mitjana sigui superior, en tots dos casos, a la xifra que es determini per reglament.

2. Si l'entitat local considera convenient en els casos anteriors l'admissió prèvia dels licitadors al concurs, l'òrgan de contractació pot acordar-ne un tràmit d'admissió prèvia en els casos i termes legalment establerts.

Article 120. 1. La contractació directa només es pot acordar en els casos següents, que s'han de justificar degudament a l'expedient, sense perjudici d'aquells en què sigui procedent per al contracte de subministraments:

1r Per als contractes l'execució dels quals, per raons tècniques o relatives a la protecció de drets d'exclusiva, només pugui ser confiada a un empresari determinat, i aquells fora de l'àmbit de les normes comunitàries en què no sigui possible promoure la concurrència en l'oferta o en què per circumstàncies tècniques o excepcionals no convingui promoure-la.

2n Els de reconeguda urgència, sorgida com a conseqüència de necessitats urgents que demanin una ràpida execució, que no es pugui aconseguir per mitjà de la tramitació urgent regulada a l'article 116, amb l'informe del secretari i de l'interventor i acord del ple, de l'alcalde o president, segons l'ordre de competències establert per la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

3r Aquells la quantia dels quals no excedeixi el límit establert amb caràcter general per a la contractació directa a l'Administració de l'Estat i sempre que no excedeixi el 5 per 100 dels recursos ordinaris que figurin en el pressupost de la corporació.

4t Les obres que es declarin de notori caràcter artístic, d'acord amb el dictamen d'organismes competents.

5è Aquells que pel fet d'afectar la seguretat de l'Estat necessiten garanties especials o l'expedient dels quals hagi estat declarat secret, i que, llevat del cas de subministraments, no es puguin realitzar directament per l'Administració.

6è Els que no arribin a adjudicar-se per falta de licitadors, perquè les proposicions presentades no s'han declarat admissibles, o perquè, havent estat adjudicades, l'empresari no compleix les condicions necessàries per portar a terme la formalització del contracte, sempre, en tots els casos indicats, que s'acordin amb subjecció a les mateixes condicions i un preu no superior a l'anunciat, si no és que la corporació acorda treure'ls novament a la licitació en les condicions que en cada cas s'estableixin.

Els que tinguin per finalitat continuar l'execució d'obres els contractes de les quals hagin estat resolts, amb els mateixos requisits del paràgraf anterior, sense perjudici de l'aplicació si s'escau de l'apartat 2 d'aquest mateix article.

7è Els que tinguin per objecte la investigació, l'assaig, l'estudi o la posada a punt.

2. Excepte en els supòsits dels números 1r i 5è de l'apartat anterior d'aquest article, l'òrgan de contractació ha de consultar abans de fer l'adjudicació, almenys tres empreses, si això és possible, capacitades per a l'execució de les obres, i fixar amb la seleccionada el preu just del contracte, deixant constància de tot això en l'expedient.

Article 121. 1. Les entitats locals poden executar directament per administració les obres en què es doni alguna de les circumstàncies establertes a la Llei de contractes de l'Estat, sense perjudici de les limitacions que s'estableixin per reglament, ateses les característiques de l'entitat i de l'obra a realitzar.

2. El procediment d'adjudicació dels treballs a executar per tercers s'ha d'ajustar, així mateix, a la legislació en els supòsits de l'apartat anterior.

Article 122. 1. Els plecs de condicions, una vegada aprovats pel ple de la corporació, s'han d'exposar al públic durant el termini de vuit dies, i així s'ha d'anunciar al «Butlletí Oficial de la Província» perquè s'hi puguin presentar reclamacions, les quals resol la mateixa corporació. Aquesta previsió no és aplicable en el cas que prèviament hagin estat aprovats plecs generals.

2. Dins el termini d'exposició també es pot publicar l'anunci previst a l'article següent, per bé que en aquest cas la licitació s'ha d'ajornar quan sigui necessari, en el cas que es formulin reclamacions contra els plecs de condicions.

Article 123. 1. Tant les subhastes com els concursos s'han d'anunciar en el «Butlletí Oficial de la Província», en el butlletí oficial de la comunitat autònoma, i, a més, en el «Butlletí Oficial de l'Estat», quan el tipus de licitació excedeixi la xifra que s'estableixi per reglament. L'anunci s'ha de publicar amb vint dies d'antelació, i hi ha de constar el termini i les hores en què es poden presentar les proposicions a la secretaria de la corporació, on ha d'estar a disposició dels futurs proposants el plec de condicions, el lloc, el dia i l'hora en què s'han de celebrar, el model de proposició, l'extracte de plec de condicions i la fiança provisional exigible per prendre part en la subhasta o concurs, així com la definitiva a constituir en cas d'adjudicació, per a garantia de les obligacions que hagi de complir.

2. Igualment, s'han de publicar al «Diari Oficial de les Comunitats Europees» quan sigui procedent, per raó de la quantia, i de conformitat amb el que es determini per reglament, d'acord amb les normes comunitàries vigents en la matèria.

Article 124. 1. L'adjudicació dels contractes d'obres, sigui quin sigui el procediment seguit a aquest efecte, s'ha de publicar en el «Butlletí Oficial de la Província», en el «Butlletí Oficial de l'Estat», i en el butlletí oficial de la comunitat autònoma, si ho ha estat l'anunci de licitació, una vegada sigui aprovat per l'òrgan competent.

2. No és necessària la publicació quan l'import del contracte sigui inferior a la xifra que s'estableixi per reglament.

3. Les actes dels concursos i de les subhastes han de ser autoritzades pel secretari de la corporació.

Article 125. 1. L'objecte dels contractes no es pot fraccionar en parts o grups, llevat que siguin susceptibles d'utilització independent o puguin ser substancialment definits.

2. En els contractes el període d'execució dels quals excedeixi el d'un pressupost anual, es poden redactar projectes independents relatius a cadascuna de les parts de l'obra, sempre que aquestes siguin susceptibles d'utilització independent en el sentit de l'ús general o del servei, o puguin ser substancialment definides i precedeixi autorització concedida pel ple de la corporació adoptada pel vot favorable de la majoria absoluta legal dels seus membres.

TÍTOL VII

Personal al servei de les entitats locals

CAPÍTOL PRIMER

Disposicions generals

Article 126. 1. Les plantilles, que han de comprendre tots els llocs de treball degudament classificats reservats a funcionaris, personal laboral i eventual, s'aproven anualment en ocasió de l'aprovació del pressupost i han de respondre als principis enunciats a l'article 90.1 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril. A aquestes s'hi han d'adjuntar els antecedents, estudis i documents acreditatius del fet que s'ajusten a aquests principis.

2. Les plantilles poden ser ampliades en els casos següents:

a) Quan l'increment de la despesa quedi compensat mitjançant la reducció d'altres unitats o capítols de despeses corrents no ampliables.

b) Sempre que l'increment de les dotacions sigui conseqüència de l'establiment o l'ampliació de serveis de caràcter obligatori que resultin imposats per disposicions legals.

El que estableix aquest apartat és sense perjudici de les limitacions específiques que contenen lleis especials o conjunturals.

3. La modificació de les plantilles durant la vigència del pressupost requereix el compliment dels tràmits establerts per a la modificació d'aquell.

4. Les relacions dels llocs de treball, que han de tenir en tot cas el contingut previst a la legislació bàsica sobre funció pública, s'han de confeccionar d'acord amb les normes previstes a l'article 90.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Article 127. Una vegada aprovada la plantilla i la relació de llocs de treball, se n'ha de remetre una còpia a l'Administració de l'Estat i, si s'escau, a la de la comunitat autònoma respectiva, dins el termini de trenta dies, sense perjudici de la seva publicació íntegra en el «Butlletí Ofi-

cial de la Província», juntament amb el resum del pressupost.

Article 128. 1. Les corporacions locals han d'aprovar i publicar anualment, dins el termini d'un mes des de l'aprovació del pressupost, l'oferta d'ocupació pública per a l'any corresponent, ajustant-se a la legislació bàsica de l'Estat sobre funció pública i als criteris que s'estableixin per reglament en desplegament de la normativa bàsica estatal per a la seva deguda coordinació amb les ofertes d'ocupació de la resta de les administracions públiques.

2. No es pot nomenar personal interí per a places que no s'hagin inclòs en l'oferta d'ocupació pública, llevat que es tracti de vacants realment produïdes amb posterioritat a la seva aprovació.

El personal que tingui la condició d'interí cessa automàticament en prendre possessió com a funcionaris de carrera els aspirants aprovats en la respectiva convocatòria. Només es pot procedir al nomenament del nou personal interí per a les places que continuïn vacants una vegada conclosos els corresponents processos selectius.

Article 129. 1. Correspon al Govern, a proposta del ministre d'Administració Territorial:

a) Establir els límits màxims i mínims de les retribucions complementàries dels funcionaris d'Administració local.

b) Establir límits de caràcter general a les despeses de personal de les entitats locals, sense perjudici dels que es puguin establir en les lleis de pressupostos generals de l'Estat o en altres lleis.

c) Establir les normes bàsiques específiques de la carrera administrativa, especialment quan es refereix a la promoció i mobilitat.

d) Aprovar els altres projectes de normes bàsiques d'aplicació a la funció pública local que hagin de revestir la forma de reial decret.

2. Correspon al Ministeri d'Administració Territorial:

a) Establir les normes d'acord amb les quals s'han de confeccionar a les entitats locals les relacions de llocs de treball, la descripció de llocs de treball tipus i les condicions requerides per a la seva creació.

b) En relació amb els funcionaris amb habilitació de caràcter nacional:

1a El desenvolupament del seu règim legal general.

2a La convocatòria de les proves selectives per a l'accés als cursos per a l'obtenció de l'habilitació i l'aprovació de les bases i programes corresponents.

3a L'expedició dels títols acreditatius de l'habilitació de caràcter nacional als qui superin els cursos de formació.

4a L'establiment de les normes bàsiques dels concursos per a la provisió de les places reservades a funcionaris amb habilitació de caràcter nacional, incloent-hi els mèrits generals de preceptiva valoració.

5a La determinació de la data en què les administracions de les comunitats autònomes han de convocar els concursos anuals a què es refereix l'apartat anterior, i, si s'escau, la convocatòria d'aquests amb caràcter suplementari.

6a El nomenament definitiu d'aquests funcionaris per al lloc de treball corresponent, a la vista de la proposta formulada per la respectiva corporació.

7a Els nomenaments interins, acumulacions i comissions de serveis de funcionaris amb habilitació de caràcter nacional.

8a Acordar la destitució del càrrec o la separació del servei dels funcionaris amb habilitació de caràcter nacional amb un expedient previ instruït a aquest efecte en la forma prevista en els articles 149 i 150 d'aquesta.

3. Correspon als òrgans de la corporació local, segons la distribució de competències prevista a la Llei 7/1985, de 2 d'abril, les altres competències en matèria de personal al seu servei i, en particular, les següents:

- a) L'aprovació de plantilles i relacions de llocs de treball i les seves modificacions.
- b) L'establiment d'escalas, subescalas i classes de funcionaris i la seva classificació.
- c) La determinació del procediment d'ingrés a les subescalas d'administració especial.

Els acords de les corporacions que versin sobre aquestes matèries han de ser comunicats al Ministeri d'Administració Territorial, i a l'òrgan competent en matèria de règim local de la comunitat autònoma, dins el termini de trenta dies, a partir del següent a la data de la seva adopció, i sense perjudici del deure general de comunicació d'acords a què es refereix l'article 56.1 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

CAPÍTOL II

Disposicions comunes als funcionaris de carrera

Article 130. 1. Són funcionaris de l'Administració local les persones vinculades a aquesta per una relació de serveis professionals i retribuïts, regulada pel dret administratiu.

2. Són funcionaris de carrera de l'Administració local els que, en virtut d'un nomenament legal, duguin a terme serveis de caràcter permanent en una entitat local, figurin en les corresponents plantilles i percebin sous o assignacions fixes amb càrrec a les consignacions de personal del pressupost de les corporacions.

Article 131. 1. Els funcionaris de carrera que no ocupin llocs de treball reservats a funcionaris amb habilitació de caràcter nacional s'han d'integrar a les escalas, subescalas, classes i categories de cada corporació, d'acord amb el que preveu aquesta Llei.

2. Les subescalas, classes i categories queden agrupades de conformitat amb la legislació bàsica de l'Estat en els grups que aquesta determina, d'acord amb la titulació exigida per al seu ingrés.

Article 132. Correspon als funcionaris de carrera l'exercici dels llocs de treball que tinguin atribuïdes les funcions assenyalades a l'article 92.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, així com les que en el seu desplegament o per a la classificació de llocs es determinin en les normes estatals sobre confecció de les relacions de llocs de treball i descripció de llocs de treball tipus.

Article 133. El procediment de selecció dels funcionaris d'Administració local s'ha d'ajustar a la legislació bàsica de l'Estat sobre funció pública, i s'ha d'establir tenint en compte la connexió entre el tipus de proves a superar i l'adequació als llocs de treball que s'hagin de desenvolupar, incloent-hi a aquest efecte les proves pràctiques que siguin necessàries.

Article 134. 1. Les convocatòries sempre són lliures. No obstant això, es poden reservar per a la promoció interna fins a un màxim del 50 per 100 de les places convocades per a funcionaris que reuneixin la titulació i altres requisits exigits en la convocatòria.

2. Són aplicables les normes d'aquesta Llei, i les que dicti l'Estat en ús de les autoritzacions que contenen els articles 98.1 i 100.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril; en tot el que aquestes no preveuen, la reglamentació que per a l'ingrés a la funció pública estableixi la respectiva comunitat autònoma, i supletòriament, el Reial decret 2223/1984, de 19 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament general d'ingrés del personal al servei de l'Administració de l'Estat.

Article 135. Per ser admès a les proves per a l'accés a la funció pública local és necessari:

- a) Ser espanyol.
- b) Tenir complerts divuit anys d'edat i no excedir aquella en què faltin menys de deu anys per a la jubilació forçosa per edat determinada per la legislació bàsica en matèria de funció pública.
- c) Estar en possessió del títol exigible, o en condicions d'obtenir-lo, en la data en què s'acabi el termini de presentació d'instàncies, en cada cas.
- d) No patir cap malaltia o defecte físic que impedeixi l'exercici de les funcions corresponents.
- e) No haver estat separat, mitjançant expedient disciplinari, del servei a l'Estat, a les comunitats autònomes o a les entitats locals, ni estar inhabilitat per a l'exercici de funcions públiques.

Article 136. 1. El nomenament dels aspirants que superin les proves establertes i, si s'escau, els corresponents cursos selectius, correspon a l'alcalde o president, o al membre de la corporació, que, per delegació d'aquell, ocupi la direcció directa de personal.

2. És nul el nomenament com a funcionaris de l'entitat local dels qui estiguin inclosos en causes d'incapacitat específica, de conformitat amb la normativa vigent. Idèntiques regles són aplicables al personal interí a què es refereix l'article 128.2.

Article 137. La condició de funcionari de carrera s'adquireix pel compliment successiu dels requisits següents:

- a) Superar les proves de selecció i, si s'escau, els cursos de formació preceptius.
- b) Nomenament conferit per l'autoritat competent.
- c) Prestar jurament o promesa en la forma legalment establerta.
- d) Prendre possessió dins el termini assenyalat per reglament.

Article 138. 1. La condició de funcionari de carrera de l'Administració local es perd en virtut d'alguna de les causes següents:

- a) Renúncia.
- b) Pèrdua de la nacionalitat espanyola.
- c) Sanció disciplinària de separació del servei.
- d) Per imposició de la pena d'inhabilitació absoluta o inhabilitació especial.
- e) Per jubilació forçosa o voluntària.

2. La renúncia a la condició de funcionari no inhabilita per a un nou ingrés al servei de l'Administració local.

3. En el cas de recuperació de la nacionalitat espanyola es pot sol·licitar la rehabilitació de la qualitat de funcionari de l'Administració local.

4. La pèrdua de la condició de funcionari, prevista en els apartats c) i d) del número 1 té caràcter definitiu, sense perjudici dels supòsits de rehabilitació.

5. La relació funcional cessa durant el temps de la condemna a la pena de suspensió de càrrec públic.

Article 139. 1. La jubilació dels funcionaris té lloc:

- a) Forçosament per compliment de l'edat.
- b) D'ofici o a petició de l'interessat, per incapacitat permanent per a l'exercici de les seves funcions.
- c) A instància de l'interessat, per haver complert seixanta anys d'edat i haver completat trenta anys de serveis efectius.

2. La jubilació forçosa es declara d'ofici en complir el funcionari els seixanta-cinc anys d'edat.

3. Els drets passius dels funcionaris d'Administració local es regeixen per la seva legislació específica, que ha de ser homologada a la normativa general dels funciona-

ris civils de l'Estat. De la mateixa manera, si es tracta de funcionaris amb jornada reduïda, s'apliquen principis anàlegs als establerts per als funcionaris de l'Estat.

Article 140. 1. Les situacions en què es poden trobar els funcionaris de carrera de l'Administració local són les següents:

- a) Servei actiu.
- b) Servei en comunitats autònomes.
- c) Excedència forçosa o voluntària.
- d) Serveis especials.
- e) Suspensió.

2. Aquestes situacions es regulen per la normativa bàsica estatal, i per la legislació de funció pública de la respectiva comunitat autònoma i, supletòriament, per la legislació dels funcionaris de l'Administració de l'Estat, i s'han de tenir en compte les peculiaritats del règim local.

Article 141. 1. S'assegura als funcionaris de carrera a les entitats locals el dret al càrrec, sense perjudici de la seva adscripció a uns llocs de treball o altres, efectuada dins les seves competències respectives pels diferents òrgans competents en matèria de funcionaris públics locals. Els funcionaris amb habilitació de caràcter nacional gaudeixen, així mateix, del dret a la inamovilitat a la residència. També estan assistits del dret d'inamovilitat a la residència els altres funcionaris, quan el servei ho consenti.

2. Les corporacions locals han de dispensar als seus funcionaris la protecció que requereix l'exercici dels seus càrrecs, i els han d'atorgar els tractaments i les consideracions socials deguts al seu rang i a la dignitat de la funció pública.

Article 142. Els funcionaris de l'Administració local tenen dret a les recompenses, permisos, llicències i vacances retribuïdes previstes a la legislació sobre funció pública de la comunitat autònoma respectiva i, supletòriament, en el que sigui aplicable als funcionaris de l'Administració de l'Estat.

Article 143. Les entitats locals, sense perjudici del que estableixen la disposició addicional d'aquesta Llei i les disposicions dictades en el seu desplegament, estan obligades en els termes de la legislació vigent a facilitar als seus funcionaris una adequada assistència medicofarmacèutica, que inclou la quirúrgica i d'especialitats.

Article 144. Els funcionaris d'Administració local tenen les obligacions determinades per la legislació sobre funció pública de la corresponent comunitat autònoma i, en tot cas, les previstes a la legislació bàsica de l'Estat sobre funció pública.

Article 145. El règim d'incompatibilitats dels funcionaris de l'Administració local és l'establert amb caràcter general per a la funció pública a la Llei 53/1984, de 26 de desembre, i a les normes que dicti l'Estat per a la seva aplicació als funcionaris de l'Administració local.

Article 146. 1. Les faltes comeses pels funcionaris de l'Administració local en l'exercici dels seus càrrecs es qualifiquen de lleus, greus i molt greus.

2. Les faltes lleus prescriuen al cap d'un mes; les greus, al cap de dos anys, i les molt greus, al cap de sis anys.

3. S'ha de determinar per reglament la forma de computar aquests terminis de prescripció.

Article 147. 1. Les faltes molt greus són les tipificades per la legislació bàsica de la funció pública.

2. Les faltes greus i lleus són les establertes a la legislació de funció pública de la respectiva comunitat autònoma i supletòriament a la legislació de funcionaris civils de l'Estat.

Article 148. 1. Per raó de les faltes a què es refereix l'article anterior es poden imposar les sancions següents:

- a) Advertiment.
- b) Deducció proporcional de les retribucions.

- c) Suspensió de funcions.
- d) Destitució del càrrec.
- e) Separació del servei.

2. Les faltes lleus només es poden corregir amb les sancions que s'assenyalen en els apartats a) i b) del número 1 d'aquest article.

Les faltes de puntualitat i les d'assistència, quan constitueixin faltes lleus, se sancionen amb la deducció proporcional de les retribucions.

3. Les sancions dels apartats b), c) i d) de l'esmentat número s'imposen per la comissió de faltes greus.

4. Les faltes molt greus es corregeixen amb les sancions dels apartats c), d) i e) del mateix número.

5. La sanció de l'apartat d) només és aplicable als funcionaris amb habilitació de caràcter nacional. No se'ls aplica, en canvi, la suspensió de funcions per més d'un any, que és substituïda per la destitució del càrrec, amb prohibició d'obtenir nova destinació en el termini que es fixi, amb el màxim de tres anys.

6. La suspensió ferma determina la pèrdua del lloc de treball, que ha de ser cobert per reglament sense perjudici del que estableix el número anterior per als funcionaris amb habilitació de caràcter nacional.

7. No s'entén com a sanció la facultat de les corporacions per adscriure i remoure dels diferents llocs de treball els funcionaris sense habilitació de caràcter nacional.

Article 149. 1. Només es poden imposar sancions per faltes greus o molt greus en virtut d'un expedient instruït a aquest efecte amb audiència de l'interessat. La tramitació de l'expedient es regeix per les disposicions reglamentàries corresponents.

2. Les faltes lleus poden ser corregides sense necessitat d'instruir expedient, donant audiència, en tot cas, a l'interessat.

Article 150. 1. Són òrgans competents per a la incoació d'expedients disciplinaris als funcionaris de l'Administració local els següents:

a) El president de la corporació, en tot cas, o el membre d'aquesta que, per delegació d'aquell, ocupi el comandament directe del personal.

b) La Direcció General d'Administració Local, quan es tracti de funcionaris amb habilitació de caràcter nacional, per faltes comeses en una corporació diferent d'aquella en la qual estiguin prestant serveis, o quan, per la gravetat dels fets denunciats, pugui donar lloc a sanció de destitució o separació del servei.

2. L'òrgan competent per acordar la incoació de l'expedient, també ho és per nomenar-ne l'instructor i decretar o alçar la suspensió provisional de l'expedientat, així com per instruir diligències prèvies abans de decidir sobre aquesta incoació.

3. En qualsevol cas, decretada pel president de la corporació la instrucció d'expedient disciplinari a un funcionari amb habilitació de caràcter nacional, aquell pot sol·licitar a la Direcció General d'Administració Local la instrucció de l'expedient si la corporació no té mitjans personals per a la seva tramitació.

4. La tramitació de l'expedient s'ha d'ajustar al que estableixi la legislació de la comunitat autònoma respectiva i supletòriament el reglament disciplinari dels funcionaris de l'Administració civil de l'Estat.

Article 151. Són òrgans competents per a la imposició de sancions per faltes greus o molt greus en resoldre l'expedient disciplinari:

a) El ministre d'Administració Territorial, quan es tracti d'imposar sancions que suposin la destitució del càrrec o la separació definitiva del servei de funcionaris amb habilitació de caràcter nacional.

b) El ple de la corporació, quan es tracti de sancions a funcionaris amb habilitació de caràcter nacional no compreses al paràgraf anterior o de la separació del servei d'altres funcionaris el nomenament dels quals estigui atribuït a la corporació.

Article 152. 1. Les sancions disciplinàries que s'imposin als funcionaris s'han d'anotar en els seus fulls de serveis i, en tot cas, en el Registre de personal, amb indicació de les faltes que les van motivar. La cancel·lació es regeix per la legislació de funció pública de la respectiva comunitat autònoma i supletòriament per la legislació de funcionaris civils de l'Estat.

2. Els funcionaris d'Administració local poden ser rehabilitats quan hagin estat separats del servei per sanció disciplinària, acreditant la cancel·lació d'antecedents penals, si s'escau, el compliment de les responsabilitats en què hagin incorregut i que observin una conducta que els faci creditors d'aquest benefici segons el parer de l'autoritat que hagi de decidir.

Article 153. 1. Els funcionaris d'Administració local només han de ser remunerats per les corporacions respectives, pels conceptes establerts a l'article 23 de la Llei 30/1984, de 2 d'agost.

2. En virtut d'això, no poden participar en la distribució de fons de cap classe ni percebre remuneracions diferents de les compreses a la Llei esmentada ni, fins i tot, per confecció de projectes, o direcció o inspecció d'obres, o pressupostos, assessories o emissió de dictàmens i informes.

Les quantitats procedents dels indicats fons s'inclouen en el pressupost d'ingressos de les corporacions.

3. L'estructura, criteris de valoració objectiva, si s'escau, i quanties de les diverses retribucions dels funcionaris d'Administració local, es regeixen pel que disposa l'article 93 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Article 154. 1. La llei de pressupostos generals de l'Estat per a cada any ha de fixar els límits a l'increment de les retribucions o despeses de personal de les corporacions locals.

Quan aquests límits facin referència a la quantia global de les retribucions dels funcionaris, s'entenen sense perjudici de les ampliacions de plantilles que es puguin efectuar, d'acord amb el que disposa l'article 126.2 i 3 d'aquesta Llei.

2. El que disposa el paràgraf segon del número anterior no obsta perquè, per la llei de pressupostos o per altres lleis especials o conjunturals, es puguin establir regles específiques per a certs casos o limitacions a la quantia de les retribucions individuals.

3. L'ordenació del pagament de despeses de personal té preferència sobre qualsevol altra que s'hagi de realitzar amb càrrec als fons de la respectiva entitat. S'ha de regular per reglament el procediment substitutiu per a la percepció dels interessats de les quantitats que s'hagin deixat de satisfer indegudament.

Article 155. 1. En cas que un funcionari presti els seus serveis successivament en diferents cossos o, si s'escau, subescales, classes o categories, té dret a seguir percebent els triennis meritats en els anteriors.

2. Quan un funcionari canviï de cos o, si s'escau, de subescala, classe o categoria, abans de completar un trienni, la fracció de temps transcorregut es considera temps de servei prestat en el nou a què passi a pertànyer.

Article 156. El gaudi de les retribucions complementàries no crea drets adquirits a favor dels funcionaris, llevat del que s'estableix legalment respecte al grau consolidat en relació amb el nivell de complement de destinació.

Article 157. L'ajuda familiar, les indemnitzacions per raó del servei o per residència en determinats llocs del territori nacional del personal al servei de les corporacions locals que hi tinguin dret, són les mateixes que cor-

responguin al personal al servei de l'Administració de l'Estat. En cap cas, té dret a percebre indemnització per casa-habitació.

CAPÍTOL III

Disposicions específiques per als funcionaris amb habilitació de caràcter nacional

Article 158. L'obtenció de l'habilitació de caràcter nacional es regeix pel que disposen l'article 98 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, i les normes reglamentàries que la despleguen.

Article 159. 1. La creació, classificació i supressió de llocs de treball reservats a funcionaris amb habilitació de caràcter nacional, és competència del Ministeri d'Administració Territorial, d'acord amb els límits de població, pressupost i altres circumstàncies generals i objectives que s'estableixin per reglament.

2. En els municipis on hi hagi una població molt superior a la resident durant importants temporades de l'any o en els quals es donin les condicions de centre de comarca o de localització d'activitats o d'acció urbanística molt superior a la normal, o altres condicions objectives anàlogues, el Ministeri d'Administració Territorial pot acordar que el lloc de treball es classifiqui en una categoria superior a la que correspongui per la seva població.

3. S'ha de regular per reglament la situació en què han de quedar els funcionaris que ocupen llocs de treball la classificació dels quals sigui alterada, i es pot preveure, en determinats casos, que continuïn com a funcionaris d'Administració general de la respectiva corporació, amb respecte de les seves retribucions bàsiques.

Article 160. 1. La provisió de llocs de treball vacants reservats a funcionaris amb habilitació de caràcter nacional es regeix pel que disposen l'article 99 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, i les seves normes de desplegament.

2. Per a la provisió d'aquests llocs de treball als ajuntaments de Madrid i Barcelona s'ha de tenir en compte el que estableix la disposició addicional sisena de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Article 161. En totes les entitats locals hi ha d'haver, com a mínim, un lloc de treball que tingui atribuïda la responsabilitat administrativa de la funció a què es refereix l'article 92.3, a), de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

No obstant el que disposa el paràgraf anterior, l'Administració de l'Estat ha de determinar per reglament els supòsits, requisits i condicions en què sigui procedent l'agrupació de municipis o altres entitats locals als efectes de sosteniment en comú de l'esmentat lloc de treball que, en aquest cas, ha de ser un lloc únic per al conjunt dels municipis o entitats agrupades. Aquestes agrupacions han de ser en tot cas acordades per l'òrgan competent de la respectiva comunitat autònoma, sense perjudici de la competència de l'Administració de l'Estat per a la classificació dels llocs resultants d'aquestes.

L'Administració de l'Estat també ha de determinar els supòsits, requisits i condicions en què els municipis o altres entitats locals que no disposin de mitjans per sostenir el lloc de treball a què es refereix el paràgraf primer i no estiguin agrupats a aquest efecte a altres, queden dispensats de l'obligació de sostenir aquest lloc les funcions del qual han de ser exercides en aquests casos pels serveis d'assistència de la respectiva província.

Article 162. 1. La funció de la secretaria comprèn:

- a) L'assessorament legal preceptiu de la corporació, així com de la seva presidència i comissions.
- b) La fe pública de tots els actes i acords.

2. L'abast i el contingut d'aquesta funció, la determina per reglament l'Administració de l'Estat.

Article 163. 1. A les entitats locals en què així ho estableixi per reglament l'Administració de l'Estat, hi ha d'haver almenys un lloc de treball diferent del previst a l'article 161 que tingui atribuïda la responsabilitat administrativa de les funcions de control i canalització interna de la gestió econòmicofinancera i pressupostària i de la comptabilitat, amb l'abast i el contingut que en aquelles normes es determini.

2. A les altres entitats locals les funcions a què es refereix el número 1 d'aquest article formen part de les funcions que legalment corresponen als llocs de treball a què es refereix l'article 161 d'aquesta Llei.

Article 164. 1. A les entitats locals a què es refereix el número 1 de l'article anterior també hi ha d'haver un lloc de treball específic que tingui atribuïda la responsabilitat administrativa de les funcions de tresoreria, que inclou el maneig i la custòdia de fons i valors de l'entitat, i recaptació, que implica el comandament dels serveis corresponents, amb l'abast i el contingut que determini per reglament l'Administració de l'Estat.

2. El funcionari amb habilitació de caràcter nacional que ocupi aquest lloc de treball, abans d'entrar en possessió del lloc, ha de constituir una fiança en la forma prevista per les disposicions vigents. La mateixa obligació té qualsevol altre funcionari o membre de la corporació que, d'acord amb el que disposa l'article 92.4 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, es faci càrrec de la responsabilitat a què es refereix el número anterior.

Article 165. 1. A més dels llocs de treball mínims reservats a funcionaris amb habilitació de caràcter nacional a què es refereixen els articles anteriors, les corporacions locals, en els termes que determini per reglament l'Administració de l'Estat, poden crear altres llocs de treball reservats també a funcionaris que tinguin l'esmentada habilitació, la classificació dels quals correspon al Ministeri d'Administració Territorial.

2. En tot cas la provisió d'aquests llocs s'ha d'ajustar al sistema general previst a l'article 99 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Article 166. 1. El que disposen els articles anteriors no impedeix l'assignació, als llocs de treball a què aquests es refereixen, d'altres funcions diferents o complementàries.

2. L'assignació de funcions complementàries a aquests llocs s'ha de fer a través de la relació de llocs de treball, sense perjudici que, mentre aquesta no hagi estat aprovada pel ple de la corporació, el president de l'entitat, en ús de les seves atribucions bàsiques pel que fa de la direcció de l'administració d'aquesta, pugui encomanar als funcionaris que exerceixen aquests llocs la realització d'aquest tipus de funcions.

CAPÍTOL IV

Dels altres funcionaris de carrera

Article 167. 1. Els funcionaris de carrera de l'Administració local que no tinguin habilitació de caràcter nacional s'han d'integrar a les escales d'administració general i administració especial de cada corporació, que han de quedar agrupades de conformitat amb el que disposa la legislació bàsica de l'Estat sobre funció pública, en els grups que aquest determini, d'acord amb la titulació exigida per al seu ingrés.

2. L'escala d'administració general es divideix en les subescales següents:

- a) Tècnica.
- b) Administrativa.
- c) Auxiliar.
- d) Subalterna.

3. L'escala d'administració especial es divideix en les subescales següents:

- a) Tècnica.
- b) De serveis especials.

4. La creació d'escales, subescales i classes de funcionaris i la classificació d'aquests dins de cadascuna d'aquestes, l'ha de fer cada corporació, d'acord amb el que preveu aquesta Llei.

Article 168. La provisió de llocs de treball que, de conformitat amb la relació aprovada, estiguin reservats o puguin ser exercits per funcionaris de carrera es regeix per les normes que, en desplegament de la legislació bàsica en matèria de funció pública local, dicti l'Administració de l'Estat.

Article 169. 1. Correspon als funcionaris de l'escala d'Administració general l'exercici de les funcions comunes a l'exercici de l'activitat administrativa. En conseqüència, els llocs de treball predominantment burocràtics han de ser exercits per funcionaris tècnics, administratius o auxiliars d'administració general.

L'Administració de l'Estat ha de fixar els criteris de població, classificació de la secretaria respectiva i altres que serveixin per a la determinació de les corporacions en què hi puguin haver llocs de treball ocupats per funcionaris de cadascuna de les subescales de l'escala d'administració general.

a) Pertanyen a la subescala tècnica d'administració general, els funcionaris que realitzin tasques de gestió, estudi i proposta de caràcter administratiu de nivell superior.

b) Pertanyen a la subescala administrativa d'administració general, els funcionaris que realitzin tasques administratives, normalment de tràmit i col·laboració.

c) Pertanyen a la subescala auxiliar d'administració general, els funcionaris que realitzin tasques de mecanografia, taquigrafia, despatx de correspondència, càlcul senzill, maneig de màquines, arxivament de documents i altres de similars.

d) Pertanyen a la subescala de subalterns d'administració general, els funcionaris que realitzin tasques de vigilància i custòdia interior d'oficines, així com missions de conserge, uixer, porter o altres d'anàlogues en edificis i serveis de la corporació.

Es pot establir la normativa adequada perquè els llocs de treball atribuïts a aquesta subescala puguin ser ocupats per funcionaris de serveis especials que, per edat o altres raons, tinguin disminuïda la capacitat per a missions de particular esforç o penositat, però que conservin la requirida per a les tasques de subaltern.

2. Fins que no es dictin les normes reglamentàries previstes a l'article 100.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, la selecció dels funcionaris a què es refereix el número anterior, s'ha d'ajustar a les regles següents:

a) L'ingrés a la subescala tècnica s'ha de fer per oposició lliure i es requereix estar en possessió del títol de llicenciat en dret, en ciències polítiques, econòmiques o empresarials, intendent mercantil o actuari.

No obstant això, es reserven per a la promoció interna el 25 per 100 dels llocs de treball per a administratius de la mateixa corporació que tinguin la titulació indicada, tinguin, com a mínim, cinc anys de serveis a la subescala de procedència i superin les proves selectives corresponents.

b) L'ingrés a la subescala administrativa s'ha de fer per oposició lliure, i es requereix estar en possessió del títol de batxiller, formació professional de segon grau, o equivalent.

No obstant això, es reserven per a la promoció interna el 50 per 100 dels llocs de treball existents per als qui per-

tanyin a la subescala d'auxiliars d'administració general que tinguin la titulació indicada, i tinguin cinc anys de serveis a la subescala.

c) L'ingrés a la subescala auxiliar s'ha de fer per oposició lliure, amb exigència, en tot cas, de títol de graduat escolar, formació professional de primer grau, o equivalent.

d) L'ingrés a la subescala subalterna s'ha de fer per concurs, oposició o concurs oposició lliure, segons l'acord de la corporació, i amb exigència del certificat d'escolaritat.

Article 170. 1. Tenen la consideració de funcionaris d'administració especial els que tenen atribuït l'exercici de les funcions que constitueixen l'objecte peculiar d'una carrera, professió, art o ofici.

2. Els llocs de treball que han d'exercir els funcionaris de serveis especials poden existir en qualsevol classe de corporació.

3. El personal que formi part dels serveis d'informàtica de les corporacions locals que no resulti inclòs a les subescalses d'administració general, ha de ser classificat segons la naturalesa de la seva especialitat i els títols exigits per al seu ingrés, en la classe que correspongui de les subescalses tècniques o de serveis especials.

Article 171. 1. Pertanyen a la subescala tècnica d'administració especial, els funcionaris que exerceixin tasques que són objecte d'una carrera per a l'exercici de la qual les lleis exigeixen estar en possessió de determinats títols acadèmics o professionals.

Atenent el caràcter i el nivell del títol exigut, els esmentats funcionaris es divideixen en tècnics superiors, mitjans i auxiliars, i, al seu torn, cada classe pot comprendre diferents branques i especialitats.

2. L'ingrés en aquesta subescala s'ha de fer per oposició, concurs o concurs oposició lliure, segons acordi la corporació respectiva, i es requereix estar en possessió del títol acadèmic o professional corresponent a la classe o especialitat de què es tracti; tot això sense perjudici de les normes que pugui dictar l'Administració de l'Estat, en ús de l'autorització que conté l'article 100.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

3. En tot cas, la provisió de places de metges de la beneficència provincial es pot fer d'acord amb la seva regulació específica o mitjançant els procediments regulats en aquest article.

Article 172. 1. Pertanyen a la subescala de serveis especials, els funcionaris que duguin a terme tasques que requereixen una aptitud específica, i per a l'exercici de les quals no s'exigeixi, amb caràcter general, la possessió de títols acadèmics o professionals determinats.

2. S'inclouen en aquesta subescala, i sense perjudici de les peculiaritats de cada corporació, les classes següents:

- a) Policia local i els seus auxiliars.
- b) Servei d'extinció d'incendis.
- c) Places de tasques especials.
- d) Personal d'oficis.

3. L'ingrés a la subescala de serveis especials s'ha de fer per oposició, concurs o concurs oposició lliure, segons acordi la corporació respectiva, sense perjudici del que disposin les normes específiques d'aplicació als funcionaris de policia local i del servei d'extinció d'incendis.

Article 173. La policia local ha d'exercir les seves funcions d'acord amb el que preveu el títol V de la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat.

Article 174. S'inclou a la classe de tasques especials el personal de les bandes de música i els altres funcionaris que realitzin tasques de caràcter predominantment no manual, no compreses a l'article 171.1, en les diverses branques o sectors d'actuació de les corporacions locals,

que se subdivideixen en categories, segons el nivell de titulació exigut.

Article 175. 1. S'integren a la classe de personal d'oficis, els funcionaris que realitzin tasques de caràcter predominantment manual, en els diversos sectors d'actuació de les corporacions locals, referides a un determinat ofici, indústria o art.

2. Es classifiquen, dins de cada ofici, indústria o art, en encarregat, mestre, oficial, ajudant i operari, segons el grau de responsabilitat o d'especialització, i és necessari, en tot cas, tenir la titulació exigida per a l'ingrés, de conformitat amb el que disposa la legislació bàsica de la funció pública.

3. El que disposen els apartats anteriors s'entén sense perjudici que aquestes tasques no tinguin la consideració de funcions públiques a què es refereix l'article 92.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

CAPÍTOL V

Personal eventual i laboral

Article 176. 1. El personal eventual es regeix pel que estableix l'article 104 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

2. Els llocs de treball reservats a aquest tipus de personal han de constar a la plantilla de personal de la corporació.

3. Poden ser exercits per personal eventual determinats llocs de treball de caràcter directiu, inclosos a la relació de llocs de treball de la corporació, d'acord amb el que disposin les normes que dicti l'Estat per a la seva confecció. En aquests supòsits, el personal eventual ha de reunir les condicions específiques que s'exigeixen als funcionaris que puguin exercir aquests llocs.

4. En cap cas l'acompliment de un lloc de treball reservat a personal eventual constitueix un mèrit per a l'accés a la funció pública o a la promoció interna.

Article 177. 1. La selecció del personal laboral es regeix pel que estableix l'article 103 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

2. La contractació laboral pot ser per temps indefinit, de durada determinada, a temps parcial, i altres modalitats previstes a la legislació laboral.

El règim d'aquestes relacions és, en la seva integritat, l'establert a les normes de dret laboral.

3. És nul el contracte laboral per temps indefinit subscrit per una entitat local amb una persona inclosa en alguna de les causes d'incapacitat específica que siguin aplicables als funcionaris i al personal interí.

TÍTOL VIII

Hisendes locals

CAPÍTOL PRIMER

Principis generals

SECCIÓ PRIMERA. PRELIMINAR

Article 178. 1. Constitueixen els mitjans econòmics de les entitats locals el producte dels recursos reconeguts per les lleis i les propietats, valors i drets que els pertanyin.

2. La gestió econòmica de les entitats locals té per objecte l'administració dels béns, rendes, tributs, drets i accions que els pertanyin, per a la qual cosa els corresponen les funcions següents:

- a) L'administració i aprofitament del patrimoni.
- b) La imposició i ordenació dels recursos autoritzats per la llei.

- c) El reconeixement, gestió, liquidació, inspecció i recaptació dels tributs, rendes i altres drets econòmics.
- d) La sanció d'infraccions.
- e) L'ordenació de despeses i el reconeixement, liquidació i pagament d'obligacions.
- f) La planificació i programació de la seva activitat econòmica.
- g) La formació, aprovació, execució i liquidació dels pressupostos.
- h) La comptabilitat i rendició de comptes.
- i) L'exercici de drets, adopció de mesures i implantació i organització de serveis per al compliment de les funcions economicoadministratives que la Llei els assigna.
- j) L'acció davant els tribunals en defensa dels drets i interessos de les seves hisendes.

Article 179. L'Administració de l'Estat pot comprovar la destinació que donen les corporacions locals als fons procedents de les assignacions pressupostàries i participacions en ingressos de caràcter finalista, i obtenir informació sobre el grau d'utilització dels seus recursos tributaris propis i el nivell de prestació de serveis públics de caràcter bàsic.

SECCIÓ SEGONA. DELS DRETS ECONÒMICS DE LA HISENDA LOCAL

Article 180. 1. Les entitats locals no poden alienar o hipotecar els seus drets i propietats ni concedir exempcions, perdons, rebaixes o moratòries per al pagament dels seus recursos o dels crèdits per qualsevol concepte que tinguin liquidats a favor seu, excepte en els casos previstos per les lleis.

2. Les transaccions i arbitratges previstos a l'article 39 de la Llei general pressupostària requereixen, quan afectin drets de les hisendes de les entitats locals, l'acord de l'òrgan de govern de la comunitat autònoma corresponent que tingui assumida aquesta competència.

Article 181. 1. En els procediments per al reintegrament a les hisendes locals en els casos de dèficits comptables, desfalcs i malversacions de fons i efectes o faltes en aquests, sigui quina sigui la seva denominació, és aplicable el que preveuen els articles 140 a 146 de la Llei general pressupostària, i correspon al president de la corporació la instrucció de les diligències prèvies, l'adopció de mesures d'assegurament i la comunicació al Tribunal de Comptes.

2. Quan en aquests procediments, els béns embargats al funcionari o al responsable no siguin suficients per cobrir el desfalc o el dèficit comptable i s'observi que en aprovar-se la fiança es va valorar per una quantia superior a la que li correspondria d'acord amb els tipus establerts o per una quantitat inferior de l'assenyalada per a la garantia, s'ha de procedir només per la diferència de valors que resulti de menys contra els membres de la corporació que hagin qualificat i aprovat la fiança, en els termes de l'article 78.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

3. L'acord d'incoació de l'expedient de responsabilitat administrativa que sigui procedent, així com el nomenament del jutge instructor l'adopta el president de l'entitat local respectiva.

SECCIÓ TERCERA. DE LES OBLIGACIONS

Article 182. 1. Els deutes contrets per les entitats locals no poden ser exigits pel procediment de constrenyiment, excepte els assegurats amb una penyora o hipoteca, i cap autoritat ni tribunal no pot despatxar cap manament d'execució ni dictar providència d'embargament contra béns i drets de les esmentades entitats.

2. Els crèdits que ho siguin a favor de les hisendes estatal i autonòmica es poden extingir per la via de la compensació, en els termes que estableix l'article 109 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

3. Només són exigibles a les entitats locals les obligacions de pagament que resultin de l'execució dels seus respectius pressupostos o les derivades de sentència judicial ferma, al compliment de la qual s'ha de procedir immediatament, després de la notificació o coneixement fefaent d'aquesta.

4. Quan el compliment de la resolució d'autoritat o tribunal impliqui l'abonament de quantitats per al qual no sigui possible reunir recursos per qualsevol de les vies pressupostàries normals, es pot fraccionar el pagament fins a un màxim de cinc anualitats, i s'ha de consignar en els respectius pressupostos el principal més els interessos de demora.

5. Les entitats locals estan exceptuades de la presentació de caucions, fiances o dipòsits davant els tribunals de qualsevol jurisdicció i organismes de l'Administració.

6. Les actuacions inspectores dels diferents organismes estatals i autonòmics competents sobre les entitats locals s'han de posar en coneixement dels presidents mitjançant una comunicació en la qual, de forma raonada, se n'exposi l'objecte.

7. En cas de disconformitat amb la realització de la inspecció, les mocions a què es refereix el paràgraf anterior han de ser resoltes pel ministre al qual correspongui el servei afectat, o l'autoritat corresponent de la respectiva comunitat autònoma.

Article 183. Només per mitjà d'una llei es poden establir serveis que representin càrregues econòmiques per a les entitats locals o determinar obligacions que tinguin per objecte costejar o subvencionar atencions de les altres administracions públiques.

SECCIÓ QUARTA. DELS BENEFICIS FISCALS

Article 184. Les entitats locals i els seus organismes autònoms, així com els consorcis en els quals participin gaudeixen dels beneficis fiscals previstos a les lleis.

CAPÍTOL II

Normes tributàries comunes

SECCIÓ PRIMERA. IMPOSICIÓ I ORDENACIÓ DE TRIBUTS

Article 185. 1. Llevat dels supòsits expressament previstos a les lleis, les entitats locals han d'acordar la imposició dels seus tributs propis i aprovar, simultàniament, les corresponents ordenances per a la seva aplicació, amb el vot favorable de la majoria absoluta del nombre legal dels seus membres.

2. De la mateixa manera poden aprovar ordenances generals de gestió, recaptació i inspecció.

3. En tot cas, les ordenances reguladores dels tributs locals han de contenir:

a) La determinació del fet imposable, del subjecte passiu i de les exempcions, reduccions i altres beneficis legalment aplicables.

b) Les bases, els tipus de gravamen aplicables o les quotes exigibles, així com els altres elements determinants de la quantia del deute tributari.

c) Els terminis i la forma de declaració i ingressos.

d) El règim d'infraccions i sancions.

e) Les dates de la seva aprovació i del començament de la seva vigència.

f) Les altres particularitats que determinin les lleis i altres disposicions dictades per a la seva execució i les que l'entitat local estimi pertinents.

Article 186. Les entitats locals, en acordar l'ordenació i imposició dels seus tributs propis, han de tenir inexcusablement en compte:

a) Que quan les lleis atorguin exempcions amb la condició de reciprocitat internacional, les entitats locals

les han d'aplicar, si s'escau, i no les poden considerar anul·lades per falta d'aquesta sense prèvia declaració del Govern.

b) Que la sola identitat de l'objecte, de la base o del contribuent i fins i tot la de tots aquests elements, de dos o més tributs de caràcter local, no invaliden cap d'aquests, sempre que els conceptes d'imposició siguin diferents.

Article 187. 1. Quan l'Estat atorgui exempció en el pagament de tributs locals a alguna empresa o entitat, queda subrogat en l'obligació d'abonar a l'entitat local respectiva l'import d'aquests d'acord amb els tipus de gravamen vigents en la data de l'atorgament, llevat de disposició legal en contra.

2. Les lleis que autoritzin la desgravació total o parcial d'impostos locals, han de proveir la pertinent substitució per altres de rendiment i característiques similars.

Article 188. 1. Els acords adoptats per les entitats locals en matèria d'imposició i ordenació de tributs propis, així com les seves modificacions, s'han de sotmetre a informació pública i audiència als interessats pel termini mínim de trenta dies, mitjançant exposició pública al tauler d'anuncis de l'entitat, i durant aquest termini poden examinar l'expedient i presentar les reclamacions i els suggeriments que considerin oportuns.

2. Les entitats locals han de publicar anuncis d'aquests acords al «Butlletí Oficial de la Província» i al de la mateixa corporació, si en té.

Article 189. 1. Finalitzat el termini d'exposició pública a què es refereix l'article anterior, les entitats locals han d'adoptar, en el termini d'un mes, els acords definitius que sigui procedents, i resoldre les reclamacions i els suggeriments presentats.

2. En el cas que no s'hi hagin presentat reclamacions o suggeriments, s'entén definitivament adoptat l'acord d'imposició de tributs i d'aprovació o modificació de les ordenances fiscals.

Article 190. 1. Els acords definitius d'imposició de tributs i les corresponents ordenances reguladores, així com les seves modificacions, s'han de publicar íntegrament en el «Butlletí Oficial de la Província».

2. Dels esmentats acords i ordenances se n'ha de remetre una còpia a la Administració de l'Estat i de la comunitat autònoma, dins els trenta dies següents a la seva aprovació, i no entren en vigor fins que s'hagi publicat íntegrament el seu text de conformitat amb el que preveu l'apartat anterior i hagi transcorregut el termini previst a l'article 65.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

3. Les diputacions provincials i els municipis amb una població superior als 20.000 habitants, han d'editar el text íntegre de les ordenances dins el primer quadrimestre de l'exercici econòmic.

4. Contra els acords definitius de les entitats locals en matèria d'imposició de tributs o aprovació i modificació d'ordenances fiscals, els interessats poden interposar directament el recurs contenciós administratiu, el qual no suspèn, per si sol, l'aplicació de les ordenances.

SECCIÓ SEGONA. DE LA GESTIÓ TRIBUTÀRIA

Article 191. La gestió i inspecció dels tributs locals l'han de fer les entitats locals de conformitat amb el que preveuen aquesta Llei i, en tot cas, la Llei general tributària i la legislació estatal reguladora de la matèria.

Article 192. 1. Contra els actes de les corporacions locals sobre aplicació i efectivitat dels tributs locals es pot formular davant el mateix òrgan que els va dictar el corresponent recurs de reposició previ al contenciós administratiu en el termini d'un mes a comptar de la notificació expressa o l'exposició pública dels corresponents padrons o matrícules de contribuents.

2. Per interposar recurs de reposició contra els actes sobre aplicació i efectivitat dels tributs locals, no es requereix

el pagament previ de la quantitat exigida; però la reclamació no deté, en cap cas, l'acció administrativa per a la cobrança, llevat que l'interessat sol·liciti dins el termini per interposar el recurs, la suspensió de l'execució de l'acte impugnatiu, i a aquest efecte és indispensable, per sol·licitar la suspensió de l'acte impugnatiu, adjuntar-hi la garantia que cobreixi el total del deute tributari.

3. No s'admeten altres garanties que les següents, a elecció del reclamant:

a) Ingrés en efectiu a la Caixa General de Dipòsits de l'Estat, a la caixa de l'entitat creditora, al Banc d'Espanya o sucursal corresponent, a disposició del president de l'entitat.

b) Dipòsit en qualsevol dels establiments indicats de deute públic de l'Estat o de l'entitat creditora, sempre pel valor efectiu, sigui quina sigui la seva classe, i

c) Fiança solidària prestada per un banc oficial o privat, o per una caixa d'estalvis, a satisfacció de l'entitat local corresponent.

4. Tanmateix, en casos molt qualificats i excepcionals, les entitats creditors poden acordar discrecionalment, a instància de part, la suspensió del procediment, sense cap prestació de garantia, quan el reclamant al·legui i justifiqui a la sol·licitud la impossibilitat de prestar-la.

5. La concessió de la suspensió comporta sempre l'obligació de satisfer interessos de demora per tot el temps d'aquella i només produeix efectes en el recurs de reposició.

Article 193. 1. La tresoreria inclou el comandament dels serveis de recaptació i correspon a l'interventor la fiscalització d'aquests.

2. Les entitats locals han de nomenar els recaptadors i agents executius que estimin necessari amb subjecció a les normes reguladores del personal al servei d'aquestes i han de fixar la fiança que hagin de prestar. Els recaptadors en via de constrenyiment i agents executius, a més, han de tenir la condició de funcionari.

Article 194. 1. Els procediments per a la cobrança de tots els recursos i crèdits liquidats a favor de les entitats locals, són només administratius i els executen els seus agents en la forma prevista a les normes a què es refereix l'article 191 d'aquesta Llei.

2. Les certificacions de debits d'aquella procedència que expedeixin els interventors tenen la mateixa força executiva que les sentències judicials per procedir contra els béns i drets dels deutors.

3. Una vegada iniciat el procediment de constrenyiment no se suspèn, llevat dels supòsits i amb les garanties previstos a l'article 192 d'aquesta Llei i en el reglament general de recaptació.

Article 195. 1. Les quotes tributàries degudes a les entitats locals meriten, amb independència dels recàrrecs que sigui procedent, l'interès de demora previst a l'article 58.2.b) de la Llei general tributària.

2. Els subjectes passius o responsables i els seus hereus o drethavents tenen dret a la devolució dels ingressos que hagin realitzat indegudament en ocasió del pagament de deutes tributaris, amb abonament de l'interès previst a l'article 155.1 de la Llei general tributària.

Article 196. 1. El producte de la recaptació de tota classe de recursos que constitueixen la hisenda local, s'ha d'ingressar íntegrament a la caixa de l'entitat local respectiva.

2. Cap quota de tributs locals pot ser recarregada en concepte de despeses d'administració, investigació, cobrança, o per partides fallides.

3. Amb excepció de les devolucions d'ingressos indeguts, no es poden minorar, en cap cas, els ingressos de l'erari local.

CAPÍTOL III

Dels ingressos municipals

SECCIÓ PRIMERA. DELS INGRESSOS MUNICIPALS EN GENERAL

Article 197. 1. La hisenda dels municipis està constituïda pels recursos següents:

- a) Ingressos de dret privat.
- b) Subvencions i altres ingressos de dret públic.
- c) Taxes.
- d) Contribucions especials.
- e) Impostos.
- f) Recàrrecs i participacions en els tributs de l'Estat i participacions en els de les comunitats autònomes.
- g) Ingressos procedents d'operacions de crèdit.
- h) Tributs amb fins no fiscals.
- i) Multes.

2. Els municipis que reuneixin les condicions establertes també poden imposar la prestació personal i de transports.

SECCIÓ SEGONA. INGRESSOS DE DRET PRIVAT

Article 198. 1. Tenen la consideració d'ingressos de dret privat:

- a) Els fruits, rendes o interessos dels béns i drets de qualsevol classe que tinguin la condició de propis d'acord amb la legislació vigent, així com els ingressos procedents de l'alienació i gravàmens dels esmentats béns i drets.
- b) Els rendiments, ingressos, participacions i beneficis líquids procedents de centres, establiments, béns, activitats i serveis, que no estiguin especialment regulats en aquesta Llei.
- c) Les donacions, herències, llegats i auxilis de tota índole, procedents de particulars, acceptats pel municipi.

2. En cap cas tenen la consideració d'ingressos de dret privat els que procedeixin, per qualsevol concepte, dels béns de domini públic municipal.

3. Els ingressos derivats de l'alienació o gravamen de béns i drets que tinguin la condició de patrimonials no es poden destinar al finançament de despeses corrents, llevat que es tracti de parcel·les sobrants de vies públiques no edificables o d'efectes no utilitzables en serveis municipals.

SECCIÓ TERCERA. TAXES MUNICIPALS

Subsecció primera. Disposicions comunes

Article 199. Els ajuntaments poden establir taxes:

- a) Per la utilització privativa o per l'aprofitament especial de béns o instal·lacions d'ús públic municipal.
- b) Per la prestació de serveis o la realització d'activitats de la competència municipal, que beneficiïn especialment persones determinades o, encara que no els beneficiïn, els afectin de manera particular, sempre que, en aquest últim cas, l'activitat municipal hagi estat motivada per les esmentades persones, directament o indirectament.

Article 200. 1. L'establiment de taxes per aprofitament especial exigeix que es doni alguna de les condicions següents:

- a) Que l'aprofitament produeixi restriccions de l'ús públic o especial depreciació dels béns o instal·lacions.
- b) Que l'aprofitament tingui per fi un benefici particular, encara que no produeixi restriccions d'ús públic ni depreciació especial de béns o instal·lacions.

2. En les taxes a què es refereix l'apartat b) de l'article anterior, s'entén que existeix motivació directa o indirecta per part dels particulars, quan amb les seves actuacions o negligències obliguin els ajuntaments a realitzar d'ofici activitats o a prestar serveis per raons de seguretat, salubritat o moralitat ciutadanes, de proveïment de la població o d'ordre urbanístic.

Article 201. No estan subjectes les utilitzacions privatives o els aprofitaments especials de béns o instal·lacions d'ús públic municipal que efectuïn els titulars de concessions de serveis de transports col·lectius urbans de viatgers atorgats pels municipis, sempre que estiguin directament relacionats amb els esmentats serveis.

Article 202. 1. L'Estat, la comunitat autònoma, la província a què pertanyi el municipi i la mancomunitat, àrea metropolitana o una altra entitat que agrupi diversos municipis i els consorcis en què figuri el municipi de la tributació estan exempts de les taxes per tots els aprofitaments inherents als serveis públics de comunicacions que explotin directament i per tots els qui immediatament interessin la seguretat i defensa nacional.

2. Llevat dels supòsits establerts al número anterior, no s'admet, en matèria de taxes, cap benefici tributari.

Article 203. 1. Són subjectes passius de les taxes, en concepte de contribuents, les persones físiques i jurídiques, usuàries dels béns o instal·lacions i les que resultin beneficiades o afectades pels serveis o activitats municipals, així com les herències jacents, comunitats de béns i altres entitats que, sense tenir personalitat jurídica, constitueixen una unitat econòmica o un patrimoni separat, susceptibles d'imposició.

2. En les taxes establertes per aprofitaments especials que afectin habitatges i locals o per raó de serveis o activitats que beneficiïn els seus ocupants, són substituïts del contribuent els propietaris dels immobles, els quals poden fer repercutir, si s'escau, les quotes sobre els respectius beneficiaris.

3. En la taxa de prestació del servei d'extinció d'incendis, és substituït del contribuent l'entitat o societat asseguradora del risc.

4. Quan es tracti d'assistència o estada en hospitals, sanatoris, dispensaris, clíniques i, en general, centres sanitaris o assistencials, han de ser substituïts del contribuent les persones o entitats que tinguin l'obligació legal o pactada d'atendre els usuaris del servei.

5. En les llicències urbanístiques exigides per l'article 178 de la Llei del sòl, són substituïts del contribuent els constructors i contractistes d'obres.

Article 204. Per fixar les tarifes de les taxes les característiques de les quals ho permetin, s'ha de tenir en compte la capacitat econòmica de les persones que les han de satisfer.

Article 205. 1. Les taxes es meriten des que s'inicia la prestació del servei o es realitza l'activitat i des que es concedeix la utilització privativa o l'aprofitament especial, però els ajuntaments poden exigir el dipòsit previ de les taxes corresponents.

2. No obstant això, les taxes d'administració que graven documents que expedeixen o dels quals entenguin l'Administració o les autoritats municipals, a instància de part, es meriten amb la presentació de la sol·licitud que inicia l'expedient, que no és tramitada sense aquell requisit.

Article 206. Quan les taxes es meritin periòdicament, una vegada notificada la liquidació corresponent a l'alta en el respectiu registre, padró o matrícula, es poden notificar col·lectivament les successives liquidacions mitjançant edictes en què així ho adverteixin.

Article 207. Els productes de les taxes no tenen per a les entitats municipals la consideració de rendes ni de preus, llevat que els serveis siguin prestats d'acord amb formes de dret privat i, en especial, per societat mercantil municipal, arrendament o concert.

Subsecció segona. Taxes per utilitzacions privatives o aprofitaments especials

Article 208. S'entenen compresos a l'article 199, a), les utilitzacions o aprofitaments següents:

1. Extracció de sorres i d'altres materials de construcció, en terrenys públics del territori municipal.
2. Construcció en terrenys d'ús públic de pous de neu i de cisternes o aljubs on es recullen les aigües pluvials.
3. Balnearis i altres gaudis d'aigües que no consisteixin en l'ús comú de les públiques.
4. Desguàs de canals i altres instal·lacions anàlogues en terrenys d'ús públic.
5. Ocupació del subsòl de terrenys d'ús públic.
6. Obertura de sondatges o rases en terrenys d'ús públic i qualsevol remoció del paviment o voreres a la via pública.
7. Ocupació de terrenys d'ús públic amb mercaderies, materials de construcció, runa, tanques, puntals, estintols, bastides i altres instal·lacions anàlogues.
8. Entrades de vehicles a través de les voreres i les reserves de via pública per a aparcament exclusiu, càrrega o descàrrega de mercaderies de qualsevol classe.
9. Reixes de pisos, lluerns, respiradors, portes d'entrada, boques de càrrega o elements anàlegs situats en el paviment o les voreres de la via pública per donar llums, ventilació, accés de persones o entrada d'articles a soterranis o semisotans.
10. Elements constructius tancats, terrasses, miradors, balcons, marquesines, tendals, paravents i altres instal·lacions semblants, voladisses sobre la via pública o que sobresurtin de la línia de façana.
11. Rails, pals, cables, permòdols, caixes d'amaratge, de distribució o de registre, bàscules, aparells per a la venda automàtica i altres d'anàlegs, que s'estableixin sobre la via pública o volin sobre aquesta.
12. Ocupació de terrenys d'ús públic per taules i cadires amb finalitat lucrativa.
13. Col·locació de taulats i tribunes en terrenys d'ús públic.
14. Quioscos a la via pública.
15. Llocs, barraques, casetes de venda, espectacles o atraccions situats en terrenys d'ús públic i indústries del carrer i ambulants i rodatge cinematogràfic.
16. Portades, aparadors i vitrines.
17. Rodatge i arrossegament de vehicles que no estiguin gravats per l'impost municipal sobre la circulació.
18. Trànsit de ramats.
19. Qualsevol altres aprofitaments especials o utilitzacions privatives, sempre que es donin les circumstàncies previstes a l'article 200.1 d'aquesta Llei.

Article 209. 1. Excepte en els casos en què la imposició de taxes tingui com a únic fonament la depreciació o el desgast extraordinari produïts en els béns o instal·lacions municipals, en qualsevol aprofitament especial o utilització privativa que comporti destrucció o deteriorament d'aquells, el beneficiari, sense perjudici de les taxes que pertocuin, està obligat al reintegrament del cost total de les respectives despeses de reconstrucció o reparació i al dipòsit previ del seu import.

2. Si els danys són irreparables, l'ajuntament ha de ser indemnitzat. La indemnització es fixa en una suma igual al valor de les coses destruïdes o a l'import de la depreciació de les danyades. En particular es consideren a aquest efecte irreparables els danys que es produeixin a monuments d'interès artístic o històric i els que consisteixin en la destrucció d'arbres de més de vint anys.

3. Els ajuntaments no poden condonar totalment ni parcialment les indemnitzacions i els reintegraments a què es refereix el present article.

4. L'obligació d'indemnitzar o de reintegrar subsisteix fins i tot en els casos d'exempció de les taxes corresponents a l'aprofitament especial o utilització privativa.

Article 210. 1. L'import de les taxes per la utilització privativa o per l'aprofitament especial de béns o instal·lacions d'ús públic municipal no pot excedir el valor de l'aprofitament.

2. Per valor de l'aprofitament s'entén la quantitat que es podria obtenir dels béns i instal·lacions esmentats si aquests fossin de propietat privada.

Article 211. Quan es tracti de taxes per la utilització privativa o aprofitaments especials constituïts al sòl, subsòl o volada de la via pública municipal a favor d'empreses explotadores de serveis, que afectin la generalitat o una part important del veïnat, els ajuntaments, en l'ordenança fiscal corresponent, poden establir la possibilitat de concertar amb les esmentades empreses la quantitat a satisfer, prenent com a base el valor mitjà dels aprofitaments d'acord amb el que s'estableixi per reglament.

Subsecció tercera. Taxes per prestació de serveis i realització d'activitats

Article 212. S'entenen com a compresos a l'article 199, b), els serveis i les activitats següents:

1. Els documents que expedeixin o de què entenguin l'Administració o les autoritats municipals, a instància de part.
2. Autorització per utilitzar en plaques, patents i altres distintius anàlegs, l'escut del municipi.
3. Atorgament de llicències i autoritzacions administratives d'autotaxis i altres vehicles de lloguer.
4. Guarderia rural.
5. Veu pública.
6. Vigilància especial dels establiments que ho sol·licitin.
7. Serveis de competència municipal que especialment siguin motivats per la celebració d'espectacles públics, grans transports, pas de caravanes i qualsevol altres activitats que exigeixin la prestació dels serveis especials.
8. Atorgament de llicències urbanístiques exigides per l'article 178 de la Llei del sòl.
9. Llicència d'obertura d'establiments.
10. Inspecció de vehicles, calderes de vapor, motors, transformadors, ascensors, muntacàrregues i altres aparells o instal·lacions anàlogues i d'establiments industrials i comercials.
11. Serveis de prevenció i extinció d'incendis, de prevenció de ruïnes, de construccions, enderroc, salvaments i altres d'anàlegs.
12. Serveis d'inspecció sanitària en general i els d'anàlisis químiques, bacteriològiques i qualsevol altres de naturalesa anàloga.
13. Serveis de sanitat preventiva, desinfectació, desinsectació, desratització i destrucció de qualsevol classe de matèries i productes contaminants o propagadors de gèrmens nocius per a la salut pública, prestats a domicili o per encàrrec.
14. Assistències i estades en hospitals, sanatoris, dispensaris, clíniques, centres de recuperació i rehabilitació, ambulàncies sanitàries i altres serveis anàlegs.
15. Assistències i estades en llars i residències d'ancians, llars d'infants, albergs i altres establiments de naturalesa anàloga.
16. Cases de banys, dutxes, piscines i instal·lacions municipals anàlogues.
17. Cementiris municipals, conducció de cadàvers i altres serveis fúnebres de caràcter municipal.
18. Col·locació de canonades, fils conductors i cables en pals o en galeries de servei de l'ajuntament.

19. Serveis de clavegueram, inclosa la vigilància especial de clavegueres particulars.

20. Recollida domiciliària d'escombraries o residus sòlids urbans, neteja de pous negres i neteja en carrers particulars.

21. Subministrament municipal d'aigua, gas i electricitat.

22. Servei d'escorxador, llotges i mercats, així com el transport de carns si s'ha d'utilitzar d'una manera obligatòria.

23. Serveis d'inspecció en matèria d'avituallament, inclosa la utilització de mitjans de pesar i mesurar.

24. Ensenyaments especials en establiments municipals.

25. Visites a museus, exposicions, biblioteques, monuments històrics o artístics, parcs zoològics i altres centres o llocs anàlegs.

26. Utilització de columnes, cartells i altres instal·lacions municipals anàlogues per a l'exhibició d'anuncis.

27. Sorrejament de vies públiques a sol·licitud dels particulars.

28. Qualsevol altres serveis o activitats, sempre que es donin les circumstàncies previstes a l'article 199, b).

Article 213. No es poden exigir taxes pels serveis següents:

a) Proveïment d'aigües en fonts públiques.
b) Enllumenat, llevat de les instal·lacions especials que l'ajuntament acordi en determinades vies a sol·licitud dels interessats.

c) Vigilància pública en general.

d) Neteja de la via pública.

e) Conducció i enterrament de les persones incloses en la beneficència municipal.

f) Ensenyament en els cicles d'educació preescolar i educació general bàsica, sense assolir aquesta prohibició a les estades dels alumnes règim d'internat o mitja pensió.

g) Assistència mèdica d'urgència.

h) Assistència i estada en centres sanitaris i assistencials per les persones incloses a la beneficència municipal.

i) Expedició de documents o expedients dels quals entengui l'Administració o les autoritats municipals, quan la persona obligada al pagament estigui acollida a la beneficència municipal o es tracti d'autoritzacions a menors per concertar contractes laborals, i també quan els esmentats documents s'expedeixin a instància d'autoritats civils, militars o judicials, per tenir efecte en actuacions d'ofici.

Article 214. La fixació de les tarifes de les taxes per prestació de serveis i realització d'activitats s'ha de fer de manera que el seu rendiment total cobreixi el cost d'aquells, per a la determinació dels quals s'han de tenir en compte tant els costos directes com el percentatge de costos generals que els sigui imputable.

Amb aquesta finalitat, en l'expedient de modificació de tarifes s'ha d'incloure una avaluació econòmica i financera del cost i el rendiment dels respectius serveis o activitats. Igualment, en el projecte de pressupost de cada any s'ha d'adjuntar un annex on es detallin els elements del cost de les activitats o serveis que es financin mitjançant taxes.

Article 215. Les taxes per prestació de serveis municipals no exclouen l'exacció de contribucions especials per a la instal·lació, ampliació o renovació d'aquests.

SECCIÓ QUARTA. CONTRIBUCIONS ESPECIALS DELS MUNICIPIS

Article 216. 1. És procedent la imposició de contribucions especials per a l'execució d'obres o per a l'establiment, ampliació o millora de serveis municipals, sempre que a conseqüència d'aquelles o d'aquests, a més

d'atendre l'interès comú o general, es beneficiï especialment persones determinades encara que el benefici no es pugui fixar en una quantitat concreta.

2. L'augment de valor de determinades finques com a conseqüència d'aquestes obres o serveis té, a aquests efectes, la consideració de benefici especial.

Article 217. Les contribucions especials es fundaran en la mera execució de les obres o serveis i seran independents del fet de la utilització d'unes i altres pels interessats.

Article 218. 1. Tenen la consideració d'obres i serveis municipals:

a) Els que realitzin els ajuntaments dins l'àmbit de la seva competència per complir els fins que els estiguin atribuïts, excepte els que aquells executin en concepte de propietaris dels seus béns patrimonials.

b) Els que realitzin els ajuntaments per haver-los estat concedits o delegats per altres administracions públiques i aquells la titularitat dels quals hagin assumit d'acord amb la llei.

c) Els que realitzin altres administracions públiques, fins i tot la província, mancomunitat o una altra entitat local o consorci i els concessionaris d'aquestes amb aportacions econòmiques municipals.

2. No perden la consideració d'obres o serveis municipals els compresos a l'apartat a) del número anterior encara que siguin realitzats per organismes autònoms o altres persones jurídiques dependents de l'ajuntament, fins i tot quan estiguin organitzats en forma de societat mercantil, per concessionaris amb aportacions municipals o per les associacions administratives de contribuents a què es refereix aquesta secció.

Article 219. 1. És obligatòria l'exigència de contribucions especials per les obres i serveis següents:

a) Obertura de carrers i places, i la primera pavimentació de les calçades i voreres.

b) Primera instal·lació de xarxes de distribució d'aigua, de xarxes de clavegueram i desguassos d'aigües residuals.

c) Establiment d'enllumenat públic.

2. Els ajuntaments, potestativament, poden acordar la imposició de contribucions especials per qualsevol altra classe d'obres i serveis sempre que es donin les circumstàncies previstes al número 1 de l'article 216. Entre d'altres, es poden imposar les esmentades contribucions en els següents:

a) Eixamplament i noves alineacions dels carrers i places obertes i pavimentades, així com la modificació de rasants.

b) Substitució de calçades, voreres, absorbidors i boques de reg de les vies públiques urbanes.

c) Renovació, substitució i millora de les xarxes de distribució d'aigua i de clavegueram, i desguassos d'aigües residuals.

d) Instal·lació de xarxes de distribució d'energia elèctrica i substitució o millora d'enllumenat públic.

e) Establiment i millora del servei d'extinció d'incendis.

f) Construcció d'embassaments, canals i altres obres per a la irrigació de finques.

g) Obres de captació, embassament, dipòsit, conducció i depuració d'aigües per al proveïment.

h) Estacions depuradores d'aigües residuals i col·lectors generals.

i) Plantació d'arbrat en carrers i places, així com construcció i millora de parcs i jardins que siguin d'interès d'un determinat sector.

j) Desmunt, terraplenament i construcció de murs de contenció.

k) Obres de dessecació i sanejament de defensa de terrenys contra avingudes i inundacions, així com la regulació i desviació de cursos d'aigua.

l) Construcció de galeries subterrànies per a l'allotjament de xarxes i canonades de distribució d'aigua, gas, electricitat i altres fluids i per als serveis de comunicació i informació.

Article 220. 1. Són subjectes passius de les contribucions especials les persones especialment beneficiades per l'execució de les obres o per l'establiment, ampliació o millora dels serveis municipals que originen l'obligació de contribuir.

2. Es consideren persones especialment beneficiades:

a) En les contribucions especials per execució d'obres o establiments, ampliació o millora de serveis municipals que afectin béns immobles, els seus propietaris.

b) En les contribucions especials corresponents a obres i serveis realitzats per raó d'explotacions industrials i comercials, la persona o entitat titular d'aquestes.

c) En les contribucions especials per l'establiment, l'ampliació o millora del servei municipal d'extinció d'incendis, les companyies d'assegurances que desenvolupin la seva activitat en el terme municipal.

d) En les contribucions especials per construcció de galeries subterrànies, les empreses subministradores que els hagin d'utilitzar.

3. Estan exemptes de l'obligació de contribucions especials la Santa Seu, la Conferència Episcopal, les diòcesis, les parròquies i altres circumscripcions territorials, els ordes i les congregacions religiosos i els instituts de vida consagrada i les seves províncies i les seves cases en relació amb els béns de la seva titularitat que gaudeixin d'exempció en la contribució territorial urbana, de conformitat amb el que disposa l'article 258.1 d'aquesta Llei.

Article 221. 1. L'import de les contribucions especials el determinen els ajuntaments en funció del cost total pressupostat de les obres o dels serveis que s'estableixin, ampliïn o millorin. Aquest import no ha d'excedir, en cap cas, el 90 per 100 del cost de l'obra que el municipi suporti, entenent per aquesta la diferència entre el cost total de les obres o serveis i les subvencions que obtingui de l'Estat o de qualsevol altra persona o entitat pública o privada.

2. El cost de l'obra o del servei està integrat pels conceptes següents:

a) El valor real dels treballs pericials, de redacció de projectes, plans i programes tècnics o el seu valor estimat, quan no pertorqui cap remuneració especial.

b) L'import de les obres a realitzar o dels serveis que s'estableixin, ampliïn o millorin. Dins aquest import es computa, si s'escau, el valor de la prestació personal i de transports.

c) El valor dels terrenys que hagin d'ocupar permanentment les obres o serveis, llevat que es tracti de béns d'ús públic o de terrenys cedits gratuïtament i obligatòriament al municipi.

d) Les indemnitzacions procedents per l'enderroc de construccions, destrucció de plantacions, obres o instal·lacions, així com les que siguin procedents als arrendataris de béns que han de ser derruïts o ocupats.

3. El cost total pressupostat de les obres o serveis té caràcter de mera previsió. En conseqüència, si el cost efectiu és superior o inferior al previst, s'ha de rectificar com sigui procedent l'assenyalament de les quotes corresponents.

4. Quan es tracti d'obres o serveis a què es refereix l'article 218, número 1, c), o de les realitzades per concessionaris amb aportacions municipals a què es refereix el

número 2 del mateix article, l'import de les contribucions especials s'ha de determinar en funció de l'import de les aportacions municipals, sense perjudici de les que puguin imposar altres administracions públiques per raó de la mateixa obra o servei.

5. En cas que un contribuent faci una aportació a la realització d'una obra o servei subjecta a compensació amb les quotes que estigui obligat a satisfer per raó d'aquesta, només té la consideració de subvenció l'excés de l'aportació sobre aquestes últimes, i el seu import s'ha de destinar, en primer lloc, a cobrir el percentatge del cost de l'obra imputable al municipi, i amb la resta, si n'hi ha, s'han de bonificar, a prorrata, les quotes dels altres contribuents.

Article 222. 1. L'import total de les contribucions especials s'ha de repartir entre les persones beneficiades, tenint en compte la classe i la naturalesa de les obres o serveis, amb subjecció a les regles següents:

a) Amb caràcter general s'apliquen conjuntament o aïlladament, com a mòduls de repartiment, els metres lineals de façana dels immobles, la seva superfície, el volum edificable i les bases imposables de les contribucions territorials rústica i urbana de les finques beneficiades.

b) Si es tracta del servei de l'apartat e) del nombre 2 de l'article 219, poden ser distribuïdes entre les entitats o societats que cobreixin el risc per béns situats en el municipi de la imposició, proporcionalment a l'import de les primes recaptades l'any immediatament anterior. Si la quota exigible a cada subjecte passiu és superior al 5 per 100 de l'import de les primes recaptades per aquest, l'excés s'ha de traslladar als exercicis successius fins a la seva total amortització.

c) Si es tracta d'obres compreses a l'apartat f) del número 2 de l'article 219, s'aplica com a mòdul la base imposable de les contribucions territorials, rústica i urbana dels immobles beneficiats.

d) En el cas d'obres compreses a l'apartat 1) del número 2 de l'article 219, l'import total de la contribució especial ha de ser distribuït entre les companyies o empreses que les hagin d'utilitzar segons l'espai reservat a cadascuna o en proporció a la seva secció total, encara que no les facin servir immediatament.

2. En els casos dels apartats g) i h) del número 2 de l'article 219, els ajuntaments apliquen com a mòduls de distribució, conjuntament o aïlladament, qualssevol dels previstos a l'apartat a) del número anterior, i poden delimitar zones d'acord amb el grau de benefici que reportin les obres o serveis, amb la finalitat d'aplicar índexs correctors en raó inversa a la distància que cada zona guardi amb referència a l'emplaçament d'aquells.

Article 223. 1. L'obligació de contribuir per contribucions especials neix des del moment en què les obres s'han executat o des que el servei s'hagi començat a prestar. Si les obres són fraccionables, l'obligació de contribuir per a cada un dels contribuents neix des que s'han executat les corresponents a cada tram o fracció de l'obra.

2. Sense perjudici del que disposa el número anterior, una vegada aprovat l'expedient d'aplicació previst per aquesta Llei, l'ajuntament pot exigir per endavant el pagament de les contribucions especials en funció de l'import de les despeses previstes per als pròxims sis mesos. No es pot exigir l'avançament d'un nou semestre sense que hagin estat executades les obres per a les quals es va exigir el corresponent avançament.

3. S'ha de tenir en compte el moment del naixement de l'obligació de contribuir als efectes de determinar la persona obligada al pagament, de conformitat amb el que disposa l'article 220 d'aquesta Llei, encara que a l'expedient d'aplicació hi figuri com a contribuent qui ho sigui amb referència a la data de l'acord de la seva aprovació i

que aquest hagi anticipat el pagament de les quotes, de conformitat amb el que disposa el número 2 d'aquest article. Quan la persona que figure com a contribuent a l'expedient hagi transmès els drets sobre els béns o explotacions que motiven la imposició en el període comprès entre l'aprovació de l'expedient i el del naixement de l'obligació de contribuir, està obligada a donar compte a l'Administració municipal, dins el termini d'un mes, de la transmissió efectuada, i si no ho fa, l'Administració pot dirigir l'acció per al cobrament, fins i tot per la via de constranyiment administratiu, contra qui figurava com a contribuent a l'expedient.

Article 224. 1. L'exacció de les contribucions especials l'exigència de les quals sigui obligatòria no requereix l'adopció prèvia de l'acord d'imposició en cada cas concret, i és suficient l'existència de l'ordenança reguladora de les contribucions.

2. Per a les contribucions especials que els ajuntaments puguin imposar amb caràcter potestatiu, a més del que disposi l'ordenança reguladora a què es refereix el número anterior, els ajuntaments han d'adoptar l'acord d'imposició en el qual ha de constar, entre altres, les dades referents a la quantitat que acordi distribuir entre els beneficiaris i les bases de repartiment.

3. L'acord relatiu a la realització d'una obra o d'un servei que s'hagi de costejar mitjançant contribucions especials no es pot executar fins que s'hagi aprovat l'aplicació d'aquestes.

4. L'expedient d'aplicació de contribucions especials, que és d'inexcusable tramitació, tant en les de caràcter obligatori, com en les potestatives, consta dels documents relatius a la determinació del cost de les obres i serveis, de la quantitat a repartir entre els beneficiaris, de les bases de repartiment i de les quotes assignades a cada contribuent.

5. En les obres o serveis els pressupostos de les quals superin les quanties establertes al número 1 de l'article 225, una vegada acabat l'expedient d'aplicació de contribucions especials, i abans de sotmetre'l a l'aprovació de la corporació municipal, s'ha d'exposar al públic mitjançant un anunci publicat en el «Butlletí Oficial de la Província», als efectes que, en el termini de quinze dies següents, els possibles afectats puguin sol·licitar la constitució de l'associació administrativa de contribuents.

6. En els casos previstos al número anterior, l'acord municipal d'aprovació de l'expedient d'aplicació de contribucions especials, no pot ser adoptat fins que hagi transcorregut aquest termini o fins a la constitució de l'associació administrativa de contribuents quan hagi estat sol·licitada i sigui procedent la seva constitució.

7. Una vegada aprovat l'expedient d'aplicació de contribucions especials, les quotes que corresponguin a cada contribuent han de ser notificades individualment si l'interessat és conegut o, si s'escau, per edictes. Els interessats poden formular recurs de reposició davant l'ajuntament, que pot versar sobre la procedència de les contribucions especials, el percentatge del cost que hagin de satisfer les persones especialment beneficiades o les quotes assignades.

Article 225. 1. Els afectats per obres i serveis que s'hagin de finançar amb contribucions especials poden sol·licitar la constitució de l'associació administrativa de contribuents, en el termini previst al número 5 de l'article 224, quan el pressupost total de les obres o serveis a realitzar sigui superior a 50.000.000 de pessetes, si es tracta de municipis de més de 100.000 habitants; de 25.000.000 de pessetes, si es tracta de municipis de més de 5.000 a 100.000 habitants, i de 10.000.000 de pessetes en els altres casos. En aquests supòsits, la seva constitució és procedent quan hagi estat sol·licitada per la majoria absoluta de contribuents, que, al seu torn, representin els dos terços de la propietat afectada.

2. El funcionament i les competències de les associacions de contribuents s'ha d'ajustar al que disposin les

disposicions reglamentàries. En tot cas, els acords que adopti l'associació de contribuents per majoria absoluta d'aquests i que representin els dos terços de la propietat afectada, obliguen els altres. Si l'associació, amb el quòrum indicat, designa dins d'aquesta una comissió o junta executiva, els acords adoptats per aquesta tenen força per obligar tots els interessats.

Article 226. Amb els requisits de majoria establerta a l'article anterior, els propietaris o titulars afectats i constituïts en associacions administratives poden promoure, a iniciativa pròpia, l'execució d'obres o l'establiment, ampliació o millora de serveis municipals, i s'han de comprometre a sufragar la part que correspongui aportar a l'ajuntament quan la situació financera d'aquest no ho permeti, a més de la que els correspongui segons la naturalesa de l'obra o servei.

Article 227. 1. Les associacions administratives de contribuents, constituïdes d'acord amb el que disposa l'article 225, poden recollir de l'ajuntament l'execució directa i completa de les obres i serveis.

2. Als efectes de l'execució de les obres o serveis per les associacions administratives de contribuents, s'han de tenir en compte els requisits següents:

a) L'execució s'ha de portar a terme amb subjecció a les condicions i els terminis del projecte elaborat per l'Administració municipal o, almenys, sobre el projecte presentat per l'associació i aprovat per l'ajuntament.

b) L'execució, en tot cas, s'ha de fer sota la direcció dels tècnics designats per l'ajuntament.

c) L'associació és responsable dels danys i perjudicis que puguin originar tant als interessos públics com privats, així com, també, del retard en l'execució i dels vicis ocults que es posin de manifest en els cinc anys següents a la recepció definitiva.

d) Queden facultats els ajuntaments per acceptar o rebutjar les proposicions que facin les associacions administratives de contribuents a fi de l'execució de les esmentades obres i serveis.

Article 228. Les quantitats recaptades per contribucions especials només es poden destinar a sufragar les despeses de l'obra o del servei per raó de la qual s'hagin exigit.

Article 229. Una vegada determinada la quota a satisfer, l'ajuntament pot concedir, a sol·licitud del contribuent, el fraccionament o ajornament d'aquella per un termini màxim de cinc anys, en les condicions que es determinin per reglament, de conformitat amb el que estableix la Llei general tributària.

SECCIÓ CINQUENA: IMPOSTOS

Subsecció primera: disposicions generals

Article 230. 1. Són impostos municipals:

- La contribució territorial rústica i pecuària.
- La contribució territorial urbana.
- La llicència fiscal d'activitats comercials i industrials.
- La llicència fiscal d'activitats professionals i d'artistes.
- L'impost sobre la radicació.
- L'impost sobre solars.
- L'impost sobre l'increment del valor dels terrenys.
- L'impost sobre la circulació dels vehicles.
- L'impost sobre despeses sumptuàries.
- L'impost sobre la publicitat.

2. La gestió dels impostos referits als apartats a), b), c) i d), és a càrrec de l'Estat, amb la col·laboració de les

corporacions locals en la forma que s'estableixi per reglament.

3. El centre de gestió i cooperació tributària té competències per a:

- a) La realització dels treballs tècnics de formació, conservació i revisió dels cadastres rústic i urbà.
- b) La gestió i inspecció de les contribucions territorials, rústica i pecuària i urbana.
- c) La col·laboració en la realització de valoracions immobiliàries a efectes tributaris locals.

Article 231. 1. És potestatiu per als municipis l'establiment dels impostos de despeses sumptuàries i publicitat, així com de l'impost de radicació, sense perjudici de les exigències assenyalades a l'article 318 d'aquesta Llei. També són potestatus els de solars i increment del valor dels terrenys als municipis amb una població de dret inferior a 20.000 habitants, llevat que el Govern, a proposta conjunta dels ministeris d'Economia i Hisenda i d'Administració Territorial, n'acordi l'establiment obligatori.

2. Els altres impostos municipals són d'imposició obligatòria.

Subsecció segona: contribució territorial rústica i pecuària.

Naturalesa i àmbit d'aplicació

Article 232. 1. La contribució territorial rústica i pecuària constitueix un tribut local de caràcter real que recau sobre l'import de les rendes que anualment produeixen, realment o potencialment, els béns i activitats qualificats tributàriament com a rústics i pecuaris.

2. Aquesta contribució s'ha d'exigir segons les normes que contenen aquesta Llei i les disposicions que la reglamentin.

3. No obstant això, queden sotmeses als respectius règims tributaris especials les rendes dels béns situats i activitats exercides al País Basc i Navarra.

Fet imposable

Article 233. 1. El fet imposable d'aquest tribut s'origina:

- a) Per la percepció, meritació o susceptibilitat d'obtenció dels rendiments dels béns, drets i activitats qualificats tributàriament de naturalesa rústica o pecuària.
- b) Per la utilització, gaudi, o possessió dels béns que produeixen o puguin produir els esmentats rendiments.

2. Grava concretament aquest tribut:

- a) Les rendes reals o potencials que corresponguin a la propietat o possessió dels béns i drets qualificats tributàriament de naturalesa rústica i pecuària, o el mer exercici d'activitats agrícoles, forestals, ramaderes o mixtes.
- b) Les rendes reals o potencials del bestiar que depèn de les finques, atenent la capacitat productiva de les respectives parcel·les, amb excepció dels casos en què constitueixin activitat ramadera independent, segons el que preveu en el següent apartat c). La tinença de bestiar de treball que sigui necessari per a les activitats agrícoles o forestals no té la consideració d'activitat ramadera, als efectes d'aquest apartat.
- c) L'exercici de l'activitat ramadera independent; es considera com a tal el conjunt de caps de bestiar que estigui comprès en algun dels casos següents:

- 1. Que pasturi o s'alimenti fonamentalment en terres que no siguin explotades agrícolament o forestalment pel propietari del bestiar.
- 2. L'estabulat fora de les finques rústiques.
- 3. El transhumant o transterminant, i

4. El que s'alimenti fonamentalment amb pinsos no produïts a la finca on es criï.

Article 234. 1. Es consideren, a efectes tributaris, béns i drets de naturalesa rústica i pecuària:

- a) Les finques rústiques.
- b) La ramaderia.
- c) Les pedreres, les terres que constitueixin primera matèria per a activitat fabril i les aigües salines.
- d) Les edificacions de caràcter agrari que, situades en predis rústics, siguin indispensables per a la seva explotació.
- e) Els terrenys ocupats per canals de navegació i de reg i pantans, fins i tot els seus llits i riberes; els dics i muralles de pedra o de terra, els embarcadors amb muralla adjacent i els altres terrenys accessoris ocupats en servei dels mateixos canals o pantans, o sigui, tots els terrenys que comprenguin els plans aprovats per a l'execució de les obres, així com les albuferes.
- f) Els terrenys ocupats per vies no incloses als anomenats bens de domini públic natural.
- g) Els censos, emfiteusis, subemfiteusis, pensions i qualsevol altre gravamen que tingui caràcter perpetu, establerts sobre terrenys rústics exempts d'aquesta contribució, sigui quina sigui la persona física o jurídica obligada a satisfer-los.
- h) Les aigües que s'utilitzin mitjançant retribució en el reg de finques alienes, sempre que no es tracti d'una renda de capitals invertits en les obres de canalització o aprofitament d'aquelles aigües que estiguin exceptuades de tributació d'acord amb la vigent legislació d'aigües.

2. Als efectes de la deguda delimitació del fet imposable, no tenen la consideració de béns de naturalesa rústica els gravats en la contribució territorial urbana.

Exempcions i bonificacions tributàries

Article 235. Gaudeixen d'exempció subjectiva permanent de la contribució els béns de naturalesa rústica i pecuària que a continuació s'expressen, dels quals siguin propietaris o usufructuaris:

1. L'Estat espanyol sigui quina sigui la destinació o utilització que es dona als béns, i els següents organismes o entitats equiparats a aquest en la seva consideració tributària:

- a) El patrimoni nacional.
- b) L'Institut Nacional per a la Conservació de la Naturalesa (ICONA) per les seves forests, béns i drets i pels que adquireixi directament o mitjançant consorci o altres convenis per a la repoblació forestal pública o privada.
- c) La Mancomunitat dels Canals de Taibilla.
- d) Els organismes i entitats els béns dels quals estiguin equiparats en l'ordre tributari als de la beneficència general de l'Estat.

2. La Santa Seu, la Conferència Episcopal, les diòcesis, les parròquies i altres circumscripcions territorials, els ordes i les congregacions religioses i els instituts de vida consagrada i les seves províncies i les seves cases.

Aquesta exempció no afecta els rendiments que es puguin obtenir per l'exercici d'explotacions econòmiques ni els derivats del seu patrimoni quan el seu ús estigui cedit.

3. Els governs estrangers, pels destinats a la seva representació diplomàtica o consular, o als seus organismes oficials, a títol de reciprocitat.

4. Els organismes o entitats als quals sigui aplicable l'exempció en virtut de convenis internacionals o de pactes solemnes amb l'Estat.

5. El Banc d'Espanya, l'Institut de Crèdit Oficial i les entitats oficials de crèdit, sempre que tinguin la condició de contribuents.

6. Les caixes generals d'estalvi popular, respecte dels de la seva propietat destinats a monts de pietat i a obres beneficosocials.

7. L'Institut Nacional de Reforma i Desenvolupament Agrari, pels destinats a la creació i el funcionament de centres tècnics de colonització i altres serveis propis del compliment dels seus fins; no estan compreses en aquesta exempció les finques rústiques adquirides amb destinació a la parcel·lació.

8. La Confederació Hidrogràfica del Segura, pels procedents de l'antiga Comunitat de Propietaris d'Aigua de Lorca, en tant que les rendes que se n'obtinguin s'inverteixin precisament en la millora, conservació i obres noves que assegurin el perfecte regadiu per al que van ser adquirides per la Confederació.

9. La Creu Roja Espanyola, pels que no li produeixin renda.

Article 236. Gaudeixen d'exempció objectiva permanent de la contribució, sense consideració a la personalitat del titular, els següents béns de naturalesa rústica:

1. Els d'ús públic.

2. Els de servei públic, sempre que no produeixin renda; a aquests efectes, no es consideren com a tals les taxes i tarifes de dret públic.

3. Els comunals.

4. Els camins públics, ponts i canals de navegació i de reg construïts per empreses particulars, quan per contracte estiguin adjudicats a les esmentades empreses els productes amb exempció de la contribució.

5. Els ocupats per les línies de ferrocarrils, ja siguin generals o transversals, o per qualsevol altre servei indispensable per a l'explotació de les esmentades vies.

6. Els ocupats per mines, fins i tot les de sal, sempre que les mines hagin estat objecte de concessió d'acord amb la legislació sobre mineria i que els concessionaris compleixin totes les obligacions que graven els rendiments miners.

7. Els que es dediquin a vedat escolar de previsió de caràcter predominantment forestal.

8. Els pertanyents a les empreses que es dediquin a la recerca i explotació dels hidrocarburs naturals, líquids i gasosos en el territori nacional.

9. Els ocupats per les fires internacionals, nacionals, regionals, provincials o locals que actualment tinguin reconegut o se'ls reconegui d'ara endavant el caràcter d'institucions oficials dependents del Ministeri d'Economia i Hisenda i d'associacions d'utilitat pública, sempre que els béns no tinguin altra destinació que el de la seva utilització per a aquests certàmens i no produeixin renda; no es consideren com a tals les quantitats que el patronat, comitè executiu o corporació propietària percebi per la cessió d'edificacions, instal·lacions o serveis, sempre que l'import total de les esmentades remuneracions s'inverteixi en la reparació dels referits béns o en l'ampliació d'aquests.

10. Les forests veïnals en mancomú.

Article 237. Queden exemptes permanentment d'aquest tribut les parcel·les que pertanyin a un mateix propietari i no tinguin assignades en conjunt bases imposables superiors a 12.000 pessetes. Aquest mínim exempt pot ser revisat per la Llei de pressupostos amb efectes per al període de vigència.

Article 238. Està exempt d'aquesta contribució l'exercici de l'activitat ramadera independent, en cas que el rendiment mitjà presumpte d'aquella no excedeixi les 35.000 pessetes per a cada titular. La Llei d'ús, dins el seu període de vigència, pot revisar el mínim exempt anterior.

Article 239. Estan exempts temporalment d'aquest tribut:

1. La part repoblada de les finques on les corporacions, entitats i particulars han de realitzar repoblacions forestals, fins que la forest comenci a produir, gaudeixen d'exempció temporal de la contribució.

El termini d'exempció el fixa l'Administració forestal competent i no pot ser inferior a dotze anys per a les espècies de creixement ràpid, ni de vint-i-cinc per a les de lent.

2. Els trams en regeneració de masses arbrades subjectes a projectes d'ordenació o plans tècnics aprovats per l'Administració estan exempts de pagament d'aquesta contribució.

A aquests efectes, les bases imposables de la superfície total de les forests afectades s'han de reduir en el 15 per 100, si estan previstes les curtes a fet, i en el 20 per 100, en tots els altres casos.

Perquè la reducció consignada tingui lloc, és necessari i suficient que se sol·liciti a l'Administració tributària acreditant tant l'existència de projecte o pla aprovat per l'Administració forestal competent com el mètode de curta.

A més del que es preveu el paràgraf anterior, és necessari que la forest afectada no estigui acollida als beneficis que concedeix el número anterior.

La reducció consignada té efecte des de l'exercici següent a aquell en què es faci la sol·licitud.

Article 240. 1. Gaudeixen de bonificació del 95 per 100 de la contribució els terrenys destinats directament a l'ensenyament, sempre que estiguin incorporats a centres que tinguin l'autorització de l'Administració educativa competent i que la propietat pertanyi als esmentats centres o a entitats que posin al seu servei els terrenys, sense relació arrendatícia ni percepció de cap renda.

2. Les finques adquirides per l'Institut Nacional de Reforma i Desenvolupament Agrari per al compliment dels seus fins gaudeixen una bonificació del 95 per 100 de la contribució. Una vegada aprovat el projecte de parcel·lació corresponent cessa la bonificació i es consideren dividides les finques, a efectes tributaris, en les unitats d'explotació que en aquest projecte s'estableixi.

Article 241. En els territoris de Ceuta i Melilla i les seves dependències d'Alhucemas, Vélez de la Gomera i Chafarinas, la contribució es liquida a raó del 50 per 100 de la quota exigida a la Península.

Subjecte passiu

Article 242. Són subjectes passius d'aquest tribut:

1. El propietari o usufructuari dels béns objecte d'aquesta o els qui legítimament representin els seus drets.

2. Les herències jacents, comunitats de béns i altres entitats que, tot i no tenir personalitat jurídica, constitueixin una unitat econòmica o un patrimoni separat susceptibles d'imposició.

3. Qui n'exerceixi el domini directe quan hi hagi separació de dominis amb caràcter temporal.

4. El censatari, quan la separació de dominis sigui de caràcter perpetu o per temps indefinit, i constitueixi emfiteusis, censos i gravàmens anàlegs.

5. Els propietaris de cadascuna de les parts en què respectives bases imposables es calculin per separat als efectes tributaris, en el cas que hi hagi contractes per virtut dels quals hi hagi separació de dominis com ara sòl i volada, pastures i conreu i altres d'anàlegs.

6. Els perceptors de censos, tributs o qualsevol una altra imposició establerta especialment sobre terrenys o finques exceptuats en absolut del pagament d'aquesta contribució.

Article 243. 1. Tractant-se de parcel·les arrendades, la contribució s'exigeix a l'arrendador i és repercutible sobre l'arrendatari en la part que correspongui a la base liquidable que excedeixi les rendes que percebi el propietari.

2. A aquests efectes, no es considera contribució la quota empresarial del règim especial agrari de la Seguretat Social, que continua íntegrament a càrrec de l'arrendatari.

Base imposable

Article 244. La base imposable en aquesta contribució és el producte líquid de la terra i el rendiment de la ramaderia, estimats d'acord amb les normes del present text. En particular, la base imposable comprèn la suma de les quantitats següents:

- La que en concepte de renda correspongui al propietari de la terra augmentada en l'interès dels capitals invertits anualment en el conreu.
- La que en concepte de benefici correspongui al que conrea la terra.
- La que en concepte de benefici i d'interès dels capitals invertits anualment en l'explotació pecuària correspongui al subjecte passiu del tribut.

Article 245. 1. La base imposable de cada parcel·la cadastral és la resultant d'aplicar-li els productes o rendiments líquids que es calculin per a una hectàrea de cadascun dels conreus o aprofitaments en cadascuna de les intensitats productives que es reconeixin en un terme municipal, comarca o zona.

2. La base imposable de l'activitat ramadera independent es fixa en funció del rendiment net presumpte per any i cap.

3. A la base imposable per a la contribució de les finques rústiques s'han d'incloure, si s'escau, les rendes anuals o potencials del bestiar que en depèn, d'acord amb la capacitat productiva de les parcel·les integrants d'aquelles.

4. La base imposable a les parcel·les dedicades a explotacions forestals amb cycle en producció superior a un any s'ha de fixar en el quocient que resulti de dividir els rendiments totals a obtenir en el seu cycle de producció pel nombre d'anys que integren el cycle.

Article 246. 1. Cada cinc anys s'han de rectificar les bases imposables de la contribució, tant pel que fa a les finques rústiques com a l'exercici de l'activitat ramadera independent.

2. La rectificació de les bases imposables de la quota fixa de la contribució i de les tarifes per a l'exercici de l'activitat ramadera independent, s'ha de fer de conformitat amb estudis econòmics que tinguin en compte els rendiments mitjans del quinquenni anterior i els preus pagats i percebuts l'any anterior.

Base liquidable

Article 247. Les bases liquidables de les parcel·les agrícoles i forestals i de l'activitat ramadera independent, l'any en què tingui efecte la rectificació i els quatre següents, s'han de fixar, com a màxim, en el 50 per 100 de les bases imposables.

Article 248. Les bases liquidables de les parcel·les subjectes a aquesta contribució en què s'hagin fet les millores que s'indiquen són les mateixes que els hauria correspost si no s'haguessin realitzat aquelles, durant els següents períodes de temps:

1. Tres anys. Les plantacions noves, realitzades anualment i consecutivament en aquest temps, de cereals, plantes lleguminoses, farratgeres, tèxtils, bulbs i tubercles, i és condició necessària l'alternativa no interrompuda d'aquests conreus i que aquests s'estableixin sobre terrenys on abans hi havia vinyes.

2. Cinc anys. Per als terrenys reduïts a conreu o pastura per efecte de la dessecació de llacunes, aiguamolls o terrenys pantanosos.

3. Deu anys:

- Per a les noves plantacions d'arbres fruiters.
- Per als terrenys transformats en regadiu.

4. Aquests terminis es compten sempre a partir de la data de terminació de la plantació o obres de millora.

Article 249. Les bases imposables de les parcel·les cadastrals que siguin objecte de concentració parcel·laria no poden ser superiors, durant vint anys, a les que els haurien correspost si no s'hagués realitzat la concentració. En tot cas, els beneficis fiscals es compten a partir del moment en què s'expedeixin els nous títols de les finques concentrades.

Deute tributari

Article 250. 1. El tipus de gravamen d'aquest tribut pot ser fixat lliurement pels ajuntaments en relació amb els corresponents béns situats en el seu terme municipal. Consisteix en un percentatge únic anual aplicable a la base liquidable.

La fixació del tipus de gravamen s'ha d'ajustar al procediment previst en aquesta Llei per a la imposició i ordenació dels tributs locals.

2. Mentre no es produeixi un acord municipal en contra, el tipus de gravamen és el 10 per 100.

Article 251. Sobre la base liquidable, la quota tributària o la suma de quota i recàrrecs s'apliquen o es poden aplicar, segons els casos, als tipus únics o màxims que s'indiquen, els recàrrecs següents:

- Sobre la base liquidable: el 10 per 100, a favor dels ajuntaments.
- Sobre la quota tributària:

1. El 13,40 per 100, quant als predis o terrenys que estiguin improductius o l'aprofitament dels quals es limiti als productes espontanis i als destinats exclusivament a la caça i a l'ostentació i esbarjo, i queden exceptuades d'aquest recàrrec les finques destinades al foment i l'explotació de l'arbrat i a la cria o sosteniment del bestiar cavallí o de carn, llet o llana i a les finques d'esbarjo l'extensió de les quals no excedeixi una hectàrea.

2. El 60 per 100, respecte a les finques declarades manifestament millorables, inscrites en el Catàleg de finques expropiables.

3. El 6,44 per 100 respecte a les finques situades en els termes dels municipis adherits a la Mancomunitat dels Canals de Taibilla.

4. De quantia variable, a satisfer pels mateixos interessats en la realització d'obres de defensa contra els corrents d'aigua, de manera que en el termini màxim de vint anys quedi abonat l'import total d'auxili equivalent al 25 per 100 del pressupost de les esmentades obres.

- Sobre la suma de quota i recàrrecs:

1. El 6 per 100 en les finques propietat d'estrangers situades a les zones de les Balears, estret de Gibraltar, Galícia, Canàries, Ceuta i Melilla, quan les finques no estiguin inscrites en el Registre de la propietat.

Aquest recàrrec s'ha d'incrementar un 6 per 100 cada any, fins que es compleixi el requisit d'inscripció.

2. El 3 per 100 a les finques resultants de la concentració parcel·laria mentre no sigui procedent a la fixació de noves bases imposables al municipi on estiguin situades.

Subsecció tercera: contribució territorial urbana

Naturalesa i àmbit d'aplicació

Article 252. 1. La contribució territorial urbana és un tribut local de caràcter real que recau sobre l'import de les rendes que anualment produeixen o són susceptibles

de produir els béns qualificats tributàriament de naturalesa urbana.

2. La contribució s'exigeix d'acord amb les normes que contenen aquesta Llei i les disposicions que la reglamenten.

3. No obstant això, queden sotmesos als respectius règims tributaris especials les rendes que anualment produeixin o siguin susceptibles de produir els béns situats al País Basc i Navarra.

Fet imposable

Article 253. El fet imposable a la contribució territorial urbana es realitza:

a) Per la percepció, meritació o susceptibilitat d'obtenció dels rendiments dels béns qualificats tributàriament de naturalesa urbana.

b) Per la utilització, gaudi o possessió, en virtut d'un dret real, dels béns que produeixin o siguin susceptibles de produir els esmentats rendiments.

Article 254. Es consideren béns de naturalesa urbana, als efectes d'aquesta contribució:

a) El sòl, en els casos a què es refereix l'article següent.

b) Les construccions, d'acord amb els conceptes que s'expressen a l'article 256.

Article 255. 1. Tenen la consideració de sòl els terrenys següents:

1r Els urbans; s'entenen com a tals:

a) En els municipis on hi hagi un pla general municipal, els que aquest inclogui com a tals pel fet de disposar d'accés rodat, proveïment d'aigua, evacuació d'aigües i subministrament d'energia elèctrica, o pel fet d'estar compresos en àrees consolidades per l'edificació, almenys en dues terceres parts de la seva superfície, en la forma que el pla determini, i els que, en execució del pla, arribin a disposar dels mateixos elements d'urbanització.

b) En els municipis que no tinguin pla general municipal, els terrenys que pel fet de disposar d'accés rodat, proveïment d'aigua, evacuació d'aigües i subministrament d'energia elèctrica, o pel fet d'estar compresos en àrees consolidades per l'edificació, almenys a la meitat de la seva superfície, s'incloguin en un projecte de delimitació aprovat en la forma que legalment es determina.

2n El terreny urbanitzable programat constituït per aquell que hagi de ser urbanitzat, segons el programa del mateix pla general.

3r El terreny urbanitzable no programat des del moment en què per aprovació de programes d'actuació urbanística pugui ser objecte d'urbanització.

4t Els que, sigui quina sigui la seva naturalesa, disposin de vies que tinguin pavimentada la calçada o encintat de voreres i disposin a més de subministrament d'aigua, serveis de desguàs i enllumenat públic.

Quan aquestes vies no formin illes tancades, s'ha de prendre com a profunditat de les parcel·les afectades la corresponent a un fons normal edificable, d'acord amb les circumstàncies de la localitat.

5è Els fraccionats en contra del que disposa la legislació agrària.

6è Els ocupats per construccions subjectes a aquesta contribució.

2. Als efectes del que disposen els números 1r, 2n, 3r i 4t de l'apartat precedent, s'ha de determinar a cada terme municipal els límits a què s'estén el sòl subjecte a aquesta contribució, tenint en compte els plans generals d'ordenació urbana i els programes d'actuació urbanis-

tica i, si s'escau, els projectes de delimitació en la forma que legalment es determina.

Article 256. Es consideren construccions:

a) Els edificis, en el sentit més ampli d'aquesta paraula, siguin qualssevol els elements de què estiguin construïts, els llocs en què estiguin emplaçats i l'ús a què es destinin, encara que per la forma de la seva construcció siguin perfectament transportables i encara que el terreny sobre el qual estiguin situats no pertanyi al propietari de la construcció, i les instal·lacions comercials i industrials assimilables a aquests com ara discs, tancs i carregadors.

b) Les obres d'urbanització i de millora, com ara les explanacions i les que es realitzin per a l'ús dels espais descoberts; es consideren com a tals els recintes destinats a mercats, els dipòsits a l'aire lliure, els molls, els estacionaments i els espais annexos a les construccions.

Article 257. No es consideren construccions als efectes de la delimitació del fet imposable en aquesta contribució:

1r Les de qualsevol naturalesa que siguin indispensables per al desenvolupament d'alguna explotació rústica o pecuària.

2n Els salts d'aigua compresos a les tarifes de la llicència fiscal d'activitats comercials i industrials; i

3r El mobiliari, decorats o instal·lacions accessòries per a l'explotació dels edificis destinats a locals d'espectacles.

Exempcions, reduccions i bonificacions

Article 258. N'estan subjectivament exempts amb caràcter permanent:

1. La Santa Seu, la Conferència Episcopal, les diòcesis, les parròquies i altres circumscripcions territorials, els ordes i les congregacions religiosos i els instituts de vida consagrada i les seves províncies i les seves cases, pels següents béns immobles:

a) Els temples i capelles destinats al culte, i també les seves dependències o edificis i locals annexos destinats a l'activitat pastoral.

b) La residència dels bisbes, dels canonges i dels capellans amb cura d'ànimes.

c) Els locals destinats a oficines, la cúria diocesana i a oficines parroquials.

d) Els seminaris destinats a la formació del clero diocesà i religiós i les universitats eclesiàstiques sempre que imparteixin ensenyaments propis de disciplines eclesiàstiques.

e) Els edificis destinats primordialment a cases o convents dels ordes, congregacions religiosos i instituts de vida consagrada.

Estan compresos en l'exempció els horts, jardins i dependències dels immobles anteriorment enumerats, sempre que no estiguin destinats a indústries o a qualsevol altre ús de caràcter lucratiu.

Tots els altres béns de naturalesa urbana d'entitats o persones eclesiàstiques estan subjectes a tributació de conformitat amb les lleis generals de l'Estat, en paritat de condició amb les altres institucions o persones.

2. El sòl i les construccions dels governs estrangers destinats a la seva representació diplomàtica o consular, o als seus organismes oficials, a títol de reciprocitat.

3. Els béns de la Creu Roja Espanyola, sempre que no li produeixin renda.

4. Els béns als quals sigui aplicable l'exempció en virtut de convenis internacionals o de pactes solemnes amb l'Estat.

5. El Banc d'Espanya, l'Institut de Crèdit Oficial i les entitats oficials de crèdit, sempre que tinguin la condició de contribuents.

6. L'ens públic de Radiotelevisió Espanyola, així com les societats gestores del tercer canal.

Article 259. Sense consideració a la personalitat del titular, estan exempts amb caràcter permanent els següents béns de naturalesa urbana:

1. Els d'ús públic.

En particular, s'entenen compresos en aquesta excepció els terrenys ocupats per carrers, places, camins, passejos, jardins, rondes, rius i les seves riberes, canals i altres vies fluvials i terrestres que siguin d'aprofitament públic i gratuït.

2. Els de servei públic, sempre que no produeixin renda. A aquests efectes, no es consideren com a tals les taxes i tarifes de dret públic.

3. Els comunals.

4. Els dedicats a hospicis, hospitals, asils, establiments penitenciaris i cases de correcció, i els de beneficència general, local o particular i graners comunals, sempre que no produeixin als propietaris particulars cap renda. Així mateix, i en general, els benèfics i beneficodocents que estiguin assimilats o equiparats objectivament a aquests per un precepte legal. Igualment, les caixes generals d'estalvi popular, respecte als de la seva propietat destinats a monts de pietat i a obres beneficencials.

5. Els cementiris, sempre que no produeixin renda.

6. Els camins públics, ponts i canals de navegació i reg construïts per empreses particulars, quan per contracte solemne estiguin adjudicats a les esmentades empreses els productes amb exempció de contribucions.

7. Els terrenys ocupats per les línies de ferrocarrils, i els edificis enclavats en els mateixos terrenys que estiguin dedicats a estacions, magatzems o a qualsevol altre servei indispensable per a l'explotació de les esmentades línies. Per tant, no n'estan exemptes les fondes de les estacions, les cases destinades a habitatges dels empleats, les oficines de la direcció, ni les instal·lacions fabrils, si no és que de manera expressa es disposi el contrari en les respectives normes de concessió.

8. Els declarats expressament i individualment monuments historicoartístics, de conformitat amb la Llei del patrimoni històric espanyol de 25 de juny de 1985.

9. Els construïts per propietaris de finques rústiques destinats exclusivament a escoles gratuïtes per als fills dels productors agrícoles.

10. Les construccions aixecades pels concessionaris per a la investigació i explotació dels hidrocarburs.

11. El sòl urbà o urbanitzable programat, ocupat per mines, fins i tot les de sal, sempre que les mines hagin estat objecte de concessió d'acord amb la legislació sobre mineria; i que els concessionaris compleixin totes les obligacions que els incumbeixin, segons les disposicions que regulin els impostos que graven els rendiments miners.

Article 260. Estan exempts de la contribució territorial urbana els béns la base imposable dels quals no excedeixi les 200 pessetes.

Article 261. S'apliquen a la base imposable les reduccions següents:

1. En els edificis que es construeixen de nova planta o es reedifiquen s'ha de reduir, si s'escau, la base imposable, durant el temps de la seva construcció i un any després en la quantitat procedent perquè la seva base liquidable no excedeixi la que correspongui a sòl de la finca. No obstant això, quan aquests edificis estiguin acabats o en disposició de produir renda algun dels seus locals, plantes o pisos, sense estar-ho els altres, comença a comptar, des que això succeeixi, l'any de reducció en la base imposable de la part acabada.

2. En els edificis que es reformin, encara que sigui parcialment, si l'obra exigeix que tot l'edifici estigui deshabitat, s'ha de reduir la base imposable durant tot el temps de la reforma, en la quantitat necessària perquè la base liquidable no excedeixi la que correspongui al seu sòl i, durant un any després, al de la base liquidable amb què figurava abans de l'obra.

3. En els edificis que es reformin, si l'obra no impedeix que es continuïn fent servir algunes habitacions, s'ha de reduir la base imposable, durant tot el temps que duri la reforma, en la quantitat que correspongui a la part d'aquest que no produeixi renda o no sigui susceptible de produir-la, i durant un any després, la seva base liquidable no ha d'excedir la que tenia assignada abans de l'obra.

En els casos a què es refereixen aquest apartat i el precedent, les obres de reforma han de durar més de tres mesos.

4. A Ceuta i Melilla i les seves dependències, les reduccions que es concedeixen a partir de la terminació de l'obra, i a què es refereixen els apartats anteriors, s'apliquen durant cinc anys.

Article 262. 1. Gaudeixen durant tres anys, comptats a partir de la data de terminació de la construcció, d'una bonificació del 50 per 100 d'aquesta contribució, els següents béns de naturalesa urbana:

a) Els habitatges familiars i col·lectius construïts per imposició legal pels propietaris de predis rústics, en què el centre de treball o mas disti d'un poblat més de 2 quilòmetres, sempre que els habitatges s'hagin edificat en els indicats predis o pròxims a aquests i se'n cedeixi l'ús gratuït als obrers que hi estigui empleats.

b) Els habitatges construïts voluntàriament pels propietaris de finques rústiques, sigui quina sigui la seva situació i la seva cabuda, sempre que els habitatges estiguin edificats dins el perímetre de la finca rústica i estiguin habitats gratuïtament pels obrers agrícoles que hi estiguin empleats.

c) Les instal·lacions que construeixen empreses industrials o comercials i que es destinin a la pràctica de l'esport del personal que en depèn amb caràcter merament d'aficionat, sempre que no produeixin cap renda. Queden compreses en aquest benefici tributari i subjectes a totes les condicions assenyalades, les instal·lacions esportives propietat dels clubs, societats o entitats de caràcter privat.

d) Els edificis que es construeixen sobre solars resultants d'expropiacions efectuades per a l'execució de projectes aprovats de conformitat amb el que preveu l'article 13 de la Llei de 18 de març de 1985.

e) Els edificis construïts a l'empara de la legislació d'habitatges de protecció oficial.

f) Les edificacions realitzades en els terrenys de noves urbanitzacions, i les sufraguin íntegrament i anticipadament, en les quals es compleixin els preceptes de la legislació sobre règim del sòl i ordenació urbana, i en els supòsits en què el seu cost sigui desproporcionat o quan l'urbanitzador realitzi a costa seva els serveis o dotacions d'interès general.

g) Les edificacions noves que es realitzin en sectors de reforma interior en els quals es realitzin obres d'urbanització, i les sufraguin íntegrament i anticipadament.

h) Els béns de naturalesa urbana afectes a patronats de cases militars.

2. El gaudi dels beneficis fiscals a què es refereixen els apartats f) i g) precedents és incompatible amb qualssevol altres beneficis fiscals concedits amb caràcter general a les noves edificacions i, per tant, no són susceptibles de gaudi simultani o successiu. En aquests casos correspon als beneficiaris el dret a optar per un dels beneficis que siguin aplicables.

3. Les bonificacions temporals regulades a l'apartat primer del present article, reconegudes amb anterioritat a l'1 de gener de 1980, s'han de respectar fins que es completi el termini de gaudi pel qual van ser atorgades.

Article 263. Gaudeixen durant el termini de la concessió d'una bonificació del 95 per 100 de les quotes de la contribució que recaiguin sobre l'aprofitament dels terrenys destinats a autopistes de peatge, quan s'hagi reconegut expressament, en virtut d'un precepte legal, a favor de les entitats concessionàries de la construcció, conservació i explotació de les autopistes.

Article 264. 1. Gaudeixen de bonificació permanent del 95 per 100 d'aquesta contribució els edificis i terrenys destinats directament a l'ensenyament, sempre que la tinguin reconeguda amb anterioritat a l'1 de gener de 1980 i es tracti de centres reconeguts o autoritzats per l'Administració pública competent i que la propietat d'aquells pertanyi als titulars dels esmentats centres o a entitats que posin al servei d'aquests els edificis i terrenys sense relació arrendatícia ni percepció de cap renda.

2. Gaudeixen de bonificació permanent del 50 per 100 de la contribució territorial urbana les finques situades en els territoris de Ceuta i Melilla i les seves dependències.

Subjecte passiu

Article 265. 1. Són subjectes passius en aquesta contribució les persones físiques i jurídiques, les herències jacents, comunitats de béns i altres entitats que, tot i no tenir personalitat jurídica, constitueixin una unitat econòmica o un patrimoni separat susceptible d'imposició, que siguin titulars de béns de naturalesa urbana.

2. En particular, són subjectes passius d'aquest tribut:

- a) Els propietaris.
- b) Els usufructuaris, per tot el temps que duri l'usufruit.
- c) Els emfiteutes i altres censataris, quan el cens sigui perpetu o per un temps indefinit.
- d) Els titulars del dret real de superfície i els titulars del domini directe quan el cens sigui temporal.

3. En els casos de béns urbans arrendats, la part de la contribució territorial urbana que correspongui a la diferència entre la renda cadastral i la renda legal o administrativa exigible, es pot repercutir per l'arrendador a l'inquilí o arrendatari, en la forma regulada en les disposicions vigents, i sense cap excepció per raó de la data de contracte.

Base imposable

Article 266. 1. La base imposable en aquesta contribució s'estableix en funció dels valors i les rendes cadastrals dels béns de naturalesa urbana.

2. S'entén per valor cadastral el que, d'acord amb els preceptes d'aquest text, correspon als béns gravats en aquesta contribució.

3. Es considera renda cadastral el producte brut dels béns afectats per la contribució estimat d'acord amb les normes d'aquest text.

4. La base imposable ha d'atendre el rendiment net que es consideri obtingut en deduir de la renda cadastral les despeses legalment estimades necessàries per a la seva obtenció.

Article 267. 1. El valor cadastral està integrat pels valors del sòl i, si s'escau, de les construccions, afectada la seva suma pels dos índexs següents, que han d'atendre:

- a) La inclusió en el valor de la construcció de l'import dels honoraris dels professionals que hi intervenen, les despeses de la promoció i els tributs locals que la graven.
- b) L'aprofitament més idoni del sòl.

2. Per a la determinació del valor del sòl, el terme municipal s'ordena en polígons. A cadascun d'aquests s'ha de prendre el valor bàsic, deduint del que resulti del rendiment òptim, segons les condicions d'ús i volum per meses, el cost de les construccions necessàries per aconseguir-ho.

Partint del valor bàsic, el de cada parcel·la es determina aplicant a aquell els coeficients correctors necessaris, segons la seva situació, característiques intrínseques i grau d'urbanització dels terrenys.

Quan el valor bàsic del sòl no pot ser determinat segons les regles precedents, cal atènyer-se al que resulti del preu mitjà del mercat.

3. La valoració de les construccions s'ha de fer atenint el seu actual, corregit en funció de la seva edat, destinació, classe d'edificació i possibilitats de renda i al valor actual en el mercat.

Article 268. La renda cadastral dels béns urbans és, sense cap excepció, el 4 per 100 del valor cadastral respectiu, tant si es tracta de riquesa revisada com no revisada.

Article 269. 1. La base imposable en els edificis és la quantitat resultant d'aplicar a la renda cadastral el descompte únic del 30 per 100 en concepte de buits, reparacions i serveis. En els altres casos, la base imposable és igual a la renda cadastral referida a cada anualitat.

2. Quan de l'aplicació dels articles 270 i 271 i següents en resulti que la nova renda cadastral té efectes en el segon semestre natural d'un any, la base imposable que, si s'escau, s'hagi calculat per a un període de dotze mesos és reduïda a la meitat.

Article 270. 1. L'Administració tributària ha de fixar el valor bàsic del sòl per carrers o polígons, el de les construccions, segons els seus tipus, i determinar així mateix els índexs de valoració i correcció.

2. El procediment administratiu per a la determinació de la base imposable s'inicia amb una declaració prèvia dels subjectes passius.

La inexactitud o la falta de presentació de la declaració dóna lloc a les sancions previstes a la Llei general tributària.

3. L'Administració tributària ha de determinar per a cada finca o unitat urbana mitjançant l'aplicació dels valors i índexs de valoració i correcció, els valors i les rendes cadastrals, i les bases imposables.

4. Una vegada determinades les bases imposables, valors i rendes cadastrals de les finques de cada polígon, s'han de publicar per edictes i s'han de notificar en forma individual a cada contribuent, i es pot recórrer en la via economicoadministrativa.

La base imposable així determinada té efectivitat a partir de la iniciació del semestre natural següent al de la publicació per edictes de l'esmentada base.

5. Les valoracions realitzades en la forma establerta en els apartats anteriors regeixen sense modificació fins que no es revisin. La revisió dels valors cadastrals s'ha de fer cada tres anys.

6. Dins de les funcions de col·laboració en la gestió d'aquesta contribució, els ajuntaments han de fer la comprovació de les declaracions i la notificació individual a què fa referència l'apartat 4 precedent.

Període impositiu i meritació de l'impost

Article 271. 1. La contribució territorial urbana es merita el primer dia del període impositiu.

2. El període impositiu coincideix amb l'any natural.

3. Les variacions d'ordre físic, econòmic o jurídic que es produeixin en els béns de naturalesa urbana tenen efectivitat a partir del semestre natural següent a aquell en què tinguin lloc, llevat de les variacions per transmissions de domini que no produeixin alteracions de quota tri-

butària, que tenen efectes en l'exercici següent al de la seva declaració.

4. Els subjectes passius estan obligats a declarar qualsevol alteració substancial d'ordre físic, o de caràcter econòmic o jurídic, que es produeixi al sòl o a les construccions, a les quals s'han d'aplicar, si s'escau, els valors i els índexs de valoració i correcció aprovats per l'Administració tributària, als efectes de determinació del nou valor cadastral.

Deute tributari

Article 272. 1. El tipus de gravamen a aplicar sobre la base liquidable per determinar la quota tributària, el fixen lliurement els ajuntaments, en relació amb els corresponents béns de naturalesa urbana situats en el seu terme municipal.

2. La fixació del tipus de gravamen s'ha d'ajustar al procediment previst en aquesta Llei per a la imposició i ordenació de tributs locals.

3. Mentre no es produeixi un acord municipal en contra, el tipus de gravamen és del 20 per 100.

4. Es poden aplicar, segons els casos, als tipus únics o màxims que s'indiquen, els recàrrecs següents:

- a) Sobre la base, el recàrrec a què es refereix l'article 414.3 d'aquesta Llei.
- b) Sobre la quota:

1r El 12 per 100 sobre la corresponent a les finques situades en els termes dels municipis que constitueixen la Mancomunitat dels Canals de Taibilla.

2n Un recàrrec la quantia del qual s'ha de fixar en cada cas, de manera que en el termini màxim de vint anys quedi abonat el total de l'import de l'auxili, per a les obres de defensa de poblacions contra corrents d'aigua.

- c) Sobre la suma de quotes i recàrrecs:

El 8 per 100 a les finques propietat d'estrangers situades a les zones de les Balears, estret de Gibraltar, Galícia, Canàries, Ceuta i Melilla, quan les finques no estiguin inscrites en el Registre de la propietat.

Aquest recàrrec s'ha d'incrementar un 8 per 100 cada any, fins que es compleixi el requisit d'inscripció.

Subsecció quarta: Llicència fiscal d'activitats comercials i industrials

Naturalesa i àmbit d'aplicació

Article 273. 1. La llicència fiscal d'activitats comercials i industrials constitueix un tribut local de caràcter real, que recau sobre les esmentades activitats i que grava el mer exercici d'aquestes. Aquest impost es regeix pels preceptes d'aquesta Llei i les seves disposicions reglamentàries i s'exigeix per les activitats exercides en el territori espanyol, sense perjudici dels règims tributaris especials i, en particular, els del País Basc i Navarra.

2. Quan una activitat de les gravades afecti diversos termes municipals, el Govern està autoritzat, a proposta conjunta dels ministeris d'Economia i Hisenda i d'Administració Territorial, per regular la forma de distribució entre aquells de l'import de l'impost d'acord amb criteris objectius i els ministeris esmentats, conjuntament, a aplicar aquests criteris a les circumstàncies dels diversos supòsits.

Fet imposable

Article 274. 1. Estan subjectes a l'impost el mer exercici de qualsevol activitat extractiva, fabril, artesana, de la construcció, comercial i de serveis per compte propi o en comissió, no exceptuada expressament, tant si està classificada en les tarifes de l'impost com si no.

2. Els conceptes genèrics de les activitats i les seves facultats s'han de determinar per reglament.

Article 275. Es consideren, en tot cas, compreses entre les activitats esmentades a l'article 274, les següents:

a) Les d'importació de tota mena de béns, excepte les d'articles destinats a ús propi. No és aplicable aquesta excepció als béns de consum destinats a alienació ulterior ni a les primeres matèries que es fan servir en processos productius.

b) Les de construcció d'habitatges i locals de negocis per procedir ulteriorment a la seva venda en la seva totalitat per parts o per pisos. S'assimilen als contractes de vendes els d'arrendament amb opció de compra, o simplement d'opció de compra, i a la construcció per a la venda, la realitzada per una societat que distribueixi les parts o pisos entre els participants.

c) Les de divisió o segregació i l'alienació de terrenys que tinguin la consideració de sòl als efectes de la contribució territorial urbana, i les de divisió o adjudicació dels posseïts per comunitats de béns, excepte, en aquest últim cas, si s'han adquirit per títol hereditari.

d) El servei de transport.

e) Les explotacions mineres.

Article 276. No estan subjectes a aquest impost:

a) L'alienació de béns integrats en l'actiu fix que hagin figurat degudament inventariats com a tal immobilitzat amb més de dos anys d'antelació a la data de transmetre's, i la venda de béns d'ús particular i privat del venedor, sempre que els hagi utilitzat durant el mateix període de temps.

b) La sortida material de mercaderies dels dipòsits o magatzems que, tancats al públic, tinguin exempts de llicència fiscal els contribuents, sempre que aquella sigui conseqüència d'operacions de venda efectuades a l'establiment o despatx obert a aquest efecte.

c) La venda dels productes que puguin rebre en pagament dels seus treballs o serveis els metges, farmacèutics, practicants, veterinaris, ferrers i mestres.

d) La venda del gra que rebin per la moltura els industrials moliners si limiten a aquesta operació la seva activitat.

e) La venda, dins de la mateixa localitat, de grans, llavors o altres productes agrícoles i ramaders procedents del cobrament dels seus crèdits que puguin realitzar els venedors al detall de teixits, comestibles i productes farmacèutics, matriculats com a tals en poblacions de menys de 4.000 habitants, que expedeixin a crèdit gèneres o articles dels que constitueixen el seu comerç.

f) Les vendes al detall o a l'engròs que dels seus productes facin directament els agricultors i ramaders en el lloc de producció i les efectuades en tot el territori nacional directament i sense establiment, o a través d'associacions oficialment protegides, que no tinguin per fi la realització de lucre, i sempre que estiguin integrades per agricultors o ramaders i es limitin a les vendes dels productes dels seus associats.

g) Les activitats realitzades per comissionistes o agents comercials, amb residència fixa o ambulant, quan es limitin en les seves operacions a oferir al comerç o a particulars gèneres o efectes dels industrials que representin per mitjà del seu mostrari, anuncis o circulars, facilitant notícies i catàlegs perquè es puguin fer les comandes.

En canvi, s'entén que no es limiten a realitzar operacions pròpies d'agents i comissionistes quan rebin i lliurin els gèneres o efectes que ofereixen o cobrin o reemborsin el seu import.

h) Quan es tracti de venda al detall, la realització d'un sol acte o operació aïllada.

Article 277. 1. Les activitats constitutives del fet imposable s'han d'especificar a les tarifes de l'impost.

2. Les activitats no tarifades de manera expressa tributen provisionalment en la forma que en les tarifes del tribut s'estableixi.

Article 278. L'exercici de les activitats gravades s'ha de provar per qualsevol mitjà legal i, en particular, per:

a) Declaració de l'interessat feta espontàniament o en acta d'inspecció o expedient tributari.

b) Anuncis, mostres, rètols o qualsevol altre signe que ho demostrï.

c) Relacions facilitades per les autoritats en forma reglamentària.

d) Documents facilitats per les diferents oficines públiques.

e) Relacions obtingudes dels registres de mercaderies, degudament certificades.

f) Declaracions de contribuents de la mateixa activitat que ofereixin les degudes garanties de fidelitat.

g) Informe de cambres de comerç, indústria i navegació, associacions professionals i altres institucions oficialment reconegudes.

Exempcions i bonificacions

Article 279. Estan exempts de llicència fiscal:

1. L'església catòlica, per les activitats següents:

a) Les realitzades per les universitats eclesiàstiques i els seminaris destinats a la formació del clero.

b) Les que realitzin els col·legis o altres centres d'ensenyament que depenen de la jerarquia eclesiàstica que tinguin la condició de beneficodocents.

c) La publicació de les instruccions, ordenances, cartes pastorals, butlletins diocesans i qualsevol altre document de les autoritats eclesiàstiques competents, referents al govern espiritual dels fidels, i també la seva fixació en els llocs de costum.

Tots els ingressos d'entitats o persones eclesiàstiques que no proveniguin de l'exercici d'activitats religioses pròpies del seu apostolat estan subjectes a tributació, en paritat de condició amb les altres institucions o persones.

2. Les províncies, illes, municipis, mancomunitats i altres entitats locals, així com els consorcis que aquestes constitueixin quan les activitats determinants del tribut siguin de l'especial competència de la corporació.

3. Les activitats a les quals sigui aplicable l'exempció en virtut de convenis internacionals o de pactes solemnes amb l'Estat.

4. L'Institut Nacional de la Seguretat Social i les seves entitats gestores, així com les mutualitats laborals i les seves organitzacions federatives i de compensació econòmica, quan col·laborin en la gestió de la Seguretat Social.

5. La Creu Roja Espanyola.

6. La fundació de gremis i indústries artístiques agrupades.

7. Les caixes generals d'estalvi popular, pels monts de pietat i obres beneficencials.

8. El Banc d'Espanya, l'Institut de Crèdit Oficial i les entitats oficials de crèdit.

9. Els concessionaris per a la recerca i l'explotació dels hidrocarburs naturals, líquids i gasosos, sense perjudici del seu règim especial de tributació.

10. Els albergs, paradors i altres establiments de turisme explotats per l'Estat.

11. Els establiments d'ensenyament costejats amb fons de l'Estat, de la província o del municipi, per fundacions essencialment benèfiques encara que, per excepció, vinguin els productes dels tallers dedicats a l'ensenyament en el mateix establiment, sempre que l'import de la venda, sense utilitat per a cap particu-

lar o tercera persona, es destini exclusivament a l'adquisició de primeres matèries, o al sosteniment de l'ensenyament en el mateix establiment.

Aquesta exempció la concedeix en cada cas concret el Ministeri d'Economia i Hisenda.

12. Les activitats o modalitats d'aquestes que, per la seva naturalesa o característiques, es consignen expressament a les vigents tarifes del tribut.

Article 280. 1. Es bonifica en el 95 per 100 de la quota de llicència fiscal corresponent a:

a) Les societats cooperatives fiscalment protegides, i les entitats que, a efectes tributaris, estiguin equiparades a aquelles.

b) L'activitat de l'ensenyament en qualsevol dels seus graus. No tenen aquesta bonificació els establiments dedicats a l'ensinistrament de xofers, aviadors, gimnàstica, ball, equitació, esgrima i altres esports.

2. Poden gaudir d'una bonificació de fins al 95 per 100 de la quota de llicència fiscal, durant el període d'instal·lació, les activitats exercides per empreses enquadrades en els sectors declarats d'interès preferent per a la instal·lació o ampliació dels seus establiments industrials.

3. Es bonifica en el 50 per 100 la quota de llicència fiscal corresponent a:

a) Els espectacles artístics o esportius organitzats per societats, clubs i federacions constituïts en forma legal i permanent, per al foment i la perfecció d'activitats artístiques, musicals i esportives, si dediquen a aquests fins exclusius la totalitat dels seus ingressos.

b) Els espectacles esportius de caràcter aficionat.

Aquesta bonificació és compatible amb l'establerta a la lletra anterior.

c) Les activitats que s'exerceixen en els territoris de Ceuta i Melilla i les seves dependències.

Els venedors a l'engròs domiciliats i residents en aquests territoris poden exportar al Regne del Marroc els productes propis de la seva indústria o comerç, sense estar obligats a satisfer cap quota de llicència fiscal per aquestes operacions.

4. Es bonifica en el 25 per 100 la quota de llicència fiscal dels espectacles que se celebren a les Illes Canàries, sense perjudici de la bonificació que sigui procedent, en virtut de l'apartat anterior.

Subjecte passiu

Article 281. 1. Són subjectes passius de l'impost totes les persones físiques i jurídiques, tant espanyoles com estrangeres, que realitzin en el territori espanyol qualsevol de les activitats que originen el fet imposable.

2. Igualment, tenen la condició de subjectes passius les herències jacents, comunitats de béns i altres entitats que, sense tenir personalitat jurídica, constitueixin una unitat econòmica o un patrimoni separat susceptible d'imposició.

Article 282. L'arrendament o cessió de locals destinats a celebrar espectacles implica per al seu propietari, arrendatari o subarrendatari la responsabilitat solidària en el pagament del deute tributari de l'empresari d'aquells, excepte quan s'hagi comunicat a l'Administració, dins el termini reglamentari, l'arrendament d'aquests.

Article 283. Els copartícpis o cotitulars de les entitats jurídiques o econòmiques a què es refereix l'article 33 de la Llei general tributària han de respondre solidàriament i proporcionalment a les seves respectives participacions de les obligacions tributàries de les esmentades entitats.

Deute tributari

Article 284. Les tarifes corresponents a les activitats comercials i industrials s'han d'ajustar als principis següents:

a) Els epígrafs i rúbriques que classifiquin les activitats subjectes han de respondre a la realitat econòmica i tècnica actuals, les quals han de ser ordenades d'acord amb la classificació nacional d'activitats econòmiques vigents.

b) Les quotes tributàries resultants d'aplicar les tarifes no han d'excedir el 15 per 100 del benefici mitjà presumpte de l'activitat gravada, però sense que, en cap cas, siguin inferiors a la quantitat de 3.960 pessetes anuals per activitat.

c) Les quotes han de ser determinades en funció d'elements fixos en el moment de la meritació del tribut.

d) La venda a l'engròs i l'artesania no tributen amb quotes de bases fixes de població.

e) Les vendes al detall, els serveis d'hostaleria i alimentació i la construcció tributen d'acord amb quadres simplificats, segons la base de població que es pot alterar si ho exigeix l'índole d'alguna activitat.

f) Les tarifes no han de contenir recàrrecs per les operacions de remissió, importació, exportació i venda a terminis.

g) S'han d'establir quotes especials per a les activitats que s'exerceixin conjuntament pel subjecte passiu en un mateix local.

h) Hi ha d'haver una concordança tributària amb el concepte real d'àmbit geogràfic d'actuació.

i) Es configuren dins l'activitat gravada aquella o aquelles altres que, pel seu caràcter preparatori, annex o derivat de l'activitat principal, puguin ser considerades com a complementàries d'aquesta.

Article 285. 1. La instrucció i les tarifes de la llicència fiscal han de ser aprovades per real decret, a proposta del Ministeri d'Economia i Hisenda, d'acord amb els principis a què es refereix l'article anterior, i amb l'informe previ de les cambres de comerç, indústria i navegació.

2. En les lleis de pressupostos de cada exercici es poden modificar els límits de la quantia màxima i mínima de les quotes de la llicència fiscal.

Article 286. 1. La quota tributària és la resultant de l'aplicació de les tarifes de l'impost.

2. A les tarifes, a més de l'especificació tributària de les activitats constitutives del fet imposable, s'ha de consignar la quota corresponent a cada una d'aquestes.

Article 287. 1. El subjecte passiu ha de satisfer les quotes corresponents a totes i cadascuna de les activitats que exerceixi.

2. S'han d'exigir tantes quotes com activitats realitzi un mateix subjecte passiu en establiments o locals separats, o com subjectes passius exerceixin la mateixa activitat o una de diferent en un establiment o local únic.

3. Quan es tracti d'activitats comercials o fabrils exercides en un mateix local o establiment s'han de contenir a les tarifes o a la instrucció de l'impost les normes per limitar, mitjançant regles de simultaneïtat, la meritació de les quotes.

Article 288. Sobre les quotes tributàries s'han de girar els següents recàrrecs amb caràcter obligatori:

a) 40 per 100 per a les diputacions provincials
b) 70 per 100 per als ajuntaments. No obstant això, aquests poden acordar l'augment d'aquest recàrrec fins al 100 per 100 de la quota tributària.

Període impositiu i meritació de l'impost

Article 289. El període impositiu ha de coincidir amb l'any natural. S'hi han de referir les quotes assenyalades a les tarifes, excepte quan es tracti d'indústries de campanya, per a les quals s'ha de considerar tota la seva durada, encara que compregui part de dos anys naturals, sense que en cap cas pugui excedir els dotze mesos.

Article 290. 1. Les quotes de la llicència fiscal poden ser prorratejables o irreductibles.

2. Les quotes prorratejables ho són per semestres complets; s'exigeixen per rebut i es meriten per meitat el primer dia de cadascun dels naturals o el del començament de l'activitat, sigui quin sigui el nombre de dies que s'exerceixi aquesta, dins de cada semestre.

Per excepció, l'any en què s'iniciï l'activitat gravada amb quota prorratejable es meriten la del semestre que compregui la data en què tingui lloc i el següent, fins que finalitzi aquell, encara que durant aquest es formulï la declaració de baixa en forma reglamentària.

3. Les quotes irreductibles es meriten íntegrament el primer dia de l'any natural o, si s'escau, el del començament de l'activitat, sigui quin sigui el temps de durada de l'exercici d'aquesta, dins l'any o campanya, inferior a dotze mesos, i s'exigeixen generalment d'un sol cop.

4. Si les tarifes no assenyalen una quota fixa, sinó un coeficient o mòdul a girar sobre determinats conceptes, aquelles han de determinar, en cada cas, el moment de la meritació de les quotes.

Article 291. 1. Les quotes irreductibles poden ser exigibles per rebut o per patent.

2. Les que es recaptin per rebut es poden fraccionar per semestres quan, a petició del contribuent, així ho acordi l'Administració competent per a la recaptació, i sempre que el seu cobrament ofereixi garantia a aquesta.

3. Les activitats les quotes de les quals s'exigeixin mitjançant una patent s'han de concretar degudament a les tarifes de l'impost.

Subsecció cinquena. Llicència fiscal d'activitats professionals i d'artistes

Naturalesa i àmbit d'aplicació

Article 292. La llicència fiscal d'activitats professionals i d'artistes constitueix un tribut local de caràcter real, que recau sobre les esmentades activitats i grava el mer exercici d'aquestes, tant si estan classificades en les tarifes com si no. Aquest impost es regeix pels preceptes d'aquesta Llei i les seves disposicions reglamentàries i s'exigeix per les activitats exercides en el territori espanyol, sense perjudici dels règims tributaris especials del País Basc i Navarra.

Fet imposable

Article 293. 1. Està subjecte a l'impost el mer exercici de qualsevol activitat professional o artística independent.

2. Els conceptes genèrics de les activitats i les seves facultats es determinen per reglament.

Article 294. 1. Tenen la consideració d'artistes als efectes d'aquest impost les persones que individualment o formant part d'agrupacions actuïn mitjançant una retribució en locals públics o privats, constituint o formant part d'un espectacle o esport, així com aquelles les actuacions de les quals de caràcter recreatiu siguin transmeses a través d'aparells o mitjans físics com ara la radiotelefonía, cinematografía, televisió, gravacions magnetofòniques i discos gramofònics.

2. A aquests efectes, no tenen la consideració d'artistes les persones els treballs de les quals no transcendei-

xin directament al públic, pel fet de ser merament preparatoris o auxiliars dels espectacles o esports.

Article 295. 1. Les actuacions dels artistes als únics efectes d'aquest impost es qualifiquen de dependents o independents.

2. Es consideren dependents les actuacions dels artistes si tenen lloc en el territori espanyol i es troben en algun dels casos següents:

a) Que es transmetin per mitjà de ràdio o televisió i estiguin a càrrec del personal de les plantilles d'aquesta.

b) Que tinguin per objecte la producció en sèrie per a la seva venda al públic de discos, cintes magnetofòniques o qualsevol altre mitjà físic reproductor de so.

c) Que es realitzin a través d'agrupacions o entitats culturals, esportives, artístiques o recreatives, sempre que les agrupacions o entitats tinguin com a únic fi el foment de les activitats per a les quals s'han constituït, que no persegueixin lucre i que els artistes actuants siguin aficionats desproveïts de qualsevol caràcter professional.

d) Que se satisfacin amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat o entitats estatals autònomes.

e) Les persones físiques que obtinguin les seves retribucions per la seva condició de funcionaris de l'Estat de les entitats en què s'organitza territorialment i d'òrgans autònoms.

3. Totes les altres actuacions dels artistes que no estiguin compresos en els casos anteriors tenen, en relació amb el règim d'exacció, la consideració d'independents.

Article 296. Es consideren, en tot cas, compreses entre les activitats esmentades a l'article 293, les següents:

a) Els professionals, titulats o no, que, exercint funcions públiques, no percebin directament havers de l'Estat, província, municipi o corporacions de dret públic.

b) Els professionals no compresos a l'apartat anterior i els qui realitzin treballs independents.

Article 297. 1. Les activitats constitutives del fet imposable s'han d'especificar a les tarifes de l'impost.

2. Les activitats no tarifades de manera expressa tributen provisionalment en la forma que en les tarifes del tribut s'estableixi.

Article 298. No estan subjectes al pagament d'aquest impost les persones que exerceixin o practiquin alguna activitat artística, esportiva o recreativa, sense obtenir-ne cap retribució ni sota cap concepte, llevat que l'Administració tributària apliqui la presumpció legal que aquestes actuacions són retribuïdes.

Article 299. L'exercici de les activitats gravades s'ha de provar per qualsevol mitjà legal i, en particular, per:

a) Declaració de l'interessat feta espontàniament o en acta d'inspecció o expedient tributari.

b) Anuncis, mostres, rètols o qualsevol altre signe que ho demostrï.

c) Relacions facilitades per les autoritats en forma reglamentària.

d) Documents facilitats per les diferents oficines públiques.

e) Declaracions de contribuents de la mateixa activitat que ofereixin les degudes garanties de fidelitat.

f) Informe d'associacions i col·legis professionals i altres institucions oficialment reconegudes.

Article 300. L'Administració tributària pot considerar que la realització d'activitats professionals i artístiques en benefici de tercers o per compte d'altri, en el sentit més ampli, és sempre retribuïda.

Aquesta presumpció admet prova en contra, excepte que les actuacions dels artistes siguin sempre retribuïdes i altres casos en què expressament s'estableixin per llei.

Subjecte passiu

Article 301. 1. Són subjectes passius de l'impost totes les persones físiques i jurídiques, tant espanyoles com estrangeres, que realitzin en el territori espanyol qualsevol de les activitats que originen el fet imposable.

2. També tenen la condició de subjectes passius en aquest impost, les herències jacents, comunitats de béns i altres entitats que, sense personalitat jurídica, exerceixin les activitats que originen el fet imposable.

Article 302. 1. Tenen la consideració d'actuacions o manifestacions artístiques realitzades en el territori espanyol les realitzades o executades dins d'aquest territori, en les seves aigües jurisdiccionals o zones o espais sotmesos a la sobirania espanyola. Les que s'efectuen per compte o a favor de persones naturals o jurídiques residents o domiciliades a Espanya, i les no-residents o domiciliades que tinguin establiment permanent en el territori espanyol. Si en aquest últim cas les actuacions es retribueixen amb càrrec a aquest establiment, tenen també a aquests efectes la mateixa conceptualització.

2. La condició de domicili o residència habitual tant dels artistes com de les persones o entitats amb els quals contractin les seves actuacions, es regula per l'aplicació de les normes corresponents als impostos sobre la renda de les persones físiques i societats.

Article 303. Els copartícips o cotitulars de les entitats jurídiques o econòmiques a què es refereix l'article 33 de la Llei general tributària han de respondre solidàriament i proporcionalment a les seves respectives participacions de les obligacions tributàries de les esmentades entitats.

Article 304. Els artistes que sense tenir el seu domicili o residència a Espanya realitzin en el territori de la nació actuacions que tinguin la consideració d'independents, han de designar una persona o entitat amb domicili a Espanya perquè les representi davant l'Administració tributària en relació amb les seves obligacions per l'impost. Per reglament s'ha d'establir la forma i les condicions de l'esmentada representació. El nom i els cognoms o la raó o la denominació social dels representants, així com el seu domicili a Espanya han de constar en els contractes que es formalitzin entre les empreses d'espectacles i aquests artistes, així com en els parts d'altres i altres declaracions que s'exigeixin per part de l'esmentada Administració.

Article 305. 1. Les empreses, propietaris de locals i, en general, tota classe de persones o entitats que contractin els serveis dels artistes independents han de procurar que aquests estiguin proveïts de la patent fiscal d'artistes que correspongui a la classe de treball per actuació que hagin de realitzar, tant si han estat contractats individualment com formant part de companyies o agrupacions. Els que consentin l'actuació d'artistes que no tinguin la patent fiscal i no ho posin en coneixement de l'Administració tributària i de les autoritats governatives són responsables solidaris del deute tributari per llicència d'aquests artistes, corresponent a l'exercici en curs.

2. El Ministeri d'Economia i Hisenda pot exigir als empresaris d'espectacles, mitjançant declaracions ajustades al model reglamentari, els antecedents relatius a la identificació de les persones que hi intervinguin com a artistes, i les condicions de la seva contractació.

3. L'Administració tributària considera, llevat que hi hagi una prova en contra, que els propietaris o arrendataris dels locals on se celebren els espectacles tenen, a efectes tributaris, el caràcter d'empresaris d'aquests.

Article 306. L'Administració tributària pot exigir dels artistes les dades i els antecedents que es relacionin amb la seva activitat i puguin tenir transcendència tributària, i aquests estan obligats a subministrar-los, així com a facilitar la comprovació de la seva veracitat davant la inspecció de tributs.

Article 307. Les accions tributàries que derivin de la presumpció que les actuacions dels artistes són retribuïdes s'han d'adreçar sempre sobre aquests, sense perjudici de la responsabilitat solidària o subsidiària dels empresaris de conformitat amb l'article 305 d'aquesta Llei.

Deute tributari

Article 308. A les tarifes, a més de l'especificació tributària de les activitats constitutives del fet imposable, s'ha de consignar la quota corresponent a cadascuna d'aquestes.

Article 309. Les tarifes de les activitats professionals i d'artistes han de tenir en compte els criteris següents:

- Les quotes, epígrafs i rúbriques que classifiquin les activitats subjectes han de respondre a l'estat actual de l'exercici professional o artístic i han de ser ordenades d'acord amb la vigent classificació nacional d'ocupacions, quan això sigui possible.
- Les quotes han de ser determinades en funció del rendiment econòmic, mitjans de cada activitat professional, sense que en cap cas siguin inferiors a les 6.600 pesetes.
- No s'aplica el sistema de tributació per bases fixes de població.
- Tots els professionals, tant oficials com lliures, hi estan inclosos.
- El concepte tributari d'àmbit geogràfic d'actuació s'ha de regular adequadament.
- Delimitació del contingut de les professions exercides d'acord amb les característiques en què es desenvolupen.

Article 310. 1. La instrucció i les tarifes de la llicència fiscal s'han d'aprovar per real decret, a proposta del Ministeri d'Economia i Hisenda, d'acord amb els principis a què es refereix l'article anterior i amb l'informe previ dels col·legis professionals.

2. En les lleis de pressupostos de cada exercici es poden modificar els límits de la quantia màxima i mínima de les quotes de la llicència fiscal.

Article 311. 1. La quota tributària és la resultant de l'aplicació de les tarifes de l'impost.

2. No obstant això, les quotes de la llicència de professionals i artistes en els dos primers anys d'exercici en la professió s'entenen reduïdes al 25 per 100 del seu import, en els dos següents al 50 per 100, i en el cinquè al 75 per 100, computant-se a aquest efecte, anys naturals, a comptar d'aquell en què s'iniciï l'exercici de l'activitat.

3. La quota de llicència dels professionals que exerceixen en els territoris de Ceuta i Melilla i les seves dependències d'Alhucemas, Vélez de la Gomera i Chafarinas, té d'una reducció del 50 per 100, sense perjudici de l'aplicació prèvia del que preveu l'apartat anterior.

4. La creació de nous epígrafs determina la formació dels expedients d'addició corresponents, en els quals s'han de recollir els informes del Consell d'Estat, sense perjudici de la seva aprovació pel Govern de conformitat amb l'article anterior.

Article 312. La tributació dels artistes s'exigeix mitjançant una quota anual i irreductible, que té el caràcter de mínima, en tots els casos.

Article 313. Sobre les quotes tributàries s'han de girar els recàrrecs següents amb caràcter obligatori:

- 40 per 100 per a les diputacions provincials.
- 70 per 100 per als ajuntaments. No obstant això, aquests poden acordar l'augment d'aquest recàrrec fins al 100 per 100 de la quota tributària.

Període impositiu i meritació de l'impost

Article 314. El període impositiu ha de coincidir amb l'any natural. A aquest s'han de referir les quotes assenyalades a les tarifes excepte en el cas d'artistes que obtinguin patents per a un nombre de dies limitats.

Article 315. 1. Les quotes de llicència fiscal poden ser prorratejables o irreductibles.

2. Les quotes prorratejables ho són per semestres complets, s'exigeixen per rebut i es meriten per meitat el primer dia de cadascun dels naturals o el del començament de l'activitat, sigui quin sigui el nombre de dies que s'exerceixi aquesta dins de cada semestre.

Com a excepció, l'any en què s'iniciï l'activitat gravada per una quota prorratejable s'han de meritir la del semestre que compregui la data en què tingui lloc i el següent, fins que finalitzi aquell, encara que durant aquest es formulï la declaració de baixa en la forma reglamentària.

3. Les quotes irreductibles es meriten íntegrament el primer dia de l'any natural o, si s'escau, el del començament de l'activitat, sigui quin sigui el temps de durada de l'exercici d'aquesta dins l'any i s'exigeixen, generalment, d'una sola vegada.

Subsecció sisena. Impost municipal sobre la radicació

Article 316. 1. Constitueix el fet imposable de l'impost de radicació la utilització o el gaudi, per a fins industrials o comercials i per a l'exercici d'activitats professionals, de locals de qualsevol naturalesa situats en el terme municipal.

2. Als efectes d'aquest impost, es consideren locals les edificacions, construccions i instal·lacions, així com les superfícies, cobertes o sense cobrir, obertes o no al públic, que s'utilitzin per a qualssevol activitats industrials, comercials o professionals.

3. L'obligació de contribuir neix des del moment en què s'iniciï la utilització del local objecte d'imposició, havent-se obtingut o no les oportunes llicències o autoritzacions, i encara que no s'hagi presentat la declaració d'alta per l'exercici de la corresponent activitat.

Article 317. 1. No estan subjectes a l'impost les superfícies utilitzades com a vivenda, sigui quin sigui el títol jurídic de la seva ocupació.

2. Quan el local es destini conjuntament a una activitat professional i a habitatge, només estan subjectes a aquest impost les habitacions utilitzades per rebre i atendre la clientela o realitzar els treballs propis de la professió.

Article 318. 1. L'impost de radicació només es pot exigir a les capitals de província i als municipis que tinguin una població de dret superior als 100.000 habitants.

2. Encara que no es donin les condicions assenyalades al número anterior, també es pot establir l'impost quan el Govern així ho acordi, a petició de l'ajuntament. La petició de l'ajuntament ha de ser motivada i la proposta de resolució que s'elevi al Govern ha de ser formulada conjuntament pels ministeris d'Economia i Hisenda i Administració Territorial.

3. Així mateix, a proposta conjunta dels ministeris esmentats i amb l'audiència prèvia, en tots els casos, dels ajuntaments respectius, el Govern pot acordar la implantació obligatòria d'aquest impost en els municipis en què per la seva relació amb altres que ho tinguin establert es consideri convenient que entre ells hi hagi una equiparació fiscal.

4. Quan es tracti de municipis integrats en una àrea metropolitana, les ordenances fiscals d'aquest impost que hagin d'aprovar els ajuntaments respectius han de ser informades prèviament pel ple de la corporació metropolitana amb la finalitat que els seus preceptes siguin adaptats a les circumstàncies peculiars de cada localitat.

5. Les facultats reconegudes al Govern de la nació en els números 2 i 3 d'aquest article corresponen al Govern de la comunitat autònoma on radiquin els ajuntaments interessats quan a l'estatut d'autonomia d'aquestes se li atribueixin facultats de tutela financera sobre els municipis.

Article 319. 1. Gaudeixen d'exempció total de l'impost la utilització de locals per a:

a) Centres d'ensenyament que tinguin l'autorització de l'Administració educativa competent.

b) Hospitals, clíniques i altres establiments sanitaris, en la part que estiguin dedicats a fins d'assistència i Seguretat Social.

c) Activitats culturals, socials o esportives remunerades que exerceixin entitats benèfiques o beneficodocents de caràcter públic o privat. Les caixes d'estalvis per la utilització dels locals destinats a mont de pietat i obres benéficosocials.

d) Instal·lacions dedicades exclusivament a la pràctica de l'esport aficionat, que pertanyin a entitats públiques o privades de caràcter no lucratiu, sempre que aquestes últimes destinin íntegrament el rendiment econòmic obtingut als seus fins propis i acreditin, mitjançant una certificació de l'Administració competent, que les seves instal·lacions estan compreses dins de les condicions exigides pel Decret de 4 de juliol de 1963, per gaudir de beneficis fiscals.

e) Instal·lacions dedicades a la pràctica de l'esport aficionat que pertanyin a empreses industrials o comercials, sempre que hi concorrin les condicions següents:

1.º Que les utilitzin exclusivament els empleats de les respectives empreses.

2.º Que l'entitat sol·licitant de l'exempció hi adjunti la certificació de l'Administració competent a què es refereix l'apartat anterior.

2. També gaudeix d'exempció d'aquest impost la utilització de locals per l'Estat i els seus organismes autònoms, la comunitat autònoma, la província, el municipi de la imposició i altres entitats locals integrades o en les quals s'integri aquest, així com els consorcis de què formi part.

Article 320. 1. Per raó de l'activitat del subjecte passiu, s'apliquen les següents bonificacions sobre la quota:

a) El 80 per 100 de la corresponent a les superfícies no construïdes o descobertes i que exclusivament es dediquen a dipòsits de primeres matèries o de productes de qualsevol classe, assecadors a l'aire lliure i dipòsits d'aigua.

b) El 70 per 100 de la corresponent a les superfícies dedicades a càmpings.

c) El 60 per 100 de la corresponent a les superfícies utilitzades per a activitats de temporada mitjançant l'ocupació de la via pública amb parades i similars.

d) El 45 per 100 de la quota als edificis destinats a magatzem tancat al públic, situats en lloc diferent al de l'establiment principal.

e) El 40 per 100 de la quota en els aparcaments i garatges.

f) El 35 per 100 de la quota en els magatzems generals de dipòsits i guardamobles.

g) El 30 per 100 de la quota en els establiments dedicats a la venda, tant a l'engròs com al detall, d'articles que per les seves especials característiques necessitin una gran superfície d'ocupació, així com en els establiments dedicats exclusivament a la venda de llibres.

2. Per raons d'interès social o públic, gaudeixen de bonificació del 50 per 100 de les quotes:

a) La utilització de les instal·lacions esportives referides a l'article 319, 1, e), d'aquesta Llei, quan no es compleixi la segona de les condicions exigides en aquest.

b) La utilització de locals destinats a l'ensenyament oficial quan no gaudeixin d'exempció total.

3. Les indústries turístiques declarades de temporada per l'Administració competent gaudeixen d'una bonificació de la quota equivalent a la proporció que repre-

senti el període de tancament respecte a la totalitat del període impositiu anual.

4. Gaudeixen d'una bonificació de fins al 50 per 100 de la quota els subjectes passius que coadjuvin a la consecució de fins municipals, sempre que aquesta col·laboració hagi estat requerida pel municipi, en virtut d'un acord adoptat per majoria absoluta de membres de la corporació. En aquest acord s'ha de fixar la modalitat de la col·laboració, locals afectats i la quantia de la bonificació.

Article 321. 1. Estan obligats al pagament de l'impost les persones naturals o jurídiques, nacionals o estrangeres, que per qualsevol títol gaudeixin o utilitzin, dins el terme municipal, els locals definits a l'article 316.2 d'aquesta Llei.

2. En els casos de successió directa en la utilització del local per qualsevol títol, continuant l'exercici de la mateixa activitat, el nou subjecte passiu és responsable subsidiari de les quotes no prescrites d'aquest impost.

Article 322. 1. La base imposable està constituïda per la superfície total compresa dins el polígon del local, expressada en metres quadrats i, si s'escau, per la suma de la de totes les seves plantes, deduint de l'esmentat total les superfícies no subjectes a l'impost.

2. Per reglament s'han de determinar les superfícies que, per raó de la seva destinació merament accessòria o finalitat higiènica o social, hagin de quedar excloses per a la determinació de la base imposable.

3. Per a la determinació de la base s'han de tenir en compte les regles següents:

a) L'impost es liquida per unitat de local o establiment.

b) Si són diversos els subjectes passius ocupants d'un sol local, se li ha de computar a cadascun la superfície utilitzada directament, més la part proporcional que li correspongui de la resta d'aquest ocupada en comú.

c) Als ambigus situats dins de locals destinats a espectacles públics, cercles recreatius o qualsevol altra activitat diferent, la superfície computable és la que realment ocupi, més una franja de dos metres d'amplada paral·lela al capdavant de la línia exterior del taulell o instal·lació que s'utilitzi per al corresponent ús o servei.

d) En els recintes destinats a espectacles i competicions esportives s'ha de realitzar el còmput de la superfície considerant com a tal la projectada en pla horitzontal pels espais que estiguin destinats a la seva ocupació pel públic.

Article 323. 1. La quota de l'impost es determina multiplicant la superfície determinada com a base imposable per una quantitat fixa per metre quadrat, assenyalada en funció de la categoria de la via pública en què estigui ubicat el local.

2. La quantitat fixa assenyalada al número anterior no pot excedir les vuitanta pessetes per als carrers d'inferior categoria, i per a cada una de les categories superiors s'ha d'incrementar, com a màxim, en un 50 per 100 el tipus corresponent a la categoria immediata inferior.

3. Als efectes dels números anteriors, el nombre de categories de carrers no pot excedir de:

	Nombre de categories
Municipis amb una població superior a 1.000.000 d'habitants	9
Municipis amb una població entre 500.001 i 1.000.000 d'habitants	8
Municipis amb una població entre 300.001 i 500.000 habitants	7
Municipis amb una població entre 100.001 i 300.000 habitants	6
Municipis amb una població entre 25.001 i 100.000 habitants	5
Resta de municipis	3

4. Quan es tracti de locals que tinguin façana a dues o més vies públiques, classificades en diferent categoria, s'aplica la tarifa que correspongui a la via de categoria superior, sempre que en aquesta hi hagi, fins i tot en forma de xamfrà, accés directe al recinte i de normal utilització.

Article 324. 1. Les quotes determinades de conformitat amb el que estableixen els articles anteriors han de ser corregides, segons l'activitat exercida en el local, d'acord amb els següents coeficients, fixats en funció de les tarifes de llicència fiscal que correspongui satisfer sobre activitats comercials i industrials i de professionals i artistes:

a) Quotes de llicència fiscal sobre activitats comercials i industrials:

	Coeficients
Fins a 3.960 pessetes.....	0,5
De 3.961 a 7.920 pessetes.....	1
De 7.921 a 26.400 pessetes.....	1,5
De 26.401 a 52.800 pessetes	2
Més de 52.800 pessetes	2,5

b) Quotes de llicència fiscal sobre activitats de professionals i artistes:

	Coeficients
Fins a 6.600 pessetes.....	0,5
De 6.601 a 13.200 pessetes	1
Més de 13.200 pessetes	1,5

2. Per determinar aquests coeficients correctors només es computa la quota o suma de quotes meritades per les activitats exercides a cada local.

3. En els casos en què se satisfacin quotes de llicència que permetin l'exercici de l'activitat en més d'un municipi, als efectes de l'aplicació dels coeficients correctors, es computen únicament les quotes que correspondria exigir si l'esmentat exercici es limités al municipi on radiqui el local gravat.

4. Quan la quota de llicència empari l'exercici professional en diversos locals situats en el mateix terme municipal, sense perjudici del que estableix el número anterior, el coeficient corrector de la quota liquidada per cadascun d'ells és el que correspongui a la quantia d'aquella quota.

5. En el cas que no se satisfacin quotes de llicència fiscal sobre activitats comercials i industrials perquè l'empresa de què es tracta no està subjecta a aquest impost, o perquè gaudeix del benefici d'exempció de l'impost, és procedent aplicar l'índex corrector mínim corresponent dels assenyalats a les escales previstes a les lletres a) i b) del número 1 d'aquest article.

Article 325. En els casos de locals en els quals s'exerceixin activitats comercials, a la quota determinada d'acord amb l'article 323 s'apliquen els coeficients correctors següents:

a) Per la situació interior del local, respecte a la via pública, el 0,60.

Aquest coeficient no és aplicable als locals situats en els anomenats passatges i galeries comercials.

b) Per l'altura o profunditat del local respecte a la via pública, el 0,80, quan estiguin per damunt de la planta baixa, i el 0,70, quan estiguin per sota de la planta baixa.

c) Aquest coeficient no és aplicable als que estiguin comunicats interiorment per al públic amb l'esmentada planta.

Article 326. Per als municipis de Madrid i Barcelona, els coeficients correctors relatius a les activitats comercials i industrials es fixen d'acord amb les seves disposicions especials.

Article 327. 1. Els coeficients correctors establerts en els articles anteriors s'apliquen separatament sobre la quota determinada, d'acord amb l'article 323 d'aquesta Llei, i s'han de compensar, si s'escau, les diferències que en més o en menys es produeixin per aquestes correccions.

2. L'ordenança de l'impost que aprovi cada ajuntament pot preveure l'aplicació de coeficients reductors de la quota fixada atenent la superfície del local.

Article 328. 1. L'aplicació dels coeficients correctors no permet exigir quotes que excedeixin les quantitats màximes autoritzades a l'article 323 d'aquesta Llei.

2. En cap cas, qualsevol que sigui el resultat de l'aplicació dels coeficients correctors, les quotes exigibles poden ser inferiors al 30 per 100 de les liquidades, d'acord amb l'article 323 esmentat.

Article 329. 1. Els ajuntaments poden establir en les ordenances respectives recàrrecs de fins un 30 per 100 sobre les quotes liquidades per l'impost quan els establiments industrials estiguin emplaçats fora de les zones assenyalades per aquesta finalitat en els plans i normes urbanístiques, o en les ordenances reguladores de les activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses.

2. L'aplicació d'aquest recàrrec sancionador no queda afectada per la limitació imposada a l'article anterior.

Article 330. 1. El període impositiu ha de coincidir amb l'any natural, i a aquest s'han de referir les quotes d'aquest impost.

2. L'impost es merita per meitat el primer dia natural de cada semestre, o aquell en què comenci la utilització del local, sigui quin sigui el nombre de dies d'aquesta dins de cada semestre.

Article 331. 1. La mateixa data en què entri en vigor l'impost queden suprimides, en el terme municipal, i amb referència als locals gravats amb aquell, les taxes municipals següents:

a) Inspecció de calderes de vapor, motors, transformadors, ascensors, muntacarregues i altres aparells o instal·lacions anàlogues.

b) Drets de laboratori i taxa d'inspecció d'establiments industrials i comercials.

c) Drets per aparadors, sempre que estiguin instal·lats en els mateixos locals on s'exerceixi l'activitat.

2. No obstant el que preveu el número anterior, els ajuntaments continuen obligats a prestar, sense cap exigència de meritació, les inspeccions periòdiques técnico-sanitàries i técnicoindustrials que competeixen als corresponents serveis facultatius municipals.

Article 332. 1. Les persones obligades al pagament de l'impost han de presentar, dins el termini que determinin les ordenances, i a comptar de la data en què neixi l'obligació de contribuir, la declaració sol·licitant la inclusió en el padró de contribuents.

2. S'entén acomplerta aquesta obligació amb la simple declaració de l'emplaçament del local, característiques generals d'aquest, activitat a la qual es dedica i dades del contribuent, a fi que les oficines o serveis municipals corresponents puguin completar la determinació dels elements de la relació tributària com a activitat normal de la gestió econòmica.

Subsecció setena: impost municipal sobre solars

Article 333. 1. L'impost municipal sobre solars grava:

a) Els terrenys que tinguin la qualificació de solars, d'acord amb el que disposa la Llei de règim del sòl i ordenació urbana, quan no estiguin edificats, o només hi hagi construccions insuficients, provisionals, paralitzades, ruïnoses o derruïdes.

b) Els terrenys que estiguin qualificats com a urbans o urbanitzables programats o que adquireixin aquesta última condició, encara que estiguin edificats i sempre que no tinguin la condició de solar.

2. La recaptació obtinguda per la modalitat b) del número anterior s'afecta a la gestió urbanística municipal, en la forma que es determini per reglament.

Article 334. Tenen la condició de solars:

a) En els municipis on hi hagi pla general municipal, les superfícies del sòl urbà aptes per a l'edificació que reuneixin els requisits següents:

1r Que estiguin urbanitzades d'acord amb les normes mínimes establertes en cada cas pel pla, i si aquest no les concreta, que, a més de comptar amb els serveis d'accés rodat, proveïment d'aigua, evacuació d'aigua i subministrament d'energia elèctrica, la via a la qual la parcel·la del davant tingui pavimentada la calçada i vorada de vorera.

2n Que tinguin assenyalades les alineacions i rasants.

b) En els municipis on no hi hagi pla general municipal, les superfícies del sòl urbà aptes per a l'edificació que, a més de disposar dels serveis d'accés rodat, proveïment d'aigua, evacuació d'aigua i subministrament d'energia elèctrica, la via a la qual la parcel·la del davant tingui pavimentada la calçada i vorada de vorera.

Article 335. 1. Tenen la consideració de construccions insuficients aquelles el volum o l'altura de les quals no assoleixi la determinada en el planejament urbanístic o, si s'escau, els mínims fixats per aquest.

2. Es conceptuen construccions paralitzades les obres que, per una causa no imputable a l'Administració, quedin abandonades o suspeses pel termini superior a sis mesos. Per subjectar a aquest impost els terrenys gravats en els quals hi hagi construccions paralitzades, es requereix la declaració d'aquesta situació per l'ajuntament, prèvia la incoació d'expedient, amb audiència de l'interessat.

3. Es conceptuen construccions provisionals les que no tinguin caràcter permanent i no siguin adequades a l'ús normal del sòl.

4. Perquè les construccions puguin ser qualificades de ruïnoses és imprescindible que l'ajuntament hagi fet declaració en aquest sentit, de conformitat amb la legislació específica.

5. Han de ser declarades construccions derruïdes aquelles en les quals hagi desaparegut, com a mínim, el 50 per 100 del volum aprofitable d'aquestes o les que siguin inhabitables en més d'un 50 per 100 de la seva capacitat com a vivenda.

Article 336. Tenen la qualificació de terrenys urbans:

a) En els municipis on hi hagi pla general municipal:

1r Els que el mateix pla inclogui com a tals pel fet de disposar d'accés rodat, proveïment d'aigua, evacuació d'aigües i subministrament d'energia elèctrica, o pel fet d'estar compresos en àrees consolidades per l'edificació, almenys, en dues terceres parts de la seva superfície, en la forma que el mateix pla determini.

2n Els que en execució del pla arribin a disposar dels mateixos elements d'urbanització.

b) En els municipis que no tinguin pla general municipal:

1r Els que, pel fet de disposar dels mateixos serveis esmentats al paràgraf primer de l'apartat a) d'aquest article, s'incloguin en un projecte de delimitació que, tramitat per l'ajuntament, hagi estat aprovat per la Comissió Provincial d'Urbanisme, on estigui constituïda, o, si de cas hi manca, per l'òrgan urbanístic competent de la

comunitat autònoma, amb l'informe previ de la diputació provincial.

2n Els que, sense disposar d'aquests serveis, el mateix projecte de delimitació els inclogui com a tals pel fet d'estar compresos en àrees consolidades per l'edificació, almenys, en la meitat de la seva superfície.

Article 337. 1. Tenen la qualificació de terrenys urbanitzables programats:

a) Els que el pla general municipal declari aptes en principi per ser urbanitzats i estiguin inclosos entre els que han de ser urbanitzats segons el programa del pla.

b) Els que hagin de ser urbanitzats mitjançant l'aprovació d'un programa d'actuació urbanística, una vegada que aquest hagi estat definitivament aprovat.

2. S'equiparen a aquests els terrenys qualificats de reserva urbana en els programes d'actuació o en els plans parcials que continguin els plans generals aprovats de conformitat amb la Llei del sòl de 12 de maig de 1956, fins i tot en les seves addicions i modificacions.

Article 338. No estan subjectes a l'impost:

a) Els terrenys que en el sòl urbà, d'acord amb les normes urbanístiques, hagin de ser cedits gratuïtament als ajuntaments per ser destinats a vials, parcs, jardins públics i centres d'educació general bàsica.

b) Els terrenys que en sòl urbanitzable programat, d'acord amb les normes urbanístiques, hagin de ser cedits gratuïtament, amb destinació a vials, parcs i jardins públics, zones esportives públiques, d'esbarjo i expansió, centres culturals i docents i altres serveis públics necessaris; així com aquells en els quals es concreti el 10 per 100 restant de l'aprofitament mitjà del sector.

c) Els patis annexos a edificis industrials, sempre que siguin indispensables per a les necessitats de la indústria a què estiguin adscrits i reuneixin les condicions que preveuen les disposicions legals i reglamentàries corresponents.

d) Els patis escolars, llocs d'esbarjo i camps esportius annexos als centres docents, en les extensions i condicions determinades per les disposicions legals i reglamentàries.

e) Els ocupats per instal·lacions esportives quan reuneixin les condicions legals i reglamentàries de tot tipus, incloses les de situació, establertes, en plans i ordenacions urbanístics.

f) Els terrenys complementaris que no puguin ser edificats per haver-se utilitzat el volum d'edificació corresponent a aquests, establert en plans, normes d'ordenació i resolucions administratives.

g) Els terrenys destinats a una activitat agrària que, si existeix un pla d'ordenació, estiguin qualificats com a urbanitzables, i si no hi ha pla, s'incloguin en un projecte de delimitació, mentre no comptin, almenys, amb algun servei dels que defineixen el sòl urbà, segons l'article 78 de la Llei sobre règim del sòl i ordenació urbana, a conseqüència de l'execució de l'obres d'urbanització.

Article 339. S'apliquen a aquest impost els beneficis tributaris establerts per a la contribució territorial urbana, sense perjudici de les modificacions que s'estableixin per norma de rang legal. El reconeixement d'aquests beneficis correspon a l'ajuntament de la imposició, prèvia sol·licitud del contribuent que s'ha de formular en tots els casos.

Article 340. 1. Són subjectes passius d'aquest impost les persones físiques i jurídiques, les herències jacents, comunitats de béns i altres entitats que, tot i no tenir personalitat jurídica, constitueixen una unitat econòmica o un patrimoni separat susceptible d'imposició, que siguin titulars dels terrenys gravats.

2. En particular, són subjectes passius d'aquest tribut:

- a) Els propietaris.
- b) Els usufructuaris, per tot el temps que duri l'usdefruit.
- c) Els emfiteutes i altres censataris, quan el cens sigui perpetu o per un temps indefinit.
- d) Els titulars del dret real de superfície i els titulars del domini directe, quan el cens sigui temporal.

Article 341. 1. La base imposable d'aquest impost és el valor que correspongui als terrenys gravats a efectes de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys, en el moment de produir-se la meritació d'aquell.

2. Quan es tracti de construccions insuficients, la base d'aquest impost es determina en la part proporcional del valor del terreny que correspongui a la diferència entre els mínims establerts i el volum o l'altura construïts.

Article 342. S'entén com a base liquidable d'aquest impost el resultat de practicar a la base imposable les reduccions procedents de conformitat amb l'article 339 d'aquesta Llei.

Article 343. 1. En la modalitat a) de l'article 333 el tipus de l'impost és progressiu en funció del temps que el solar romanguí sense edificar o amb una edificació insuficient, provisional, paralitzada, ruïnosa o derruïda, sense que pugui ser inferior a l'1,5 per 100 ni excedir el 6 per 100. En la modalitat b) del mateix article, el tipus de l'impost no pot ser inferior al 0,5 per 100, ni excedir el 6 per 100.

2. La graduació del tipus impositiu dins d'aquests límits s'ha de fer segons les regles següents:

- a) Els períodes en què es mantingui un mateix tipus no han de ser inferiors a un any ni superiors a tres.
- b) D'un període a un altre els tipus no es poden elevar menys del 50 per 100 ni més del 100 per 100 amb referència als del període anterior.
- c) Durant el primer període de subjecció del solar o del terreny a aquest impost, el tipus és de l'1,5 o 0,5 per 100, respectivament.

3. En els terrenys urbanitzables programats s'ha d'aplicar el tipus mínim del 0,5 per 100, mentre no sigui aprovat el pla parcial corresponent.

Article 344. S'han d'aplicar a les quotes liquidades per aquest impost les deduccions que siguin procedents d'acord amb el que disposa l'article 339 d'aquesta Llei.

Article 345. L'impost és anual i es merita el dia 1 de gener de cada any, i la quota és irreductible. No tenen efecte fins al dia 1 de gener de l'any següent les modificacions en la qualificació dels terrenys que s'hagin produït durant l'exercici econòmic en curs.

Article 346. No es merita aquest impost en els casos de suspensió de llicències previstes a la Llei de règim del sòl i ordenació urbana, ni tampoc durant el temps fixat en la llicència d'execució de les obres.

Article 347. Quan s'augmenti l'altura o el volum mínims d'edificació per a un sector, l'impost en la modalitat a) de l'article 333, no s'aplica als solars en els quals hi hagi construccions que assoleixin l'altura o el volum mínims anteriorment exigits fins que hagin transcorregut deu anys des de la modificació.

Article 348. 1. Els ajuntaments estan obligats a la formació d'un registre municipal dels solars i terrenys subjectes a aquest impost, amb especificació del titular, situació, classificació urbanística, extensió superficial i els valors base d'aquests i, si s'escau, els beneficis tributaris que els siguin aplicables.

2. Els subjectes passius estan obligats a presentar, d'acord amb el model que estableixin els ajuntaments, una declaració per cadascun dels solars i terrenys que s'hagin d'incloure en el registre en establir-se l'impost, així com per qualsevol modificació física o jurídica de ter-

renys que puguin produir inclusió, exclusió o variació en l'esmentat registre. Les declaracions s'han de presentar en el termini improrrogable de trenta dies.

3. Quan els subjectes passius no presentin les declaracions esmentades al número anterior, o aquestes siguin defectuoses, els ajuntaments han de procedir, d'ofici, a incloure en el registre els solars i terrenys subjectes o a rectificar les presentades, sense perjudici de les sancions que derivin de l'omissió o del compliment defectuós de les obligacions imposades.

Article 349. 1. Els ajuntaments, d'ofici, han de modificar periòdicament la valoració de les finques incloses en el registre per adaptar-la a les estimacions unitàries que estan obligats a formar a efectes de l'impost municipal sobre l'increment del valor dels terrenys, per a la seva aplicació des de la data en què aquestes estimacions entrin en vigor.

2. No s'admeten més reclamacions contra aquestes valoracions unitàries que les previstes en aquesta Llei, als efectes de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys, durant els tràmits d'aprovació de les estimacions periòdiques.

Subsecció vuitena: impost municipal sobre l'increment del valor dels terrenys

Article 350. 1. Constitueix l'objecte de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys el que hagin experimentat durant el període d'imposició:

- a) Els terrenys la propietat dels quals es transmeti per qualsevol títol, o aquells sobre els quals es constitueixi o es transmeti qualsevol dret real de gaudi, limitatiu del domini.
- b) Els terrenys que pertanyin a persones jurídiques.

2. No està subjecte a l'impost l'increment que experimenti el valor dels terrenys destinats a una explotació agrícola, ramadera, forestal o minera, si no és que els esmentats terrenys tenen la condició de solars, o estan qualificats com a urbans o urbanitzables programats, o adquireixin aquesta última condició d'acord amb el que disposa la Llei sobre el règim del sòl i ordenació urbana.

3. És aplicable a aquest impost l'equiparació que assenyala el número 2 de l'article 337.

Article 351. 1. L'impost grava:

- a) Quan es transmeti la propietat de terrenys o es constitueixi o es transmeti qualsevol dret real de gaudi, limitatiu de domini, a títol oneros o gratuït, entre vius o per causa de mort, l'increment de valor que s'hagi produït en el període de temps transcorregut entre l'adquisició del terreny o del dret pel transmissor i la nova transmissió o, si s'escau, la constitució del dret real de gaudi; quan el transmissor sigui una persona jurídica, l'impost grava l'increment de valor que s'hagi produït en el període comprès entre l'última meritació de l'impost en la modalitat prevista a l'article 350, 1, a), i la data de la transmissió del terreny, o, si s'escau, de la transmissió o constitució del dret real de gaudi, limitatiu del domini.
- b) Quan es tracti de terrenys que pertanyin a persones jurídiques, l'increment de valor que s'hagi produït durant els deu anys transcorreguts des de la meritació anterior de l'impost o des del moment en què la persona jurídica hagi adquirit la propietat del terreny o el dret sobre aquest, fins que es produeixi la meritació corresponent.

2. En la modalitat de l'apartat a) del número anterior, en cap cas el període impositiu pot excedir els trenta anys. Si el període impositiu real és superior, s'ha de tenir en compte com a valor inicial el corresponent a la data anterior en trenta anys a la de la transmissió o, si s'escau,

a la de constitució del dret real de gaudi, limitatiu del domini.

Article 352. N'estan exempts els increments de valor que es manifestin a conseqüència dels següents actes:

a) Les operacions de concentració o agrupació d'empreses en els termes que estableix l'article 13 de la Llei 76/1980, de 26 de desembre.

b) Les aportacions de béns i drets realitzades pels cònjuges a la societat conjugal, les adjudicacions que a favor seu i en pagament d'aquestes es realitzin i les transmissions que es facin als cònjuges en pagament dels seus havers comuns.

c) La constitució i transmissió de qualssevol drets de servitud.

Article 353. 1. Estan exempts de pagament de l'impost els increments de valor corresponents, quan l'obligació de satisfer l'impost recaigui, com a contribuents, sobre les següents persones i entitats:

a) L'Estat i els seus organismes autònoms i les comunitats autònomes.

b) La província a què pertanyi el municipi.

c) El municipi de la imposició i altres entitats locals integrades o en les quals s'integri l'esmentat municipi i els consorcis de què formin part.

d) Les institucions que tinguin la qualificació de benèfiques o beneficodocents.

e) Les entitats gestores de la Seguretat Social i les mutualitats i els monts de pietat que tinguin el caràcter d'entitats de previsió social i estiguin constituïts i inscrits per complir els requisits establerts a la Llei 33/1984, de 2 d'agost.

f) Les persones o entitats a favor de les quals s'hagi reconegut l'exempció per tractats o convenis internacionals.

g) Els titulars de concessions administratives revertibles respecte als terrenys afectes a aquestes.

2. A més de les exempcions que s'esmenten al número anterior, gaudeixen d'exempció en la modalitat prevista a l'article 350, 1, b), els increments del valor de:

a) Els terrenys destinats a centres d'ensenyament que comptin amb autorització de l'Administració educativa competent.

b) Els pertanyents a RENFE.

c) Els pertanyents a l'església catòlica a què es refereix el nombre 2 de l'article 258.

3. Gaudeixen d'una bonificació del 50 per 100 en la modalitat prevista a l'article 350, 1, b), els increments de valor dels terrenys pertanyents a hospitals i clíniques i institucions declarades d'interès social.

4. Els terrenys exempts i bonificats de conformitat amb els números 2 i 3 anteriors estan sotmesos a l'impost quan es produeixi la transmissió de la propietat o la constitució o transmissió de drets reals de gaudi sobre aquests.

En aquests casos, en practicar-se la liquidació s'ha de deduir de les quotes corresponents l'import íntegre de les meritzades en la modalitat prevista a l'article 350, 1, b), encara que aquestes hagin estat objecte d'exempció o bonificació.

Article 354. 1. Estan obligats al pagament de l'impost en concepte de contribuent:

a) En la modalitat a què es refereix l'article 350, 1, b), la persona jurídica titular de la propietat del terreny o del dret real.

b) En les transmissions a títol gratuït, l'adquirent.

c) En les transmissions a títol oneros, el transmissor, però l'adquirent té la condició de substitut del contribuent, llevat dels casos en què l'adquirent sigui una de les persones o entitats que gaudeixen d'exempció subjectiva,

d'acord amb el que disposa l'article 2. Quan l'adquirent tingui la condició de substitut del contribuent d'acord amb el que disposa l'apartat c) del número anterior, pot repercutir, en tots els casos, al transmissor l'import del gravamen.

3. En els casos d'adquisició per l'inquilí d'un habitatge, en exercici dels drets de templeig o retracte, mitjançant capitalització de la renda als tipus establerts a l'article 53 de la Llei d'arrendaments urbans, la quota de l'impost es reparteix entre el propietari i l'inquilí, segons l'antiguitat de l'arrendament. La part a sufragar per l'inquilí s'ha de fixar de conformitat amb l'escala següent:

Fins a cinc anys d'antiguitat de l'arrendament, el 20 per 100.

De més de cinc anys fins a deu anys, el 30 per 100.

De més de deu anys fins a quinze anys, el 40 per 100.

De més de quinze anys fins a vint anys, el 50 per 100.

De més de vint anys fins a trenta anys, el 60 per 100.

De més de trenta anys fins a quaranta anys, el 70 per 100.

De més de quaranta anys fins a cinquanta anys, el 80 per 100.

De més de cinquanta anys, el 90 per 100.

Article 355. 1. La base de l'impost és la diferència entre el valor corrent en venda del terreny en començar i en acabar el període d'imposició.

2. El valor corrent en venda en acabar el període d'imposició, o valor final, es determina de conformitat amb les regles següents:

Primera.—Els ajuntaments fixen periòdicament els tipus unitaris del valor corrent en venda dels terrenys enclavats al terme municipal, en cadascuna de les zones, sectors, polígons, illes o carrers que a aquest efecte considerin necessari establir, sense que el període de vigència d'aquests tipus pugui ser inferior a un any. Per fixar els tipus unitaris del valor corrent en venda s'ha de tenir en compte, si s'escau, l'aprofitament urbanístic que, segons la seva situació, correspongui als terrenys subjectes a aquest impost.

Segona.—Als efectes de determinar el valor final, no es pot prendre en consideració el declarat pels interessats.

Tercera.—L'estimació feta de conformitat amb la primera de les regles anteriors és susceptible, en el moment de la liquidació de l'impost, d'un augment o disminució fins en un 20 per 100 sobre els tipus unitaris fixats per al període respectiu, tenint en compte els factors següents:

a) Configuració del terreny en relació amb façanes a vies públiques, profunditat, aprofitament, distribució de les edificacions i altres circumstàncies anàlogues.

b) Característiques naturals del terreny i majors o menors despeses per aixecar o consolidar les edificacions sobre aquest.

3. El valor inicial del terreny es determina igualment d'acord amb el que disposa el número 2 anterior. Quan no hi hagi estimacions periòdiques aprovades per l'ajuntament per a la data d'iniciació del període d'imposició, l'Administració gestora pot tenir en compte els que constin en els títols d'adquisició del transmissor o que resultin de valoracions oficials, practicades en aquella època, en virtut d'expedients d'expropiació forçosa, compra o venda de finques per la corporació, així com les derivades de la comprovació del valor als efectes de la liquidació dels impostos generals sobre successions, transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i impost de drets reals.

4. El valor inicial així determinat s'incrementa amb:

a) El valor de les millores permanents realitzades en el terreny subjecte durant el període d'imposició i subsistents en finalitzar aquest.

b) Totes les contribucions especials que s'hagin meritzat, per raó del terreny, en el mateix període. A

aquests efectes, quan es tracti de terrenys edificats, per determinar la part proporcional de contribucions especials imputables al terreny, s'han de tenir en compte els percentatges següents, en relació amb l'antiguitat de la finca beneficiada:

- Fins a 10 anys d'antiguitat, el 40 per 100.
- De més de 10 fins a 25 anys, el 50 per 100.
- De més de 25 fins a 50 anys, el 60 per 100.
- De més de 50 fins a 75 anys, el 70 per 100.
- De més de 75 anys, el 80 per 100.

5. S'autoritza el Govern per aplicar, quan raons de política econòmica així ho exigeixin, correccions monetàries en la determinació del valor inicial del període d'imposició i, si s'escau, en el de les contribucions especials i millores permanents.

6. En la constitució i transmissió dels drets reals de gaudi limitatius del domini s'han de tenir en compte les regles següents:

a) Quan es constitueixi el dret d'usdefruit, a l'increment experimentat durant el període d'imposició, pels terrenys sobre els quals es constitueixi aquest dret, s'apliquen per determinar la base de l'impost les regles establertes a l'article 70.10 del text refós de l'impost general sobre successions, i a l'article 10, apartat 2, del text refós de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, quant a la fixació del percentatge en què es xifri el valor del dret real de referència, en relació amb el ple domini dels terrenys.

b) En la transmissió del dret d'usdefruit, s'entén per valor inicial i final d'aquest el resultat d'aplicar el percentatge en què es xifri el valor de l'esmentat dret a la data de la seva constitució, als valors inicial i final, respectivament, del terreny sobre el qual es constitueix l'usdefruit.

c) El valor dels drets d'ús i habitació és el que resulti d'aplicar el 75 per 100 del valor dels terrenys sobre els quals es constitueixin aquests drets, les regles fixades per a la valoració del dret d'usdefruit en l'apartat a) anterior.

7. Quan es transmeti el dret de nova propietat d'un terreny, el valor del dret es fixa residualment i tenint en compte el que estableixen els apartats a) i b) del número 6 d'aquest article.

8. En els censos emfitèutics i reservatius s'han de tenir en compte les mateixes normes aplicables a la transmissió del ple domini, però deduït del valor final del terreny el resultat de la capitalització de la pensió anual al 4 per 100.

9. El valor del dret real de superfície es determina de conformitat amb el que estableix l'apartat a) del número 6 d'aquest article.

10. El valor del dret a elevar una o més plantes sobre un edifici o terreny, o el de realitzar la construcció sota el seu sòl, sense implicar l'existència d'un dret real de superfície, es calcula aplicant al valor inicial o final del terreny el mòdul de proporcionalitat fixat a l'escriptura de transmissió i, si no, el que resulti d'establir la proporció entre la superfície o volum de les plantes a construir en volada o al subsòl, i la superfície total o volum edificats una vegada construïdes aquelles.

11. En els supòsits d'expropiació forçosa previstos en el text refós de la Llei sobre règim del sòl i ordenació urbana, aprovat pel Reial decret 1346/1976, de 9 d'abril, cal atènyer-se al que disposa l'article 188. ter, de la Llei 19/1975, de 2 de maig.

Article 356. En el còmput de les superfícies dels terrenys subjectes a l'impost no s'inclouen les que s'hagin de cedir obligatòriament i gratuïtament a l'ajuntament o, si s'escau, a l'òrgan urbanístic competent, i tampoc les que s'hagin de cedir obligatòriament i gratuïtament en concepte del 10 per 100 de l'aprofitament mitjà del sector, tot això de conformitat amb el que disposa la Llei sobre règim del sòl i ordenació urbana.

Article 357. 1. Els tipus unitaris del valor corrent en venda fixats de conformitat amb el que disposa l'article 355 han de ser aprovats pels ajuntaments, amb subjecció als tràmits establerts per als acords d'imposició i aprovació d'ordenances dels tributs.

2. Si al començament d'un nou període de valoració no estan aprovats per l'ajuntament els tipus unitaris, s'han de tenir en compte els corresponents a l'última valoració.

Article 358. 1. L'impost es merita:

a) Quan es transmeti la propietat del terreny, ja sigui a títol oneros o gratuït, entre vius o per causa de mort, en la data de la transmissió.

b) Quan es constitueixi o transmeti qualsevol dret real de gaudi, limitatiu del domini, en la data en què tingui lloc la constitució o transmissió.

c) En la modalitat a què es refereix l'article 350, 1, b), cada deu anys, computats des de la data d'entrada en vigor de l'ordenança respectiva.

2. Quan es declari o reconegui judicialment o administrativament per resolució ferma haver tingut lloc la nul·litat, rescissió o resolució de l'acte o contracte determinant de la transmissió del terreny o de la constitució o transmissió del dret real de gaudi sobre aquest, el contribuent té dret a la devolució de l'impost satisfet, sempre que aquest acte o contracte no li hagi produït efectes lucratius i que reclami la devolució en el termini de cinc anys, des que la resolució va quedar ferma, entenent-se que hi ha efecte lucratiu quan no es justifiqui que els interessats han d'efectuar les devolucions recíproques a què es refereix l'article 1.295 del Codi civil. Encara que l'acte o contracte no hagi produït efectes lucratius, si la rescissió o resolució es declara per incompliment de les obligacions del contractant que sigui subjecte passiu de l'impost a títol de contribuent, no pertoca cap devolució.

3. Si el contracte queda sense efecte per mutu acord de les parts contractants, no és procedent la devolució de l'impost satisfet i es considera com un acte nou subjecte a tributació. Com a mutu acord, s'estima l'avinença en acte de conciliació i el simple assentiment a la demanda.

4. En els actes o contractes en què hi hagi alguna condició, la seva qualificació s'ha de fer d'acord amb les prescripcions que conté el Codi civil. Si és suspensiva, l'impost no s'ha de liquidar fins que aquesta es compleixi. Si la condició és resolutòria s'exigeix l'impost, per descomptat, a reserva, quan la condició es compleixi, de fer l'oportuna devolució, segons les regles del número 2 anterior.

Article 359. 1. El tipus de l'impost no pot excedir el 40 per 100 de l'increment del valor.

2. Els ajuntaments han de graduar les tarifes en funció del resultat de dividir el tant per 100 que representi l'increment respecte al valor inicial corregit del terreny, pel nombre d'anys que compregui el període de la imposició.

3. No obstant el que disposen els números anteriors, en les successions entre pares i fills o entre cònjuges, la quota exigible no pot excedir la resultant d'aplicar als increments de valor experimentats per cadascun dels terrenys relictos el tipus que correspongui a l'herència de què es tracti en la liquidació de l'impost general sobre successions.

4. Per a la modalitat a què es refereix l'article 350, 1, b), regeixen les normes següents:

a) El tipus impositiu no pot excedir el 5 per 100.

b) Les quantitats satisfetes com a conseqüència de les liquidacions decennals tenen el caràcter de pagament a compte, que s'han de deduir de l'import de la que sigui procedent quan es produeixi la meritació de l'impost en la modalitat de l'article 350, 1, a).

c) Les liquidacions decennals no interrompen el període impositiu, o que en cas de transmissió dels terrenys o constitució sobre aquests d'un dret real de gaudi, limitatiu del domini, s'ha de prendre com a inici

del període d'imposició el moment d'adquisició dels terrenys per la persona jurídica afectada amb el límit assenyalat al número 2 de l'article 351.

d) Als efectes de les deduccions previstes a l'apartat b) d'aquest número, únicament es consideren com a pagaments a compte les quantitats satisfetes per liquidacions decennals efectuades durant el període d'imposició.

Article 360. 1. Els contribuents o, si s'escau, els substituïts d'aquests, estan obligats a presentar davant l'Administració gestora la declaració que determini l'ordenança respectiva, contenint els elements de la relació tributària imprescindibles per practicar la liquidació procedent.

2. La declaració ha de ser presentada en els terminis següents, a comptar de la data en què es produeixi la meritació de l'impost:

a) Quan es tracti d'actes entre vius i de liquidacions decennals de les persones jurídiques, el termini és de trenta dies.

b) Quan es tracti d'actes per causa de mort, el termini és d'un any.

3. A la declaració s'hi ha d'adjuntar el document degudament autenticat en què constin els actes o contractes que originen la imposició.

4. Queden facultats els ajuntaments per establir el sistema d'autoliquidació pel contribuent o, si s'escau, pel substitut, que comporta l'ingrés de la quota resultant d'aquesta dins els terminis previstos al número 2 d'aquest article. Les dites autoliquidacions tenen el caràcter de liquidacions provisionals subjectes a comprovació per part de l'Administració gestora.

5. Les liquidacions de l'impost s'han de notificar íntegrament als contribuents amb indicació del termini d'ingrés i expressió dels recursos procedents. En les transmissions a títol oneros s'han de notificar tant al substitut com al contribuent.

Article 361. 1. No es pot inscriure en el Registre de la propietat cap document que contingui un acte o contracte determinant de l'obligació de contribuir per aquest impost, sense que els interessats acreditin haver presentat a l'ajuntament corresponent la declaració a què es refereix l'article anterior.

2. El registrador ha de fer constar, mitjançant una nota al marge de la inscripció, que la finca o finques estan afectades al pagament de l'impost.

3. La nota s'ha d'estendre d'ofici, i queda sense efecte i ha de ser cancel·lada quan es presenti la carta de pagament de l'impost i, en tots els casos, una vegada transcorreguts dos anys des de la data en què s'hagi estès.

Subsecció novena: impost municipal sobre circulació de vehicles

Article 362. 1. L'impost municipal sobre la circulació grava els vehicles de tracció mecànica aptes per circular per les vies públiques, sigui quina sigui la seva classe i categoria.

2. Es considera vehicle apte per a la circulació el que hagi estat matriculat en els registres públics corresponents i mentre no hagi causat baixa en aquests. Als efectes de l'impost, també es consideren aptes els vehicles proveïts de permisos temporals i matrícula turística.

3. No estan subjectes a aquest impost els vehicles que, havent estat donats de baixa en els registres per antiguitat del seu model, puguin ser autoritzats per circular excepcionalment en ocasió d'exhibicions, certàmens o curses limitades als d'aquesta naturalesa.

Article 363. 1. Com a conseqüència del caràcter obligatori d'aquest impost, s'ha d'aplicar en els nivells mínims previstos a l'article 366, sense necessitat d'acord municipal per al seu establiment ni d'ordenança per a la seva regulació.

2. En l'ordenança fiscal reguladora de l'impost els ajuntaments poden establir que la recaptació de l'impost

s'efectuï mitjançant distintius adherits obligatòriament al vehicle, segons models i classes que s'estableixin.

Article 364. 1. Estan obligats a pagar l'impost les persones naturals jurídiques, nacionals o estrangeres, a nom de les quals estigui inscrit el vehicle en el registre públic corresponent.

2. Les persones naturals han de satisfer l'impost a l'ajuntament on resideixen habitualment. En cas de dubte, la residència habitual es determina per l'última inscripció padronal.

3. Les persones jurídiques han de satisfer l'impost a l'ajuntament en què tinguin el seu domicili fiscal.

4. Quan una persona jurídica tingui en un terme municipal diferent el seu domicili, oficines, fàbriques, tallers, instal·lacions, dipòsits, magatzems, tendes, establiments, sucursals, agències o representacions autoritzades i els vehicles estiguin afectes de manera permanent a les esmentades dependències, s'ha de pagar l'impost corresponent a l'ajuntament del terme municipal respectiu on estigui la dependència.

Article 365. 1. Quan es produeixi conflicte d'atribucions entre dos ajuntaments o més que es considerin amb dret per a l'exacció de l'impost sobre un mateix vehicle, perquè no hi ha acord sobre el domicili fiscal del titular, el contribuent ha de fer el pagament de l'impost a l'ajuntament que estimi que és el del seu domicili i es pot oposar a la liquidació que li practiqui qualsevol altre ajuntament pel mateix concepte, acreditant el pagament en qüestió.

2. L'ajuntament que s'estimi amb dret preferent per al cobrament de l'impost pot plantejar l'oportú conflicte de competències en la forma prevista a l'article 50.2 de la Llei 7/1985, reguladora de les bases de règim local.

Article 366. 1. Les quotes de l'impost les fixen els municipis dins els límits següents:

	Mínim — pessetes	Màxim — pessetes
a) Turismes:		
De menys de 8 HP fiscals	800	1.600
De 8 HP fins a 12 HP fiscals	2.250	4.500
De més de 12 HP fins a 16 HP fiscals	4.800	9.600
De més de 16 HP fiscals	6.000	12.000
b) Autobusos:		
De menys de 21 places	5.600	11.200
De 21 a 50 places	8.000	16.000
Més de 50 places	10.000	20.000
c) Camions:		
De menys de 1.000 kg de càrrega útil	2.800	5.600
De 1.000 a 2.999 kg de càrrega útil	5.600	11.200
De més de 2.999 kg a 9.999 kg de càrrega útil	8.000	16.000
De més de 9.999 kg de càrrega útil	10.000	20.000
d) Tractors:		
De menys de 16 HP fiscals	1.400	2.300
De 16 a 25 HP fiscals	2.800	3.600
De més de 25 HP fiscals	5.600	11.200
e) Remolcs i semiremolcs:		
De menys de 1.000 kg de càrrega útil	1.400	2.300
De 1.000 a 2.999 kg de càrrega útil	2.800	3.600
De més de 2.999 kg de càrrega útil	5.600	11.200
f) Altres vehicles:		
Ciclomotors	200	600
Motocicletes fins a 125 cc.	300	600
Motocicletes de més de 125 cc fins a 250 cc.	500	1.000
Motocicletes de més de 250 cc.	1.500	3.000

2. Per a l'aplicació de la tarifa anterior cal atenir-se al que disposa el Codi de la circulació sobre el concepte de les diverses classes de vehicles i tenint en compte, a més, les regles següents:

a) S'entén per furgoneta el resultat d'adaptar un vehicle de turisme a transport mixt de persones i coses mitjançant la supressió de seients i vidres, alteració de la mida o disposició de les portes o altres alteracions que no modifiquin essencialment el model del qual deriva. Les furgonetes tributen com a turisme, d'acord amb la seva potència fiscal, excepte en els casos següents:

1r Si el vehicle està habilitat per al transport de més de nou persones, inclòs el conductor, tributa com a autobús.

2n Si el vehicle està autoritzat per transportar més de 525 quilograms de càrrega útil, tributa com a camió.

b) Els motocarros tenen la consideració, als efectes d'aquest impost, de motocicletes i, per tant, tributen per la capacitat de la seva cilindrada.

c) En el cas dels vehicles articulats, tributen simultàniament i per separat el que porti la potència d'arrossegament i els remolcs i semiremolcs arrossegats.

d) En el cas dels ciclomotors i remolcs i semiremolcs que per la seva capacitat no estiguin obligats a ser matriculats, es consideren aptes per a la circulació des del moment que s'hagi expedit la certificació corresponent per la delegació d'indústria o, si s'escau, quan realment estiguin en circulació.

e) Les màquines autopropulsades que puguin circular per les vies públiques sense ser transportades o arrossegades per altres vehicles de tracció mecànica tributen per les tarifes corresponents als tractors.

Article 367. 1. Estan exempts d'aquest impost els vehicles següents:

a) Els tractors i maquinària agrícoles. Aquesta exempció desapareix quan habitualment el tractor es dediqui a transport o arrossegament de productes i mercaderies de caràcter no agrícola o que no siguin necessaris per a explotacions d'aquesta naturalesa.

b) Els militars destinats al transport de tropes i de material.

c) Els utilitzats per les forces de policia i ordre públic, inclosos els de la policia municipal.

d) Els autobusos urbans adscrits al servei de transport públic en règim de concessió administrativa, atorgada pel municipi de la imposició.

2. També n'estan exempts per raó d'interès públic o social:

a) Els vehicles que, sent propietat de l'Estat, de les comunitats autònomes o de les entitats locals, estiguin destinats, directament i exclusivament, a la prestació dels serveis públics de la seva competència. Aquesta exempció no afecta els vehicles que, tot i ser propietat particular de les persones investides d'autoritat o càrrec, són utilitzats per aquestes en l'exercici de les seves funcions, ni als automòbils llogats o arrendats amb la mateixa finalitat.

b) Els automòbils de qualsevol classe que pertanyin als agents diplomàtics i als funcionaris consulars de carrera acreditats a Espanya, que siguin súbdits dels respectius països. Aquesta exempció es condiciona a la més estricta reciprocitat, en la seva extensió i grau.

c) Els cotxes d'invàlids o els adaptats per a la seva conducció per disminuïts físics, sempre que no arribin als 9 cavalls fiscals i pertanyin a persones invàlides o disminuïdes físicament.

d) Les ambulàncies i altres vehicles directament destinats a l'assistència sanitària, que pertanyin a la Seguretat Social o a la Creu Roja, i els vehicles d'institucions

declarades benèfiques o beneficodocents adscrits als seus fins, sempre que, en tots aquests casos, prestin exclusivament serveis sense cap remuneració.

3. Tenen una bonificació del 25 per 100 de la quota corresponent:

a) Els autobusos de servei públic regular de viatgers en règim de concessió estatal, però no els de servei discrecional.

b) Els camions adscrits al servei públic regular o discrecional de mercaderies, amb autorització administrativa.

c) Els turismes de servei públic d'autotaxi, amb targeta de transport VT, però no els de lloguer amb conductor o sense.

4. Per poder gaudir d'aquestes exempcions o bonificacions els interessats han d'instar la seva concessió indicant les característiques del vehicle, la seva matrícula i causa d'exempció o bonificació. Declarada aquesta, l'Administració municipal ha d'expedir un document que acrediti la seva concessió.

Article 368. 1. L'impost es merita per primera vegada quan es matriculi el vehicle o quan se n'autoritzi la circulació.

2. Posteriorment, l'impost es merita amb efectes del dia 1 de gener de cada any.

3. L'import de la quota de l'impost es pot prorratejar per trimestres naturals en els casos de matriculació, transferència o baixa del vehicle.

Article 369 El pagament de l'impost s'ha de fer dins el primer trimestre de cada exercici per als vehicles que ja estiguin matriculats o declarats aptes per a la circulació. En cas de nova matriculació o de modificació en el vehicle que n'alteri la classificació a efectes tributaris, el termini del pagament de l'impost o de la liquidació complementària és de trenta dies a partir de l'endemà de la matriculació o rectificació.

Article 370. 1. Els qui sol·licitin la matriculació o certificació d'aptitud per circular un vehicle o la baixa definitiva d'aquest, han de presentar alhora a la Prefectura Provincial de Trànsit corresponent, en exemplar duplicat, i d'acord amb el model establert o que s'estableixi en el futur, l'oportuna declaració als efectes d'aquest impost municipal.

2. A la mateixa obligació estan subjectes els titulars dels vehicles quan comuniquin a la Prefectura Provincial de Trànsit la reforma d'aquests, sempre que alteri la seva classificació als efectes d'aquest impost, així com en els casos de transferència i de canvi de domicili del titular.

3. L'incompliment d'aquestes obligacions es considera infracció fiscal.

4. Per reglament s'ha de determinar el procediment perquè les declaracions presentades a la Prefectura Provincial de Trànsit s'hagin de traslladar a l'ajuntament de la imposició, als efectes tributaris corresponents.

5. Les direccions provincials de trànsit no poden tramitar expedients de baixa o transferència de vehicles si no s'acredita prèviament el pagament de l'impost municipal de circulació.

Article 371. 1. Aquest impost substitueix, en tot el territori nacional, els impostos, arbitris, taxes o qualsevol altra exacció de caràcter municipal sobre la circulació en la via pública i rodatge dels vehicles gravats per aquest. En conseqüència, sobre els actes de circulació i rodatge d'aquests, els ajuntaments no poden establir cap altre tribut.

2. En la substitució ordenada al número anterior, no hi estan incloses les taxes per prestació del servei d'aparcament vigilat, sempre que aquest servei no estigui limitat a la simple ocupació de la via pública.

Subsecció desena: impost municipal sobre despeses sumptuàries

Article 372. L'impost municipal sobre despeses sumptuàries grava:

- a) L'import dels guanys obtinguts com a conseqüència d'apostes encreuades en espectacles públics.
- b) Les quotes d'entrada de socis en societats o cercles esportius o d'esbarjo, sempre que aquestes siguin superiors a 10.000 pessetes.
- c) El gaudi de tota mena d'habitatges el valor cadastral dels quals excedeixi els deu milions de pessetes.
- d) L'aprofitament dels vedats privats de caça i pesca, sigui quina sigui la forma d'explotació o gaudi dels aprofitaments. Per als conceptes de vedat privat de caça i pesca cal atènyer-se al que disposa la legislació administrativa específica en aquesta matèria.

Article 373. Estan obligats al pagament de l'impost en concepte de contribuents:

- a) El guanyador de les apostes; té el caràcter de substitut l'organitzador d'aquestes.
- b) Els qui satisfacin la quota d'entrada; tenen caràcter de substituïts del contribuent les societats o cercles que perceben aquests imports.
- c) Els qui gaudeixin dels habitatges, sigui quin sigui el títol, inclòs el precari.
- d) Els titulars dels vedats o les persones a les quals correspongui per qualsevol títol l'aprofitament de caça o pesca en el moment de meritarse l'impost. Tenint la condició de substitut del contribuent, el propietari dels béns delimitats, i a aquest efecte té dret a exigir del titular de l'aprofitament l'import de l'impost per fer-lo efectiu al municipi en el terme del qual radiqui el vedat de caça, pesca o la major part.

Article 374. La base de l'impost és:

- a) En les apostes, l'import dels guanys bruts, sense deducció de pèrdues ni de comissions, excepte en les denominades travesses, fetes amb la intervenció d'agents o corredors, cas en què la base és únicament de l'import de les apostes lucratives.
- b) En les quotes d'entrada en societats o en cercles esportius o d'esbarjo, l'import total d'aquestes. Quan s'hagin de satisfer en forma fraccionada o ajornada s'ha de prendre com a base l'import total resultant de la suma de les quotes inicial i ajornada o fraccionada. En cas d'adquisició o desemborsament d'accions o altres títols de participació en el capital de l'entitat de dret a formar part d'aquesta, s'entén com a quota d'entrada l'import de les accions o títols de participació.
- c) En el gaudi dels habitatges, l'excés sobre 10.000.000 de pessetes del valor cadastral de l'habitatge o habitatges gaudits pel contribuent en el terme municipal.
- d) En el gaudi de vedats privats de caça i pesca, el valor de l'aprofitament cinegètic o piscícola. Els ajuntaments, amb subjecció al procediment establert per a l'aprovació de les ordenances fiscals, han de fixar el valor dels aprofitaments, determinats mitjançant tipus o mòduls, que atenguin la classificació de finques en diferents grups, segons sigui el seu rendiment mitjà per unitat de superfície. Aquests grups de classificació i el valor assignable s'han de fixar mitjançant ordre conjunta dels ministeris d'Economia i Hisenda, i Administració Territorial, escoltant prèviament el d'agricultura, pesca i alimentació.

Article 375. El tipus de l'impost no pot excedir els límits següents:

- a) Del 15 per 100 per a les apostes a què es refereix l'apartat a) article 372.
- b) Del 20 per 100 per a les quotes d'entrada de socis en societats o cercles esportius o d'esbarjo.

- c) Del 0,60 per 100 per al gaudi d'habitatges.
- d) Del 20 per 100 per a l'aprofitament de vedats privats de caça i pesca.

Article 376. L'impost es merita:

- a) En percebre el guany de les apostes.
- b) En satisfer les quotes d'entrada en societats o cercles esportius o d'esbarjo.
- c) El 31 de desembre de cada any, pel que fa al gaudi d'habitatges i aprofitament de vedats privats de caça i pesca.

Article 377. En les ordenances fiscals corresponents, els ajuntaments han de regular la forma en què els substituïts del contribuent han d'efectuar les declaracions tributàries i la periodicitat i formes de liquidació i pagament de les quantitats retingudes, així com les obligacions comptables i de submissió a inspeccions i comprovacions dels substituïts.

Subsecció onzena: impost municipal sobre la publicitat

Article 378. L'impost municipal sobre la publicitat grava l'exhibició o distribució de rètols i cartells que tinguin per objecte donar a conèixer articles, productes o activitats de caràcter industrial, comercial o professional.

Article 379. 1. Als efectes d'aquest impost, es consideren rètols els anuncis fixos o mòbils, per mitjà de pintura, rajoles, vidre, ferro, llauna litografiada, tela o qualsevol altra matèria que asseguri la seva llarga durada.

2. Als mateixos efectes, es consideren cartells els anuncis litografiats o impresos per qualsevol procediment sobre paper, cartolina, cartró o una altra matèria d'escassa consistència i curta durada.

3. No obstant això, tenen la consideració fiscal de rètols:

- a) Els cartells que estiguin protegits d'alguna manera que asseguri la seva conservació, entenent-se que compleixen aquesta condició els que es fixin en cartelleres o altres llocs a propòsit, amb la deguda protecció per a la seva exposició durant quinze dies o període superior, i els que hagin estat contractats o romanguin exposats pels mateixos terminis i amb similar protecció.
- b) Els anuncis lluminosos i els projectats en pantalla.

Article 380. 1. Es consideren anuncis lluminosos els que disposin de llum pròpia per portar adossats elements lumínics de qualsevol classe i els que, mancants d'aquesta, la reben directament i als efectes de la seva il·luminació.

2. Es consideren anuncis projectats en pantalla les diapositives, pel·lícules i qualsevol altra manifestació publicitària anàloga.

Article 381. 1. No està subjecta a aquest impost l'exhibició de cartells que estiguin situats en els aparadors o col·locats a l'interior d'establiments, quan es refereixi als articles o productes que s'hi venguin.

2. Tampoc no està subjecta a aquest impost l'exhibició de cartells o rètols que serveixin només com a indicació de l'exercici d'una activitat professional, sempre que reuneixin les característiques tècniques següents:

- a) Que estiguin situats en portals o en portes de despatxos, estudis, consultes, clíniques i, en general, centres de treball on s'exerceixi la professió.
- b) Que la seva superfície no excedeixi els 600 centímetres quadrats.
- c) Que el seu contingut es limiti al nom o raó social del beneficiari de la publicitat, horari i activitat professional.

Article 382. 1. Estan exempts d'aquest impost els rètols i cartells relatius a publicitat de:

- a) Entitats benèfiques o beneficodocents.
- b) Organismes de l'Administració pública, incloses les corporacions locals.
- c) Les associacions sindicals.
- d) El nom o raó social, horari i activitat exercida, col·locats exclusivament a les façanes dels locals pels que se satisfaci impost de radicació pel beneficiari de la publicitat o en vehicles de la mateixa empresa.

2. Els ajuntaments poden establir a l'ordenança fiscal reguladora de l'impost una reducció de fins al 50 per 100 de la quota per a la publicitat exterior que tingui caràcter oficial, sigui d'interès social o cultural, o es realitzi en ocasió de fires i festes tradicionals.

Article 383. 1. Són subjectes passius, en concepte de contribuents, els beneficiaris de la publicitat. Es consideren com a tals els industrials, comerciants o professionals els articles, productes o activitats dels quals es donin a conèixer per rètols o cartells l'exhibició o distribució dels quals estigui gravada per aquest impost.

2. Tenen la condició de substituïts les empreses de publicitat. Es consideren com a tals, als efectes d'aquest impost, les que professionalment executin o distribueixin campanyes publicitàries a través de cartells o rètols que tinguin per objecte donar a conèixer els articles, productes o activitats de les persones o entitats que les contractin per a aquesta finalitat.

3. No tenen aquesta consideració els qui es limitin a l'elaboració de cartells o rètols utilitzats per a la publicitat.

Article 384. 1. Les tarifes d'aquest impost per a la publicitat exterior han de ser, com a màxim, les següents:

- a) Per exhibició de rètols:
En municipis de fins a 10.000 habitants, 500 pessetes metre quadrat o fracció al trimestre.
En municipis de 10.001 a 50.000 habitants, 1.000 pessetes metre quadrat o fracció al trimestre.
En municipis de 50.001 a 1.000.000 d'habitants, 2.500 pessetes metre quadrat o fracció al trimestre.
En municipis de més de 1.000.000 d'habitants, 5.000 pessetes metre quadrat o fracció al trimestre.
- El anunci projectats en pantalla tributen per la superfície resultant de la projecció.

- b) Per exhibició de cartells: 2,50 pessetes, i per una sola vegada, per decímetre quadrat o fracció, sense que pugui excedir les 75 pessetes per unitat.

- c) Per distribució de publicitat: en la publicitat repartida i en els cartells de mà, la tarifa no pot excedir les 100 pessetes el centenar d'exemplars o fracció i per una sola vegada.

2. Per a la publicitat interior les tarifes no poden ser superiors al 50 per 100 de les fixades al número anterior.

Article 385. Als efectes del que estableix l'article anterior, es considera publicitat exterior la realitzada mitjançant rètols o cartells situats a les façanes, parets mitgeres, tancaments, pals, fanals o columnes dels centres urbans o al camp; a l'interior o exterior de vehicles de serveis públics; a les zones d'utilització general d'estacions de ferrocarril, metropolitans, empreses de transport terrestre, aeroports i ports, aparcaments, camps de futbol, instal·lacions esportives, càmpings i places de toros.

Article 386. 1. En els casos d'anuncis lluminosos, sobre les quotes resultants de l'aplicació de les tarifes esmentades a l'article 384 es pot establir un recàrrec de fins al 100 per 100, distingint-se, en tots els casos, segons que els rètols estiguin col·locats o no dins el nucli de la població.

2. S'entén per nucli el sector principal de població agrupada, encara que no ho sigui de manera contínua, i es considera que està fora del nucli el sector o sectors que disten d'aquest 1.000 metres, comptats des de l'última casa d'aquell en línia recta. Tanmateix, quan els sectors de població estiguin units, encara que no sigui de manera contínua, per línies del metro o per carrers urbanitzades o camins en els quals hi hagi establerts serveis regulars permanents de transport públic, s'entén que formen part del nucli, encara que s'excedeixi la distància abans esmentada.

Article 387. 1. L'impost es merita per primera o única vegada, segons els casos, en el moment de concedir-se l'oportuna autorització municipal per a la col·locació, distribució o exhibició dels rètols o cartells.

2. Quan l'autorització a què es refereix el número anterior no sigui preceptiva o no s'hagi obtingut, l'impost es merita des que els rètols o cartells s'exhibeixen o distribueixen al públic.

3. Quan l'impost es meriti per trimestres, s'entén que aquests són naturals i la quota és irreductible.

Article 388. L'impost s'exigeix, quant als rètols instal·lats en vehicles, pel municipi en què aquells estiguin obligats a tributar per l'impost de circulació.

Article 389. No es poden establir taxes per l'aprofitament especial en les vies públiques mitjançant rètols o cartells gravats per aquest impost.

SECCIÓ SISENA: TRIBUTS AMB FINS NO FISCALS

Article 390. 1. Els ajuntaments poden establir tributs amb fins no fiscals.

2. Tenen aquest caràcter els que, tot i no perseguir una finalitat netament fiscal ni figurar entre els autoritzats expressament per aquesta Llei, hagin de servir a l'ajuntament que els imposi com a mitjà per evitar frauds, mistificacions o adulteracions en la venda d'articles de primera necessitat, per coadjuvar al compliment de les ordenances de policia urbana i rural, o de disposicions en matèria sanitària, per contribuir a la correcció dels costums, per prevenir perjudicis als interessos generals.

3. No es poden establir arbitris amb fins no fiscals quan els ajuntaments disposin legalment d'altres mitjans coercitius per aconseguir la finalitat de l'arbitri mateix.

4. Es conceptuen arbitris amb fins no fiscals, entre d'altres, els relatius a la neteja i decòrum de façanes, patis interiors, parets mitgeres i portes que s'obrin cap a l'exterior.

5. Els acords que adoptin els ajuntaments sobre l'establiment d'arbitris amb fins no fiscals han de ser motivats.

6. Els acords a què es refereix aquest article són impugnables:

- a) Per no ser de la competència municipal els fins perseguits per l'ajuntament.

- b) Per incongruència manifesta entre els fins perseguits i l'arbitri c) Per infringir la limitació establerta al número 3 d'aquest article.

SECCIÓ SETENA: DE LA PRESTACIÓ PERSONAL I DE TRANSPORTS

Article 391. 1. Els ajuntaments en municipis de fins a 10.000 habitants poden imposar la prestació personal i de transports, com a recurs de caràcter ordinari, amb els fins següents:

- a) Obertura, reconstrucció, conservació, reparació i neteja de les vies públiques, urbanes i rurals.

- b) Construcció, conservació i millora de fonts i abeuradors, i

- c) Foment i construcció d'obres públiques a càrrec de les entitats municipals.

2. També es pot establir la prestació als municipis de més de 10.000 habitants, per aconseguir els mateixos fins en els nuclis rurals dels seus termes respectivament, sempre que la població dels nuclis no excedeixi el límit assenyalat en el paràgraf anterior.

3. Estan subjectes a la prestació personal els residents a l'entitat local respectiva, excepte els següents:

- a) Menors de 18 anys i majors de 55.
- b) Impossibilitats físicament.
- c) Reclusos en establiments penitenciaris.
- d) Autoritats civils i militars.
- e) Clergues i religiosos del culte catòlic.
- f) Mestres d'instrucció primària, i
- g) Militars i marins mentre romanguin a files.

4. La prestació personal no ha d'excedir els quinze dies a l'any, ni els tres consecutius, i pot ser redimida en metàl·lic, al tipus del salari mínim interprofessional vigent.

Article 392. 1. L'obligació de la prestació de transports afecta:

- a) Les persones residents al terme municipal que siguin propietàries de bestiar gros i menor de tir i càrrega, de carros i vehicles mecànics de transport i transport.
- b) Les empreses i societats que siguin propietàries dels mateixos elements i tinguin explotacions agrícoles, mineres, industrials o comercials en el terme municipal, i
- c) Els hisendats no residents al municipi propietaris de ramats, carros i vehicles mecànics, que els utilitzin en explotacions radicades en el terme, durant tres mesos a l'any, com a mínim.

2. La prestació de transports no ha d'excedir, per al bestiar i els carros, els deu dies a l'any, ni dos consecutius, i per als vehicles mecànics, els cinc dies a l'any, sense que pugui ser consecutiu cap d'aquests.

3. Pot ser redimida en metàl·lic per les quantitats que el servei importi a la localitat.

Article 393. 1. Les prestacions personal i de transports, són compatibles entre si, i poden ser aplicades simultàniament.

2. Els obligats a la de transports poden realitzar la personal amb els seus mateixos ramats, carros o vehicles quan es doni la simultaneïtat autoritzada.

3. La falta de concurrència a les prestacions, sense la prèvia redempció, obliga al pagament de l'import d'aquesta, més una multa de la mateixa quantia; ambdós conceptes es poden exigir per la via de constrenyiment administratiu.

4. Els ajuntaments a què es refereix l'article 391 poden utilitzar la prestació personal i de transports sense subjectar-se als articles anteriors, sempre que responguin a formes tradicionals admeses a les localitats.

SECCIÓ VUITENA: RECÀRRECS I PARTICIPACIONS MUNICIPALS EN TRIBUTS DE L'ESTAT I DE LES COMUNITATS AUTÒNOMES

Article 394. 1. Els municipis participen en els tributs de l'Estat no susceptibles de cessió a les comunitats autònomes a través de la corresponent dotació del Fons Nacional de Cooperació Municipal en els pressupostos generals de l'Estat.

2. Per real decret, a proposta dels ministres d'Economia i Hisenda i d'Administració Territorial, amb l'informe previ de la Comissió Nacional d'Administració Local, s'han de fixar els criteris per a la distribució del Fons Nacional de Cooperació Municipal.

3. El Govern, a proposta dels ministeris d'Economia i Hisenda i d'Administració Territorial, pot establir limitacions en les participacions en els impostos de l'Estat per a les corporacions que no utilitzin tots els tributs autoritzats.

4. Les quantitats resultants de les limitacions assenyalades a l'apartat anterior han de ser distribuïdes entre els municipis de la mateixa província, d'acord amb les normes que el Govern aprovi, a proposta conjunta dels ministeris d'Economia i Hisenda i d'Administració Territorial.

5. Els ministeris d'Economia i Hisenda i d'Administració Territorial han d'articular un sistema que permeti el pagament a les corporacions locals de tots els recursos, crèdits i participacions que els corresponguin, utilitzant el procediment de lliuraments a compte, de periodicitat trimestral, que es complementa amb una liquidació definitiva, a practicar dins els tres primers mesos de l'exercici següent.

6. El Ministeri d'Economia i Hisenda ha de fer els lliuraments a compte i practicar la liquidació definitiva a què es refereix el número anterior. Contra aquesta liquidació es pot reclamar en la via economicoadministrativa.

SECCIÓ NOVENA: SUBVENCIONS I ALTRES INGRESSOS DE DRET PÚBLIC

Article 395. 1. Les subvencions de qualsevol índole que el municipi obtingui amb destinació a obres i serveis municipals no poden ser aplicades a atencions diferents d'aquelles per a les quals van ser atorgades, llevat, si s'escau, dels sobrants no reintegrables la utilització dels quals no estigui prevista en la concessió.

2. Perquè aquests recursos es puguin consignar pressupostàriament com a ingressos és necessari que prèviament estiguin concedits i acceptats pel municipi.

CAPÍTOL IV

Dels ingressos provincials

SECCIÓ PRIMERA: DELS INGRESSOS PROVINCIALS EN GENERAL

Article 396. La hisenda de les províncies està constituïda pels següents recursos:

- a) Ingressos de dret privat.
- b) Taxes.
- c) Contribucions especials.
- d) Recàrrecs sobre impostos municipals i participacions en els ingressos de l'Estat i de les comunitats autònomes.
- e) Subvencions i altres ingressos de dret públic.
- f) Ingressos procedents d'operacions de crèdit.
- g) Tributs amb fins no fiscals.
- h) Multes.

SECCIÓ SEGONA: INGRESSOS DE DRET PRIVAT

Article 397. 1. Tenen la consideració d'ingressos de dret privat:

a) Els fruits, rendes o interessos dels béns i drets de qualsevol classe que tinguin la condició de patrimonials d'acord amb la Llei, així com els ingressos procedents de l'alienació i gravàmens dels esmentats béns i drets.

b) Els rendiments, ingressos, participacions i beneficis líquids procedents de centres, establiments, béns, activitats i serveis.

c) Les donacions, herències, llegats i auxilis de qualsevol índole procedents de particulars, acceptats per la diputació.

2. En cap cas tenen la consideració d'ingressos patrimonials els que procedeixin, per qualsevol conducte, dels béns de domini públic provincial.

3. Els ingressos derivats de l'alienació o gravamen de béns o de drets que tinguin la condició de patrimonials no es poden destinar al finançament de despeses cor-

rents, llevat que es tracti de parcel·les sobrants de vies públiques provincials, no edificables, o d'efectes no utilitzables en serveis provincials.

SECCIÓ TERCERA: TAXES PROVINCIALS

Article 398. Les diputacions poden establir taxes:

a) Per la utilització privativa o per l'aprofitament especial de béns o instal·lacions d'ús públic provincial.

b) Per la prestació de serveis o la realització d'activitats de la competència provincial, que beneficiïn especialment persones determinades o, encara que no les beneficiïn, els afectin de manera particular, sempre que, en aquest últim cas, l'activitat provincial hagi estat motivada per aquestes persones, directament o indirectament.

Article 399. 1. L'establiment de taxes per aprofitament especial exigeix que es doni alguna de les condicions següents:

a) Que l'aprofitament produeixi restriccions de l'ús públic o especial deprecació dels béns i instal·lacions.

b) Que l'aprofitament tingui per fi un benefici particular, encara que no produeixi restriccions d'ús públic ni deprecació especial de béns o instal·lacions.

2. En les taxes a què es refereix l'apartat b) de l'article anterior s'entén que hi ha motivació directa o indirecta per part dels particulars quan, amb les seves actuacions o negligències, obliguin les diputacions a realitzar d'ofici activitats o a prestar serveis per raons de seguretat, salubritat o moralitat, de proveïment o d'ordre urbanístic.

Article 400. No estan subjectes les utilitzacions privatives o els aprofitaments especials de béns o instal·lacions d'ús públic provincial que efectuïn els titulars de concessions de serveis de transports col·lectius interurbans, sempre que estiguin directament relacionats amb els esmentats serveis.

Article 401. S'entenen compresos a l'article 398, a) les utilitzacions privatives i els aprofitaments especials següents:

a) Instal·lació de reixes de sòl, lluernes, respiradors, portes d'entrada, boques de càrrega o elements anàlegs que ocupin el sòl o subsòl de les carreteres, camins i altres vies públiques provincials.

b) Ocupació del vol de les carreteres, camins i altres vies públiques provincials amb elements constructius tancats, terrasses, miradors, balcons, marquesines, tendals i altres instal·lacions semblants voladisses sobre la via pública.

c) Abocament i desguàs de canalons i altres instal·lacions anàlogues en terrenys d'ús públic provincial.

d) Construcció en carreteres, camins i altres vies públiques provincials, de claveguerons i passos sobre cunetes i en terraplens per a vehicles de qualsevol classe, així com per al pas de bestiar.

e) Murs de contenció o sosteniment de terres, edificacions o tanques, ja siguin definitives o provisionals, en vies públiques provincials.

f) Reserva especial de parada de vehicles i de càrrega o descàrrega de mercaderies de qualsevol classe no compreses en l'excepció prevista a l'article 400.

g) Construcció de cisternes o cisternes en terrenys d'ús públic provincial on es recullin aigües pluvials.

h) Dipòsits i aparells distribuïdors de combustibles i, en general, de qualsevol article o mercaderia en terrenys d'ús públic provincial.

i) Esteses, canonades i galeries per a les conduccions d'energia elèctrica, aigua, gas o qualsevol altre fluid, inclosos els pals per a línies, caixes d'amarratge, de distribució, de registre, etc., en terrenys d'ús públic provincial.

j) Instal·lació de transformadors en quioscos o cambres subterrànies ocupant terrenys d'ús públic provincial, així com bàscules i altres aparells de mesurar o pesar.

k) Instal·lació d'anuncis ocupant terrenys de domini públic provincial o visibles des de les carreteres, camins veïnals i altres vies públiques provincials.

l) Col·locació de cadires, tribunes, taules i altres elements anàlegs en terrenys d'ús públic provincial.

m) Instal·lació de parades, barraques i casetes de venda, espectacles o esbarjo en terrenys d'ús públic provincial.

n) Obertura de rases i cales a les carreteres, camins i altres vies públiques provincials, per a la instal·lació o reparació de canonades, conduccions i altres instal·lacions.

o) Extracció de sorres i altres materials de construcció en terrenys de domini públic provincial.

p) Qualsevol altres utilitzacions privatives i aprofitament especial de naturalesa anàloga.

Article 402. 1. S'entenen compresos a l'article 398, b) els serveis o activitats següents:

a) Autorització per utilitzar en plaques, patents i altres distintius anàlegs l'escut de la província.

b) Documents que expedeixi o de què entengui l'Administració provincial o les seves autoritats a instància de part.

c) Servei d'extinció d'incendis, així com de protecció de persones i béns; s'hi inclouen també la cessió de l'ús de maquinària i equips adscrits a aquests serveis, com ara escales, cisternes, motobombes, barques, etc.

d) Serveis de laboratoris provincials o qualsevol altre establiment de sanitat i higiene.

e) Assistència i estada en hospitals medicoquirúrgics, psiquiàtrics i especials, dispensaris i altres establiments beneficoassistencials provincials, fins i tot quan les despeses les hagin de sufragar altres entitats de qualsevol naturalesa.

f) Assistències i estades en residències d'ancians, llars d'infants, centres de recuperació o rehabilitació, albergs o altres establiments de naturalesa anàloga.

g) Ensenyaments especials en establiments docents provincials.

h) Visites a museus i exposicions, parcs zoològics, biblioteques i altres centres anàlegs.

i) Subministrament d'aigua a domicili, energia elèctrica i altres proveïments públics, inclosos els drets d'enganxament de línies i col·locació i utilització de comptadors i instal·lacions anàlogues, quan aquests serveis siguin prestats per la diputació.

j) Qualsevol altres serveis o activitats de naturalesa anàloga als anteriors.

2. Les taxes per prestació dels serveis esmentats als apartats e), f) i g) del número 1 d'aquest article no s'exigeixen a les persones incloses a la beneficència de qualsevol dels municipis de la província respectiva.

Article 403. És d'aplicació analògica a les taxes provincials, en tot el que no estigui especialment determinat en aquesta secció, el que disposa per a les taxes municipals la secció corresponent.

SECCIÓ QUARTA: CONTRIBUCIONS ESPECIALS PROVINCIALS

Article 404. 1. Les diputacions provincials poden establir contribucions especials per a l'execució d'obres o per a l'establiment, ampliació o millora de serveis provincials, sempre que, a conseqüència d'aquelles o d'aquests, a més d'atendre l'interès comú o general, es beneficiïn especialment persones determinades, encara que l'esmentat benefici no es pugui fixar en una quantitat concreta.

2. L'augment del valor de determinades finques com a conseqüència d'aquestes obres o serveis té a aquests efectes, la consideració de benefici especial.

Article 405. Tenen la consideració d'obres i serveis provincials:

a) Els que realitzin les províncies dins l'àmbit de la seva competència per complir els fins que els estiguin atribuïts, a excepció dels que aquelles executin en concepte de propietaris dels seus béns patrimonials.

b) Els que realitzin les províncies per haver-los estat concedits o delegats per altres administracions públiques i qualsevol altre la titularitat del qual hagin assumit d'acord amb la llei.

c) Els que realitzin altres administracions públiques amb aportacions de les diputacions provincials. En aquest cas es consideren obres o serveis provincials la part d'aquests el finançament de la qual sigui coberta amb fons procedents d'aquestes.

Article 406. 1. Es poden imposar contribucions especials per a les obres i serveis següents:

a) Establiment i millora del servei d'extinció d'incendis.

b) Construcció d'embassaments, canals i altres obres per a la irrigació de finques.

c) Obres de captació, embassament, dipòsit, conducció i depuració d'aigües per al proveïment.

d) Estacions depuradores d'aigües residuals i col·lectors generals.

e) Desmunt, terraplenament i construcció de murs de contenció.

f) Obres de dessecació i sanejament, de defensa de terrenys contra avingudes i inundacions, així com la regulació i desviació de cursos d'aigua.

Construcció i conservació de camins, vies locals i comarcals.

h) Quan per delegació d'obres o serveis de competència municipal executin algunes de les compreses a l'article 219.

i) Així mateix, tractant-se d'obres o serveis realitzats per altres administracions públiques amb ajudes econòmiques de les diputacions provincials, poden acordar aquestes la imposició de contribucions especials, quan aquelles obres o serveis, al seu torn, van meritjar aquesta mateixa classe de tributs a favor de l'Administració executant.

2. Les diputacions també poden acordar la imposició de contribucions especials per qualsevol altra classe d'obres o serveis, sempre que es donin les circumstàncies previstes a l'article 404.1.

Article 407. Quan les obres o serveis de la competència municipal o provincial siguin realitzats o prestats o bé pels ajuntaments amb la col·laboració econòmica de les diputacions, o bé per aquestes amb aportacions d'aquells, i sempre que s'imposin contribucions especials d'acord amb el que disposen els articles 219 i 406 d'aquesta Llei, la tramitació i gestió de l'expedient d'aplicació de contribucions especials i la recaptació d'aquestes l'ha de fer l'Administració que prengui al seu càrrec la realització de l'obra o prestació del servei, sense perjudici que cada corporació conservi la seva competència respectiva a fi dels acords d'imposició, si s'escau, i d'aprovació de l'expedient d'aplicació. En el cas que l'expedient d'aplicació no sigui aprovat per una de les esmentades administracions, queda sense efecte la unitat d'expedient, tramitant separatament cadascuna d'elles les actuacions que sigui procedent.

Article 408. És d'aplicació analògica a les contribucions especials imposades per les diputacions provincials, en tot el que no estigui especialment determinat en aquesta secció, el que disposa per a les contribucions

especials la secció corresponent dels ingressos municipals.

SECCIÓ CINQUENA: RECÀRRECS I PARTICIPACIONS PROVINCIALS EN INGRESSOS DE L'ESTAT, COMUNITATS AUTÒNOMES I MUNICIPIS

Subsecció primera. Recàrrecs provincials sobre impostos municipals

Article 409. 1. S'aplica un recàrrec provincial del 40 per 100 sobre les quotes de llicències fiscals d'activitats comercials i industrials i de professionals i artistes.

2. Aquests recàrrecs corresponen a les diputacions o, si s'escau, cabildos insulars, en el territori dels quals s'exerceixi la professió, indústria, comerç, art o activitat gravats.

3. La gestió s'ha de fer tal com estableix els articles 288 i 313.

SUBSECCIÓ SEGONA. PARTICIPACIONS PROVINCIALS D'INGRESSOS ESTATALS

Article 410. 1. Les diputacions provincials i els cabildos insulars participen en els tributs de l'Estat no susceptibles de cessió a les comunitats autònomes a través de la corresponent consignació en els pressupostos generals de l'Estat.

2. La participació establerta al número 1 d'aquest article la distribueix el Ministeri d'Economia i Hisenda entre les diputacions i cabildos insulars en proporció al nombre d'habitants de dret de la respectiva província o illa, segons correspongui, així com de qualsevol altre criteri que s'estableixi.

3. La participació de les diputacions forals del País Basc en els tributs de l'Estat no concertats es regeix pel que disposa l'article 45 de la Llei 12/1981, de 13 de maig, de concert econòmic.

4. Als efectes de determinar la quantitat a percebre pels cabildos insulars de les províncies de Santa Cruz de Tenerife i Las Palmas, s'ha de seguir el mateix criteri que s'estableix per als municipis de l'arxipèlag en relació amb el Fons Nacional de Cooperació Municipal.

5. Els ajuntaments de Ceuta i Melilla han de participar en la distribució com si es tractés de diputacions provincials proporcionalment al nombre d'habitants de dret del municipi respectiu.

SECCIÓ SISENA: SUBVENCIONS I ALTRES INGRESSOS DE DRET PÚBLIC

Article 411. Són d'aplicació als ingressos obtinguts per les diputacions per raó de tributs amb fins no fiscals i subvencions les mateixes normes establertes pels ingressos municipals de la mateixa naturalesa.

CAPÍTOL V

De les hisendes de les altres entitats locals

SECCIÓ PRIMERA: DELS INGRESSOS DE LES ENTITATS D'ÀMBIT TERRITORIAL INFERIOR AL MUNICIPAL

Article 412. 1. La hisenda de les entitats d'àmbit territorial inferior al municipal està constituïda pels recursos següents:

- Ingressos de dret privat.
- Taxes.
- Contribucions especials.
- Subvencions i altres ingressos de dret públic.
- Ingressos procedents d'operacions de crèdit.
- Tributs amb fins no fiscals.
- Multes.

2. Són aplicables als recursos relacionats al número anterior les disposicions del capítol corresponent als

ingressos municipals, amb les adaptacions derivades del caràcter d'ingressos propis de les entitats d'àmbit inferior al municipal que tenen aquests.

3. Aquestes entitats poden imposar la prestació personal i de transport d'acord amb les mateixes normes establertes per als ajuntaments.

4. No és procedent aquesta imposició per les entitats locals d'àmbit inferior al municipal quan la tingui acordada l'ajuntament amb caràcter de generalitat.

SECCIÓ SEGONA: DELS INGRESSOS DE LES ENTITATS SUPRAMUNICIPALS

Article 413. 1. La hisenda de les mancomunitats està constituïda pels recursos següents:

- a) Ingressos de dret privat.
 - b) Taxes per la prestació de serveis o la realització d'activitats de la seva competència.
 - c) Contribucions especials per a l'execució d'obres o per a l'establiment, ampliació o millora de serveis de la competència de les esmentades entitats.
 - d) Participacions en els impostos de l'Estat i de les comunitats autònomes que s'estableixin a favor seu.
 - e) Subvencions i altres ingressos de dret públic.
 - f) Els procedents d'operacions de crèdit.
 - g) Multes.
2. És aplicable a aquestes entitats el previst per als ingressos dels municipis respecte als que es refereix el número anterior.

3. També constitueixen recursos d'aquestes entitats les aportacions dels municipis que integrin o formin part d'aquestes, així com les que, si s'escau, realitzin les diputacions. Les aportacions han de ser determinades d'acord amb el que estableixen els estatuts respectius.

Article 414. 1. Les lleis de les comunitats autònomes, en el marc i de conformitat amb la legislació tributària de l'Estat i aquesta Llei, han de determinar el règim econòmic i els recursos que, en tots els casos, s'han d'assignar a les àrees metropolitanes i comarques o altres entitats que agrupin diversos municipis i segons amb el que disposen els articles 5.e), 42.3 i 43.3 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

2. A aquest efecte, les hisendes de les esmentades entitats poden comptar amb els recursos previstos a l'article anterior.

3. Així mateix, en el cas que aquestes entitats prestin el servei de transport col·lectiu urbà i interurbà, tant de superfície com subterrani i sigui quina sigui la forma de gestió utilitzada, per al finançament d'aquest servei de transport, poden disposar d'un recàrrec sobre la base liquidable de la contribució territorial urbana que s'exigeix conjuntament amb aquesta. L'aplicació d'aquest recurs està supeditada, si s'escau, al que estableixin les comunitats autònomes en l'exercici de les seves competències.

CAPÍTOL VI

Disposicions comunes a les hisendes locals

SECCIÓ PRIMERA: DEL CRÈDIT LOCAL

Article 415. 1. L'Estat ha d'afavorir l'accés de les corporacions locals al crèdit oficial i privat.

2. Les corporacions locals poden concertar operacions de crèdit amb:

- a) Entitats oficials de crèdit.
- b) Caixes d'estalvis.
- c) Banca privada.
- d) Societats cooperatives de crèdit.
- e) Les altres entitats de crèdit privat sotmeses a la fiscalització del Banc d'Espanya.

Article 416. Sense perjudici del que estableix aquesta Llei, per reglament s'han de regular i fomentar totes les tècniques o mitjans permetin facilitar a les corporacions locals els recursos financers necessaris per atendre les seves necessitats.

Article 417. Les entitats locals poden utilitzar qualssevol de les següents formes d'obtenció de crèdit:

- a) Emissió d'emprèstits.
- b) Conversions totals o parcials del deute.
- c) Contractes de préstec.
- d) Convenis per al pagament dels deutes financers.
- e) Operacions de tresoreria.

Article 418. 1. Les entitats locals poden emetre emprèstits o concertar préstecs per finançar les atencions següents:

a) Cobrir les despeses extraordinàries d'inversió consignades en els pressupostos aprovats legalment, inclòs el pagament d'honoraris a tècnics per la redacció de projectes i direcció d'obres.

b) Municipalitzar o provincialitzar serveis en la forma i les condicions establertes legalment.

c) Dotar els organismes autònoms, societats mercantils i altres persones jurídiques que tinguin al seu càrrec la gestió de determinats serveis. La dotació de què es tracta només es pot destinar a l'establiment o ampliació dels elements del seu actiu, o bé a augment de capital o de les reserves, però en cap cas es pot aplicar a compensar la descapitalització derivada de les pèrdues sofertes.

d) Dotar les despeses originades a conseqüència d'epidèmies, inundacions, incendis o altres calamitats públiques, sempre que així ho requereixin les circumstàncies de notòria anormalitat o urgència, així com el compliment de les resolucions fermes d'autoritats i tribunals de les quals derivin responsabilitats i obligacions econòmiques a càrrec de les hisendes locals.

e) Per cobrir l'avançament de l'import, total o parcial, dels deutes tributaris que hagin estat objecte de pagament ajornat o fraccionat, especialment en els casos de contribucions especials, i igualment respecte als recursos procedents de subvencions concedides per ens públics i acceptats per les entitats locals, o de les alienacions de béns del seu patrimoni igualment autoritzades legalment.

2. Llevat de les operacions de tresoreria previstes a l'apartat e) de l'article 417, en cap cas l'import de les operacions de crèdit es pot destinar a satisfer obligacions de caràcter ordinari ni a sufragar aquella part de la despesa que hagi de ser coberta per contribucions especials.

Article 419. Els productes dels emprèstits, préstecs o operacions de crèdit han de ser objecte de comptabilitat detallada de la seva aplicació, de conformitat amb les normes que s'estableixi per reglament.

Article 420. Per facilitar el compliment de les obligacions financeres que contreguin les entitats locals pels emprèstits o préstecs que concertin, poden autoritzar els seus creditors a percebre, vençuts els crèdits, l'import d'aquests amb càrrec als recursos que aquelles específicament assenyalin.

Article 421. 1. La durada dels emprèstits, préstecs o crèdits no pot excedir els vint anys.

2. Les operacions de tresoreria s'han de cancel·lar en tots els casos en la data de liquidació del pressupost que li servia de base.

Article 422. 1. En el cas d'emissió de títols de deute, les corporacions locals han de fixar, dins els límits de l'autorització dispensada, les característiques financeres dels que hagin d'emetre, atenent la situació del mercat, i poden establir un tipus d'interès variable.

2. La col·locació dels títols de l'emprèstit es pot fer, en tot el que no preveu l'esmentada autorització, utilitzant algun dels següents procediments:

a) Venda en ferm, mitjançant subhasta pública en borsa.

b) Subscripció pública, assegurada o no per bancs, caixes d'estalvis o altres entitats de crèdit, previ concurs públic per a la determinació del grup assegurador.

Article 423. 1. Les corporacions locals poden convertir a un nou signe de deute tots o alguns dels seus títols en circulació.

2. La conversió és voluntària per als titulars d'aquells, i la corporació emissora ha d'amortitzar en aquests casos el capital dels títols dels qui no acceptin les noves condicions en els terminis i als tipus establerts a les bases d'emissió. L'amortització del capital es pot finançar mitjançant un préstec.

Article 424. 1. Les entitats locals no requereixen autorització per concertar préstecs en els supòsits següents:

a) Per a operacions de crèdit destinades a despeses d'inversió la quantia de les quals no excedeixi el 5 per 100 del pressupost de l'entitat local de què es tracti.

b) Quan el crèdit es destini a finançar obres i serveis inclosos en plans provincials degudament aprovats.

2. Perquè l'autorització no sigui necessària es requereix, en tots els casos, que la càrrega financera anual derivada de la suma de les operacions vigents concertades per l'entitat local no excedeixi el percentatge que periòdicament fixi el Govern, a proposta dels ministeris d'Economia i Hisenda i d'Administració Territorial. Aquest percentatge és del 25 per 100, mentre el Govern no ho modifiqui.

3. Els tants per centenars assenyalats als números anteriors s'apliquen sobre l'import dels recursos ordinaris que dotin el pressupost de l'entitat, amb la deducció prèvia de les càrregues financeres consignades en aquest.

4. En els supòsits no compresos en els punts 1 i 2 d'aquest article, l'autorització correspon al Ministeri d'Economia i Hisenda, llevat que la comunitat autònoma respectiva tingui atribuïda a l'estatut la tutela financera de les entitats locals, cas en què correspon a aquesta.

Les competències del Ministeri d'Economia i Hisenda queden desconcentrades en els delegats d'hisenda en els casos següents:

a) Quan es tracti de préstecs a concedir per les entitats oficials de crèdit, així com qualssevol altres concedits d'acord amb les condicions tipus aprovades per reglament per concertar crèdits amb les corporacions locals sempre que, superant el límit establert al número 1, a) d'aquest article, no se sobrepassi el límit del número 2.

b) Quan es tracti de préstecs per a despeses ocasionades per calamitats públiques o en compliment de sentències judicials.

5. El que disposa aquest article s'entén sense perjudici de la competència que amb caràcter general correspon al Ministeri d'Economia i Hisenda en el cas d'emissions d'emprèstits.

Article 425. Quan es tracti d'operacions de crèdit que requereixin l'autorització prèvia, el delegat d'hisenda o la comunitat autònoma han de resoldre sobre les que siguin de la seva competència en el termini de quinze dies.

En cas que l'autorització correspongui al Ministeri d'Economia i Hisenda s'ha de tramitar a través del delegat d'Hisenda, el qual ha d'eleva l'expedient en el mateix termini per a la resolució procedent. En tots els casos, la concessió o denegació de l'autorització prèvia és discrecional.

Article 426. En la formalització dels préstecs la pòlissa de crèdit intervinguda per agent de canvi i bossa o

corredor de comerç col·legiat pot substituir l'escriptura pública. No obstant això, els contractes de préstec concedits per entitats oficials de crèdit, sigui quina sigui la seva quantia, no requereixen formalitzar-se en escriptura pública i és suficient el document privat.

Article 427. 1. Els pressupostos de les entitats locals o les seves modificacions que continguin préstecs o emprèstits, han de fer menció expressa de les característiques d'aquests i de la inversió a què es destinen. Tota reclamació relativa a l'operació de crèdit s'ha d'entaular contra el pressupost o la modificació d'aquest que l'incorpori.

2. Mentre no sigui definitiva l'aprovació del pressupost o la modificació, quan compregui una nova operació de crèdit, no se'n pot disposar o no es poden emetre els títols de l'emprèstit.

3. L'aprovació definitiva d'un pressupost o la seva modificació, en cas que estigui dotat amb una operació de crèdit, només és executiva quant a aquesta una vegada s'hagi obtingut l'autorització prèvia del Ministeri d'Economia i Hisenda o la de la respectiva comunitat autònoma, quan es requereixin.

Article 428. 1. El producte dels préstecs i emprèstits pot finançar dins de les atencions previstes a l'article 418:

a) Un programa d'actuació.

b) Un projecte o grup de projectes.

c) Determinades anualitats del programa d'actuació o dels projectes.

2. Els programes d'actuació han d'incloure un pla financer que especifiqui la quantia de les diferents fonts de cobertura de la inversió distribuïdes per anys, en correspondència amb l'anualitat a executar en cada exercici, amb el suport de la previsió de les despeses ordinàries que s'hagin d'afrontar en els respectius períodes i els ingressos ordinaris susceptibles d'obtenció per deduir, per contraposició dels uns i dels altres, la part d'aquests últims que pugui ser destinada a finançar la inversió i, tenint en compte els altres ingressos extraordinaris, la xifra de crèdit necessària per a l'execució del programa.

3. Als efectes de determinar la necessitat d'autorització prèvia, en relació amb els límits que assenyalava l'article 424, s'ha de tenir en compte la càrrega financera anual màxima que l'entitat local pot arribar a contraure per raó de l'import total del crèdit calculat per finançar el projecte, projectes o programes d'actuació, sense perjudici d'incloure en cada pressupost la part imputable a l'anualitat a executar en l'exercici.

4. L'autorització es refereix a la xifra de crèdit com a quantia màxima a concertar, encara que el seu import es pugui reduir, cada any, com a conseqüència de l'aplicació prioritària dels altres recursos, atès el caràcter subsidiari del crèdit.

5. Quan havent estat autoritzat un crèdit en determinades condicions pel Ministeri d'Economia i Hisenda o la respectiva comunitat autònoma, es produeixin variacions en aquestes condicions, disposades per les autoritats financeres, no és necessària una nova autorització d'aquell.

Article 429. 1. Les operacions de tresoreria de les entitats locals només poden tenir com a fi cobrir un dèficit momentani de tresoreria, i el seu import ha d'estar calculat de manera que el pressupost respectiu pugui cobrir el servei d'interessos, a més del reemborsament, sense que en cap moment aquest import pugui ser superior a la quarta part dels ingressos ordinaris del pressupost anual.

2. Les operacions de tresoreria es poden instrumentar a través de:

a) Contractes d'avançaments d'ingressos ordinaris.

b) Comptes de crèdit formalitzats mitjançant la corresponent pòlissa legalment intervinguda.

c) Lletres de canvi o pagarés a l'ordre lliurats contra la caixa de la corporació.

3. L'autorització de crèdit per a aquestes operacions de tresoreria ha de ser acordada per la corporació, amb l'informe previ de la Intervenció.

Article 430. 1. Les entitats locals poden concedir, quan ho considerin convenient als seus interessos i als efectes de facilitar l'execució d'obres i prestació de serveis de la seva competència, el seu aval a les operacions de préstec, sigui quina sigui la seva naturalesa, que concertin persones o entitats amb les quals aquelles contractin obres o serveis o que explotin concessions que hagin de revertir en l'entitat respectiva. L'import del préstec garantit no pot ser superior al que hauria suposat el finançament directe mitjançant crèdit de l'obra o del servei per la mateixa corporació.

2. Igualment les entitats locals poden prestar el seu aval a qualsevol operació de préstec que concertin les entitats en el capital de les quals participin aquelles.

3. Les operacions d'aval es consideren operacions de crèdit als efectes dels límits establerts a l'article 424.

4. La responsabilitat de les entitats locals derivada de la prestació d'aval és subsidiària, i queden facultades les corporacions per convenir la renúncia al benefici d'execució de béns del deutor principal.

Article 431. 1. Els acords relatius al concert d'operacions de crèdit i prestació d'aval han de ser adoptats pel ple de la corporació. S'exigeix el vot favorable de la majoria absoluta del nombre legal dels seus membres quan l'import excedeixi el 5 per 100 dels recursos ordinaris del pressupost de l'entitat local.

2. Quan les característiques de l'operació difereixin de les previstes a l'article 427.1, aquests acords, excepte els d'operacions de tresoreria, han de ser exposats al públic, als efectes de reclamació, per espai de quinze dies.

3. El Banc de Crèdit Local ha de mantenir una central d'informació de riscos en relació amb les operacions de crèdit que la banca, caixes d'estalvis i altres entitats de crèdit concertin amb les corporacions locals. Els bancs i altres entitats de crèdit han de remetre al Banc de Crèdit Local totes les dades relatives a la concessió de crèdits a les corporacions locals.

SECCIÓ SEGONA: DE L'ORDENACIÓ DE LES DESPESES I PAGAMENTS

Article 432. 1. Són despeses ordinàries les que es repeteixen d'una manera regular i constant en cada exercici econòmic, encara que experimentin variació.

2. Són despeses extraordinàries les de naturalesa irregular, no periòdica i, en particular, les següents:

a) Les de primer establiment relatives a obres i serveis, amb absoluta exclusió de tota despesa ordinària d'entreteniment, conservació i explotació, i els altres de naturalesa anàloga, i

b) Les de calamitats públiques.

Article 433. 1. Són despeses obligatòries:

a) Els deutes exigibles a l'entitat local, per qualsevol causa, censos, pensions i càrregues, interessos deguts, indemnitzacions, costes i qualssevol altres de naturalesa anàloga.

b) Les de prestació de serveis que per als diferents grups de municipis assenyalats com a obligatoris l'article 26 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

c) Les de personal i material de totes les oficines i dependències de l'entitat local.

d) Les de recaptació de recursos legalment establerts.

e) Les destinades a costejar serveis imposts a les entitats locals per llei, d'acord amb el que disposa l'article 60 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

f) Les que derivin de la integració en entitats locals d'àmbit territorial superior, consorcis o de convenis interadministratius.

g) Les ocasionades per calamitats públiques i les destinades a execució d'obres i instal·lacions de notòria necessitat i urgència.

2. Són despeses voluntàries totes les no compresos al número anterior que, excedint de les prestacions mínimes que els exigeix aquesta Llei, poden fer discrecionalment i lliurement les entitats locals, amb la finalitat de millorar i crear serveis i atencions de la seva competència.

Article 434. 1. Dins de l'import dels crèdits autoritzats en els pressupostos, correspon la disposició de les despeses:

a) Al president de l'entitat, les de caràcter ordinari i les altres necessàries per a la contractació d'obres, serveis i subministraments, sempre que la seva quantia no excedeixi els límits assenyalats a l'article 21.1, 1) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, així com les que derivin de l'adopció de mesures en l'exercici de les competències que li atribueixen els apartats j) i m) del mateix article.

b) El ple de l'entitat, en el que excedeixi els límits de l'apartat anterior o quan la llei li atribueixi expressament la competència.

2. En tots els casos, correspon al president de la corporació la liquidació d'obligacions derivades de compromisos de despesa legalment contrets i al ple el reconeixement d'obligacions corresponents a fets o actes produïts en exercicis tancats.

Article 435. 1. La Intervenció ha d'informar prèviament qualsevol proposta de despesa o reconeixement d'obligacions.

2. Són nuls de ple dret els acords, resolucions i actes administratius en general que s'adoptin sense disposar de crèdit pressupostari suficient per a la finalitat específica de què es tracta, sense perjudici de les responsabilitats civils, penals i administratives que pertoquin.

3. Els interventors, en aquests casos, han de fer constar al seu informe l'advertiment de nul·litat.

4. L'ordenació de despeses i la liquidació d'obligacions s'han de comunicar a aquesta dependència, als efectes comptables oportuns.

Article 436. Correspon l'ordenació de pagaments als presidents de les respectives corporacions, i en el seu exercici s'han de subjectar:

1. Als crèdits pressupostaris.

2. Als acords o resolucions d'ordenació de la despesa.

3. A les prioritats establertes en els articles següents.

Article 437. 1. Als efectes d'ordenació de pagaments, aquests es classifiquen en preferents, obligatoris i voluntaris.

2. Són pagaments de caràcter preferent:

a) Els de personal de totes les oficines i dependències de l'entitat local, i

b) Els d'obligacions reconegudes i liquidades d'exercicis anteriors, incloses en relació nominal de creditors.

3. Són pagaments obligatoris els que dimanin del reconeixement i liquidació d'obligacions d'aquest caràcter, a tenor de l'article 433.1.

4. Són pagaments voluntaris els que derivin de reconeixement i liquidació d'obligacions considerades també com a voluntàries, de conformitat amb l'article

Article 438. 1. Són personalment responsables del reintegrament de qualsevol pagament indegut els caps i funcionaris de la corporació que l'hagin ocasionat en liquidar obligacions o en expedir documents en virtut de les funcions que els estiguin encomanades, sense perjudici de la responsabilitat criminal que pertogui. A banda d'aquesta responsabilitat, s'ha de procedir immediatament contra els particulars per al reintegrament de les quantitats indegudament percebudes.

2. Els interventors són personalment responsables de tota obligació que es reconegui i liquidi o pagui sense crèdit previ suficient llevat que, havent exposat per escrit la seva improcedència i les raons en què es fonamenten, l'ordenador de pagaments disposi la liquidació o l'abonament, que s'ha de fer sota l'exclusiva responsabilitat del president de la corporació.

Article 439. 1. No es pot expedir manament de pagament sense l'ordenació prèvia o simultània de la despesa i la deguda justificació de l'obligació a què aquesta es refereix.

2. No s'han d'expedir manaments amb aplicació a més d'un concepte, encara que es tracti d'un mateix perceptor.

3. S'han de lliurar i considerar com a pagaments a justificar les quantitats que s'hagin de satisfer per a l'execució de serveis els comprovants dels quals no es poden obtenir en el moment de fer els pagaments, circumstància que ha d'apreciar en cada cas l'ordenador i l'interventor.

4. Els manaments que s'expedeixin en aquestes condicions s'han d'aplicar als capítols, articles, conceptes i partides corresponents, i els perceptors esta obligats a justificar la seva inversió en el termini que assenyali l'ordenador i que no pot excedir els tres mesos.

5. Els perceptors de fons a què es refereix el número anterior són personalment responsables dels deutes que contreguin per donar als serveis una major extensió de les sumes lliurades.

Article 440. 1. Els ordenadors de pagaments, interventors i tesorers són directament i solidàriament responsables si ordenen, intervenen o efectuen qualsevol pagament sense que estiguin prèviament liquidades totes les obligacions de personal, tant si es tracta d'havers actius o passius.

2. No es pot lliurar cap quantitat per a despeses obligatòries sense estar satisfetes totes les obligacions de caràcter preferent, ni lliurar-se per a despeses voluntàries sense que ho estiguin les obligatòries.

3. Dins de cada grup, l'ordenació de pagaments ha de tenir en consideració l'ordre cronològic amb què els respectius comptes van ser aprovats o amb què es va produir l'obligació corresponent.

4. Quan la Intervenció formuli un advertiment d'il·legalitat o nul·litat, el president de la corporació, sense perjudici de les responsabilitats exclusives a què es refereix l'apartat 2 de l'article 438, ha de donar compte al ple de l'acord, resolució o ordenació de la despesa o pagament a la sessió més immediata possible que es dugui a terme.

SECCIÓ TERCERA: DE LA TRESORERIA

Article 441. 1. Tots els fons, valors i efectes de les entitats locals, tant per operacions pressupostàries com extrapressupostàries, constitueixen la tresoreria de la respectiva entitat local.

2. La tresoreria de les entitats locals es regeix en tot el que els sigui aplicable per les normes del títol V de la Llei general pressupostària.

Article 442. 1. La tresoreria s'ha d'ingressar i custodiar a la caixa de la corporació, de la qual són clavers l'ordenador de pagaments, l'interventor i el tesorier.

2. Està prohibida l'existència de caixes especials; no es consideren com a tals els comptes en entitats de crèdit

i estalvi legalment autoritzades ni les caixes auxiliars de l'exclusiva responsabilitat del tesorier, per als fons i valors de les operacions diàries, les quals estan subjectes a les limitacions quant a custòdia de fons que acordi l'ordenador de pagaments, amb l'informe previ de l'interventor i del tesorier.

3. Per a l'ingrés en caixa del producte de la recaptació dels recursos ordinaris, les corporacions poden dictar regles especials.

4. No es pot efectuar cap entrada de fons de pressupostos o de valors independents i auxiliars, sinó mitjançant l'expedició del corresponent manament, amb la deguda aplicació.

5. La tresoreria tampoc no pot fer cap pagament o donar sortida als fons o valors, encara que sigui en concepte de formalització d'operacions de tresoreria, sinó mitjançant l'oportú manament, i atenent les prioritats legalment establertes.

6. Els documents necessaris per disposar fons de compte corrent han de ser signats conjuntament per l'ordenador, l'interventor i el tesorier, i diàriament s'ha de donar compte l'ordenador de pagaments de l'import dels documents expedits i situació dels comptes corrents respectius.

SECCIÓ QUARTA: DEL PRESSUPOST

Article 443. 1. Les corporacions locals han d'elaborar i aprovar anualment un pressupost general, en el qual s'ha d'integrar:

- a) El pressupost de la mateixa entitat.
- b) Els dels organismes autònoms que en depenen.
- c) Els de les societats mercantils que en depenen.

2. En el pressupost general s'han d'adjuntar com a annexos:

a) Els plans i programes d'inversió i finançament, tinguin o no caràcter plurianual.

b) Els pressupostos i programes de les societats mercantils, en el capital dels quals sigui majoritària la participació de les entitats locals, i elaborats d'acord amb la seva normativa específica.

c) L'estat de consolidació del pressupost de l'entitat local, amb el de tots els organismes autònoms i societats mercantils en què participi majoritàriament.

Article 444. 1. Els pressupostos de les entitats locals s'han d'ajustar a l'estructura que estableixi l'Administració de l'Estat, que, en tot cas, ha de classificar les despeses i ingressos d'acord amb la seva naturalesa econòmica.

2. L'estat de despeses ha d'ajustar en el seu contingut i forma a les prevencions següents:

a) Ha d'incloure, amb la deguda especificació, els crèdits necessaris per satisfer l'import dels deutes exigibles durant l'any i altres càrregues que graven els fons locals; els interessos deguts, subscripcions, indemnitzacions i costes; els necessaris per atendre els serveis obligatoris i altres de la competència de la corporació, establerts o que s'estableixin; per satisfer les despeses de recaptació, les de personal i material d'oficines; per complir els pactes i compromisos que l'entitat contregui amb l'Estat, comunitat autònoma i altres entitats, i, en general, totes les despeses que estigui obligada a sufragar durant l'exercici, derivades de disposicions legals, resolucions judicials, contractes o qualsevol altre títol legítim.

b) L'import dels crèdits ha de ser, en els de quantia fixa, igual a l'obligació a satisfer; en els de caràcter variable, s'ha de determinar de conformitat amb els projectes i informes que els serveixin de base, i queda prohibit, en conseqüència, dotar insuficientment els serveis o rebassar la normal previsió del seu cost.

3. L'estat d'ingressos s'ha d'ajustar a les prescripcions següents:

a) Ha de contenir les estimacions de tots els recursos econòmics que, autoritzats per la llei, es calculin obtenir durant l'exercici.

b) L'enunciació dels tributs o altres recursos ha d'aparèixer en els mateixos termes que expressi la llei, i queda prohibit l'ús de paraules que alterin el vertader concepte fiscal d'aquelles.

c) Els ingressos que els anys anteriors hagin dotat un pressupost s'han d'avaluar en el nou en una quantitat no superior al seu rendiment en l'últim exercici liquidat, llevat que s'alterin les tarifes, les bases imposables, o es donin altres causes que justifiquin la previsió d'un import més elevat; s'han de justificar plenament els increments d'ingressos que es calculin, quan hagi resultat dèficit en la liquidació del pressupost anterior.

4. El pressupost s'ha d'aprovar sense dèficit inicial, i no pot contenir crèdits destinats a obligacions de caràcter ordinari que excedeixin l'import dels seus ingressos, així mateix, ordinaris.

5. Les bases d'execució del pressupost han de contenir l'adaptació de les disposicions generals en matèria pressupostària a l'organització i circumstàncies de la mateixa entitat, i també aquelles altres necessàries per a la seva encertada gestió, i han d'establir totes les prevencions que es consideren oportunes o convenients per a la millor realització de les despeses i recaptació dels recursos, sense que, en cap cas, puguin modificar el que s'hagi legislat per a l'administració econòmica, ni comprendre preceptes d'ordre administratiu que requereixin legalment procediment i solemnitats diferents al pressupost.

Article 445. Ha de formar el projecte de pressupost el president de la corporació, i l'ha d'elevat al ple amb temps suficient perquè entri en vigor a l'inici de l'exercici, i ha d'anar acompanyat d'una memòria explicativa i dels documents següents:

a) Relació de llocs de treball que es proposa que integrin la plantilla de l'entitat local, amb les seves retribucions.

b) Certificació dels conceptes i import dels deutes que siguin exigibles a l'entitat local en l'exercici i qualsevol altres despeses forçoses.

c) Certificació dels ingressos percebuts l'any anterior, i en un període comprensiu almenys dels sis primers mesos del corrent, per cadascun dels recursos compresos en el projecte.

d) Certificació dels ingressos i crèdits anul·lats i les habilitacions i suplements de crèdits acordats en l'exercici anterior.

e) Bases utilitzades per al càlcul del rendiment dels recursos que s'arbitrin per primera vegada.

f) Estat detallat dels elements de cost de les activitats o serveis que es financin mitjançant taxes.

g) Detall de les característiques de les operacions de crèdit que es prevegin, de conformitat amb el que disposa l'article 427.1.

h) Informe de la Intervenció.

Article 446. 1. Aprovat inicialment el pressupost, s'ha d'exposar al públic, pel termini de quinze dies hàbils, durant els quals s'admeten reclamacions i suggeriments davant el ple, que disposa per resoldre-les d'un termini de trenta dies. El pressupost es considera definitivament aprovat si al terme del període d'exposició no s'hi han presentat reclamacions; altrament, es requereix l'acord exprés pel qual es resolguin les formulades i s'aprovi definitivament.

2. L'aprovació del pressupost correspon al ple de la corporació.

3. Una vegada aprovats definitivament cadascun dels pressupostos que integren el general de la corporació, i el consolidat, s'han d'inserir, resumits per capítols, al tauler d'anuncis i al «Butlletí Oficial de la Província», sense perjudici de la publicació en el mateix de la corporació, quan n'hi hagi.

4. El pressupost entra en vigor, en l'exercici corresponent, una vegada publicat i transcorregut el termini previst a l'article 70.2 de la Llei 7/1985.

5. Contra l'aprovació definitiva, que s'ha de realitzar abans de la data assenyalada a l'article 112.4 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, es pot interposar directament recurs contenciós administratiu, el qual no suspèn per si sol l'aplicació del pressupost aprovat.

6. Si iniciat l'exercici econòmic no ha entrat en vigor el pressupost, es consideren, mentrestant, automàticament prorrogats els crèdits inicials del pressupost de l'exercici anterior. La prorroga no afecta els crèdits per a serveis o programes que hagin de concloure en l'exercici anterior, o que es van finançar amb ingressos extraordinaris.

Article 447. 1. Estan legitimats per entaular recurs contra els pressupostos de les entitats locals, a més dels especificats al número 1 de l'article 63 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril:

a) Els habitants en el territori de la respectiva entitat local.

b) Les persones interessades directament, encara que no visquin en el territori de l'entitat local, i

c) Les corporacions, associacions i persones jurídiques en general, radiquin o no en el territori de l'entitat, quan el pressupost afecti els seus interessos socials o els individuals d'algun dels associats, sempre que, en aquest últim cas, tinguin la facultat de gestionar-los o defensar-los, d'acord amb les normes legals, o les disposicions dels seus estatuts.

2. Únicament es poden entaular recursos contra els pressupostos:

a) Pel fet de no haver-se ajustat la seva elaboració i aprovació als tràmits establerts en aquesta llei.

b) Pel fet d'ometre el crèdit necessari per al compliment d'obligacions exigibles a l'entitat local, a virtut d'un precepte legal o de qualsevol altre títol legítim, o consignar-se per al d'atencions que no siguin de competència d'aquella.

c) Pel fet de ser de manifesta insuficiència els ingressos amb relació a les despeses pressupostades.

3. No s'admeten contra el pressupost reclamacions, peticions ni observacions sobre tarifes o ordenances de recursos de les entitats locals, encara que constitueixin la base dels ingressos consignats en aquell, per ser objecte del procediment establert per a l'aprovació de les ordenances.

Article 448.1 Els crèdits per a despeses s'han de destinar exclusivament a la finalitat específica per a la qual van ser aprovats, i tenen caràcter limitatiu, sense que es puguin autoritzar o adquirir compromisos de despesa o obligacions per una quantia superior al seu import.

2. Els drets liquidats i les obligacions reconegudes s'apliquen als pressupostos pel seu import íntegre, i queda prohibit atendre obligacions mitjançant minoració dels drets a liquidar o ja ingressats.

3. Amb càrrec als crèdits de l'estat de despeses de cada pressupost, només es poden contraure obligacions derivades d'adquisicions, obres, serveis i altres prestacions o despeses que es realitzin durant l'any natural del mateix exercici pressupostari. Excepcionalment es poden imputar al pressupost en vigor obligacions corresponents a exercicis anteriors, amb el reconeixement previ d'aques-

tes, i adopció del corresponent acord d'habilitació o suplement de crèdit pel ple de la corporació.

Article 449. 1. L'autorització o realització de les despeses de caràcter plurianual se subordina al crèdit que per a cada exercici autoritzi el respectiu pressupost.

2. Es poden adquirir compromisos per despeses que s'hagin d'estendre a exercicis posteriors a aquell en què s'autoritzi, sempre que la seva execució s'iniciï en el mateix exercici, i que, a més, estigui en algun dels casos següents:

a) Inversions, transferències de capital i contractes d'arrendament d'equips, que no puguin ser estipulats o resultin antieconòmics pel termini d'un any.

b) Arrendament de béns immobles, contractes de prestació de serveis i subministraments i d'execució d'obres de manteniment.

3. El nombre d'exercicis a què es poden aplicar les despeses referides a l'apartat a) anterior no pot ser superior a quatre. Així mateix, la despesa que en aquests casos s'imputi a cadascun dels exercicis futurs autoritzats, no pot excedir la quantitat que resulti d'aplicar al crèdit corresponent de l'any en què l'operació es va comprometre els percentatges següents: en l'exercici immediatament següent, el 70 per 100; en el segon exercici, el 60 per 100, i en el tercer i quart, el 50 per 100.

4. En casos excepcionals el ple de la corporació pot ampliar el nombre d'annualitats que assenyala el número anterior.

Article 450. 1. Quan s'hagi de realitzar alguna despesa que no pugui demorar fins a l'exercici següent, i no hi hagi en el pressupost de la corporació crèdit o el consignat sigui insuficient, el president ha d'ordenar la incoació de l'expedient d'habilitació de crèdit extraordinari, en el primer cas, o de suplement de crèdit, en el segon.

2. Les habilitacions i suplementes de crèdit que s'acordin en el transcurs de cada exercici es financen, en la forma que es determini per reglament, amb el sobrant de liquidació del pressupost anterior, amb els ingressos superiors recaptats sobre els totals previstos en el pressupost corrent, o mitjançant transferència de crèdits de despesa d'altres partides del pressupost vigent no compromeses, les dotacions del qual s'estimin reductibles, sense pertorbació del respectiu servei.

No es poden transferir les consignacions que estiguin compensades amb ingressos especials que no hagin estat prèviament realitzats. Per a les altres transferències és necessari que els ingressos previstos en el pressupost es facin amb normalitat.

3. L'expedient, sobre el qual l'interventor ha d'emetre informe, s'ha de sotmetre, llevat dels supòsits en què la legislació pressupostària prevegi una altra cosa, a l'aprovació del ple de la corporació, amb subjecció als mateixos tràmits i requisits que els pressupostos. També hi són aplicables les normes sobre informació, reclamacions i publicitat a què es refereix l'article 446 d'aquesta Llei.

4. Els acords de les entitats locals que tinguin per objecte l'habilitació o suplement de crèdits en casos de calamitats públiques o de naturalesa anàloga d'excepcional interès general, han de ser immediatament executius, sense perjudici de les reclamacions que contra aquests es promoguin, les quals s'han de substanciar dins els vuit dies següents a la presentació, i s'entenen desestimades si no es notifica dins aquest termini cap resolució al recurrent.

Article 451. 1. A la fi de cada exercici queden anul·lats els crèdits oberts no invertits durant la vigència del pressupost.

2. Els romanents dels crèdits per a inversions d'un exercici es poden incorporar al pressupost de l'exercici següent.

3. Dins el primer mes de l'exercici la Intervenció ha de formular la liquidació de despeses i ingressos pen-

dents de l'any anterior, que s'han d'incorporar al pressupost refós en concepte de resultes. Han de figurar com a resultes de despeses les obligacions reconegudes i liquidades no satisfetes l'últim dia de l'exercici anterior. A les resultes d'ingressos s'han d'incloure tots els crèdits pendents de cobrament i l'existència en caixa el 31 de desembre anterior.

4. L'aprovació de la liquidació i incorporació de crèdits correspon al president de l'entitat local.

Article 452. 1. Si incorporats al pressupost aprovat els romanents i les resultes dels exercicis anteriors, aquesta incorporació produeix dèficit en el pressupost refós, les corporacions estan obligades a prescindir de les despeses autoritzades en el pressupost que tinguin el caràcter de voluntàries, en una quantitat igual al dèficit ocasionat, i no es pot autoritzar cap despesa d'aquesta naturalesa mentre no s'adopti l'acord de referència. Si la quantitat rebaixable no arriba a cobrir el dèficit, la diferència s'ha de tenir en compte per cobrir-la en formular un nou pressupost.

2. L'interventor ha de fer les oportunes esmenes escrites a les ordenacions de despeses voluntàries que contravinguin aquesta disposició.

Article 453. 1. Dels pressupostos aprovats, de les seves modificacions, liquidació i, si s'escau, de les reclamacions o recursos formulats i de la seva resolució, se n'ha de remetre una còpia a l'Administració de l'Estat i a la comunitat autònoma corresponent, dins els trenta dies següents a l'aprovació.

2. Les entitats locals, capitals de província o amb una població superior als 100.000 habitants, han de publicar en el «Butlletí Oficial de la Província», trimestralment, un estat detallat de l'execució dels seus pressupostos. La publicació d'aquest informe trimestral és requisit indispensable per a l'autorització d'expedients d'emissió de deute, així com per a la percepció dels lliuraments corresponents al Fons Nacional de Cooperació Municipal.

SECCIÓ CINQUENA. DE LA INTERVENCIÓ DE LA GESTIÓ ECONÒMICA

Article 454. 1. Les entitats locals exerceixen les funcions de control i fiscalització interna assenyalades en els articles 16 i 17 i concordants de la Llei general pressupostària respecte a la gestió econòmica d'aquestes, i dels organismes autònoms i societats mercantils que en depenen.

2. Tots els actes de gestió econòmica, sigui quina sigui la seva índole, han de ser intervinguts i comptabilitzats.

3. La funció fiscalitzadora comprèn:

a) La fiscalització prèvia de qualsevol acte, document o reclamació que produeixi drets o obligacions, ingressos o pagaments, entrades o sortides de tota classe de valors, articles i efectes de les caixes, magatzems i establiments de l'entitat local, així com la de tot acte administratiu que impliqui el reconeixement d'una obligació, i s'exerceix amb l'informe previ, en tot expedient o liquidació en què es tracti de l'expressat reconeixement.

b) L'examen i censura de tot compte o justificant dels manaments de pagament.

c) La intervenció formal i material del pagament.

d) La intervenció de la inversió de quantitats destinades a realitzar serveis, obres, adquisicions i la seva recepció.

e) El dictamen sobre procedència de nous serveis o reforma dels existents.

f) La fiscalització de tots els actes administratius de gestió d'ingressos, donant compte a la corporació de les faltes, retards o deficiències que s'observin, proposant les mesures més oportunes per corregir-les i per propulsar el descobriment de la riquesa oculta.

g) L'expedició de certificacions de descobert contra els deutors per recursos, dèficits o descoberts, i

h) La fiscalització o intervenció de qualsevol altre acte administratiu de gestió econòmica realitzat pels centres o dependències de l'entitat

Article 455. 1. L'informe de l'interventor ha de ser emès abans de l'adopció dels acords, i pot ser tan ampli com ho exigeixin les esmenes que hagi d'oposar al document o documents que, per precepte d'aquesta Llei, hagin de ser sotmesos a la seva fiscalització. Si l'interventor es manifesta en desacord amb el fons o la forma de l'expedient o documents examinats ha de formular l'objecció per escrit.

2. De tot acord amb repercussió econòmica que hagi estat adoptat sense l'informe previ o el coneixement de l'interventor no es pot imputar a cap responsabilitat.

3. El ple de la corporació pot autoritzar l'exercici de la funció interventora a través de tècniques de mostreig, en els mateixos termes als aplicats per l'Estat.

SECCIÓ SISENA: DE LA COMPTABILITAT I RENDICIÓ DE COMPTES

Article 456. 1. Les corporacions locals han de portar la comptabilitat de la situació i gestió econòmica en llibres i registres adequats, a fi que en tot moment es pugui donar raó de les operacions pressupostàries, patrimonials i de valors independents o auxiliars, deduint-ne els comptes generals que s'han de retre.

2. La funció comptable es manifesta en la presa de nota:

a) De les despeses ordenades, dels compromisos adquirits, dels drets i obligacions reconeguts i liquidats i les seves alteracions, dels ingressos i pagaments, devolucions i reintegraments dels fons pressupostaris.

b) De les entrades i sortides de metàl·lic o valors dels fons independents i auxiliars del pressupost.

c) Dels béns, drets i obligacions integrants del patrimoni.

d) De les operacions de la tresoreria i de la recaptació.

e) De les operacions dels magatzems i establiments de l'entitat.

3. La Intervenció coordina la funció comptable, d'acord amb el pla de comptes establert per l'Administració de l'Estat, amb caràcter general per a totes les entitats locals.

Article 457. 1. Els llibres que, com a regla general i amb caràcter obligatori, ha de portar la intervenció de les entitats locals, són els següents:

1r D'inventaris i balanços.

2n General de rendes i exaccions.

3r General de despeses.

4t De valors independents i auxiliars del pressupost.

5è D'arqueig.

6è Diari general d'intervenció d'ingressos.

7è Diari general d'intervenció de pagaments.

2. En els municipis de fins a 2.000 habitants, el nombre de llibres obligatoris s'ha de reduir al d'interventors, de caixa, d'arqueig i diaris d'intervenció d'ingressos i pagaments, i s'han de substituir els generals d'ingressos i despeses per un altre de conceptes i partides, que també tenen el caràcter de principals.

3. Per a les entitats d'àmbit territorial inferior al municipal, l'Administració de l'Estat ha de fixar el nombre mínim de llibres de comptabilitat que han de portar, sense que puguin prescindir d'un d'inventaris i un altre de caixa.

4. Els interventors poden establir tots els llibres auxiliars i registres que considerin necessaris.

Article 458. 1. La tresoreria de les corporacions locals han de portar els llibres de caixa i arquejos i els altres d'auxiliars que considerin necessaris per detallar més les operacions realitzades i per retre comptes.

2. Així mateix i per al servei de recaptació, ha de portar els llibres següents:

Auxiliar de comptes corrents, per la recaptació en període voluntari.

Auxiliar de comptes corrents, per la recaptació en període executiu.

Registre general de les certificacions de dèbits per tots els conceptes, per a la incoació del procediment de consensament.

Registre general dels expedients de fallits.

Registre general d'expedients d'adjudicació de finques a favor de la corporació.

Article 459. Per al coneixement, examen i fiscalització de la gestió econòmica de les entitats locals, s'han de retre les comptes següents:

a) General de pressupostos.

b) De l'administració del patrimoni.

c) De la tresoreria.

d) De valors independents i auxiliars del pressupost.

Article 460. 1. Els presidents de les corporacions locals han de retre, a la terminació de cada exercici econòmic, el compte general de pressupostos, al qual s'ha d'adjuntar la liquidació d'aquests, així com el compte d'administració del patrimoni de l'entitat.

2. Aquests comptes els ha de preparar i redactar la Intervenció i han de ser sotmesos juntament amb els seus justificants, abans de l'1 de juny, a informe de la Comissió Especial de Comptes de l'entitat local, la qual, d'acord amb l'article 116 de la Llei 7/1985, està constituïda pels membres dels diferents grups polítics que integren la corporació.

3. Aquests comptes s'han d'exposar al públic, juntament amb els justificants i l'informe de la Comissió Especial, durant quinze dies. En aquest termini i vuit dies més s'admeten les esmenes i observacions que s'hi puguin formular per escrit, els quals han de ser examinats per la Comissió que ha de practicar totes les comprovacions que consideri necessàries i emetre un nou informe.

4. Acompanyades dels informes de la Comissió i de les reclamacions i les esmenes fetes, els comptes s'han de sotmetre al ple de la corporació, perquè puguin ser examinats i, si s'escau, aprovats, amb el vot favorable de la majoria absoluta del nombre legal dels seus membres abans de l'1 de setembre.

5. Els acords d'aprovació dels comptes o d'adopció de procediment per corregir defectes, esmenar errors i solucionar esmenes són executius. Els comptes, encara que no hi hagi hagut acord d'aprovació, estan sotmesos a la fiscalització externa del Tribunal de Comptes.

Article 461. 1. Els tesorers han de retre compte, dins els quinze primers dies de cada trimestre, de tresoreria corresponents a l'anterior, al qual serveixen de base les relacions de càrrec i data.

2. Els tesorers també han de retre, el mes de gener següent a cada exercici, el compte anual de valors independents i auxiliars del pressupost, que es justifica amb les relacions de càrrec i data i els manaments respectius d'entrades i sortides durant l'any.

3. L'examen i aprovació dels comptes a què es refereixen els apartats anteriors correspon al ple, a proposta del president de la corporació, i és requisit previ indispensable que l'interventor els examini i n'emeti l'informe corresponent.

DISPOSICIONSTRANSITÒRIES

Primera.—D'acord amb la disposició transitòria segona de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de la base de règim local, i mentre les lleis sectorials no disposin una altra cosa, els municipis, les províncies i les illes conserven les competències que els atribueixin les disposicions sectorials.

Segona.—La Comissió Provincial de Col·laboració de l'Estat amb les Corporacions Locals és l'òrgan encarregat de coordinar els òrgans de l'Administració perifèrica de l'Estat a la província en tot el que està relacionat amb la cooperació entre l'Administració estatal i la local, sense perjudici de les funcions atribuïdes a les diputacions provincials.

Tercera.—Mentre no es desplegui per reglament el règim estatutari dels funcionaris amb habilitació de caràcter nacional, a què es refereixen els articles 92.3, 98 i 99 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, són aplicables les regles següents:

1a L'habilitació de caràcter nacional que preveu la Llei 7/1985, de 2 d'abril, té les especialitats següents:

- a) Secretària.
- b) Intervenció.
- c) Dipositaria.

2a L'habilitació de caràcter nacional en l'especialitat de secretaria està dividida en tres categories:

1. Correspon als secretaris de primera categoria el desenvolupament dels llocs de treball a què es refereix l'article 161 existents a les diputacions provincials, cabildos i consells insulars, ajuntaments, capitals de província i municipis amb una població superior als 20.000 habitants.

2. Correspon als de segona categoria el desenvolupament dels existents en ajuntaments de municipis amb una població compresa entre els 5.001 i els 20.000 habitants.

3. Correspon als de tercera categoria el desenvolupament dels ajuntaments de municipis amb una població de fins a 5.000 habitants.

4. Quan es tracti d'agrupacions de municipis per a sosteniment en comú del lloc de treball, la categoria la fixa la Direcció General d'Administració Local, de conformitat amb la població dels municipis agrupats. En aquests casos pot ser comú el personal administratiu.

5. Els límits de població establerts en els quatre números anteriors s'entenen sense perjudici de la possibilitat que els llocs de treball dels ajuntaments corresponents siguin classificats en una categoria diferent a la que correspongui pel cens de població, d'acord amb el que disposa aquesta Llei.

6. S'han d'atribuir per analogia a les diferents categories els llocs de treball de les mancomunitats, àrees metropolitanes, comarques o altres agrupacions de municipis diferents de les províncies que puguin crear les comunitats autònomes.

3a La secretaria de les entitats d'àmbit territorial inferior al municipi correspon a qui desenvolupi la de l'ajuntament o agrupació a què pertanyin aquelles.

4a A les entitats locals on la responsabilitat administrativa de la funció de secretaria correspon als secretaris de primera categoria, es poden crear un altre o altres llocs de treball que, amb les denominacions de vicesecretaria, adjuntia, oficialia major, secretaria de districte o altres d'anàlogues, tinguin atribuït el desenvolupament de funcions de col·laboració immediata en les tasques del secretari i la substitució d'aquest en els casos de vacant, absència, malaltia o abstenció legal o reglamentària.

Aquests llocs també estan reservats a funcionaris amb habilitació de caràcter nacional en l'especialitat de secre-

taria i la seva classificació, als efectes de la categoria necessària per al seu desenvolupament, correspon al Ministeri d'Administració Territorial.

La seva provisió es regeix pel que disposa l'article 99 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, i les seves normes de desplegament.

5a En totes les entitats locals en què la responsabilitat administrativa de les funcions de la secretaria correspon a secretaris de primera categoria, hi ha d'haver almenys un lloc de treball que tingui atribuïda la responsabilitat administrativa de les funcions de control i fiscalització interna de la gestió econòmicofinancera i pressupostària i de la comptabilitat de l'entitat local.

La Direcció General d'Administració Local, a petició de l'entitat local interessada, pot aprovar així mateix la creació d'aquest tipus de lloc de treball en altres entitats locals o agrupacions d'aquestes autoritzades a aquest efecte per les comunitats autònomes, quan el volum del seu pressupost així ho aconselli.

El desenvolupament dels llocs de treball a què es refereixen els dos paràgrafs anteriors correspon a funcionaris amb habilitació de caràcter nacional de l'especialitat d'intervenció.

6a A les entitats locals on la responsabilitat administrativa de la funció de secretaria correspon als secretaris de primera categoria, es poden crear un altre o altres llocs de treball que, amb denominacions de viceinterventor, adjuntia i altres d'anàlogues, tinguin atribuït el desenvolupament de funcions de col·laboració immediata en les tasques a què es refereix el paràgraf 1r de la regla 5a i la substitució del responsable administratiu, en els casos de vacant, absència, malaltia o abstenció legal o reglamentària.

Aquests llocs també estan reservats a funcionaris amb habilitació de caràcter nacional en l'especialitat d'intervenció i la seva classificació correspon al Ministeri d'Administració Territorial.

La seva provisió es regeix pel que disposen l'article 99 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, i les seves normes de desplegament.

7a El lloc de treball a què es refereix el número 1 de l'article 164 d'aquesta Llei ha d'existir a totes les corporacions on la secretaria hagi de ser desenvolupada pel secretari de primera categoria, llevat que l'específica responsabilitat esmentada estigui atribuïda a algun dels llocs de treball a què es refereix la regla sisena. En el primer cas, el seu desenvolupament està reservat a funcionaris amb habilitació de caràcter nacional de l'especialitat de dipositaria.

8a Mentre no es dictin les normes reglamentàries previstes a l'article 98.1 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, l'obtenció de l'habilitació de caràcter nacional en qualsevol de les seves modalitats s'ha de fer per oposició lliure seguida de curs selectiu, i es reserva un 10 per 100 de les vacants convocades en cada categoria per a la promoció interna dels funcionaris que tinguin l'habilitació nacional en la categoria immediatament inferior i tinguin tres anys, almenys, de serveis efectius en aquesta, sempre que disposin de la titulació exigida.

Per concórrer a les oposicions és necessari estar en possessió dels títols següents:

- a) Per als secretaris de primera i segona categoria, el de llicenciat en dret o ciències polítiques.
- b) Per als secretaris de tercera categoria, el de batxiller superior o equivalent.
- c) Per als interventors i per als dipositaris, el de llicenciat en dret o en ciències econòmiques o empresarials, intendent mercantil o actuari.

La Direcció General d'Administració Local ha d'autoritzar les oportunes convocatòries d'oposicions per a l'accés als cursos, que ha de fer l'Institut d'Estudis d'Ad-

ministració Local de conformitat amb les bases i programes actualment vigents.

Quarta. Mentre no s'aprovin les normes estatutàries dels cossos de policia local, d'acord amb el que disposen la Llei 7/1985, de 2 d'abril, i la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat, són aplicables les normes següents:

1. La policia local només existeix en els municipis amb una població superior als 5.000 habitants, llevat que el Ministeri d'Administració Territorial autoritzi la seva creació en els de cens inferior. On no n'hi hagi, la seva missió la porten a terme els auxiliars de la policia local, que compren el personal que desenvolupi funcions de custòdia i vigilància de béns, serveis i instal·lacions, amb la denominació de guardes, vigilants, agents, agutzils o anàlogues.

2. Dins de cada municipi, la policia s'integra en un cos únic, tot i que hi pot haver especialitats d'acord amb les necessitats. Sota la superior autoritat i dependència directa de l'alcalde, el comandament immediat de la policia local correspon en cada entitat al cap del cos.

3. Orgànicament, la policia local està integrada per una escala tècnica o de comandament i una altra d'executiva. A l'escala tècnica hi poden haver les ocupacions d'inspector, subinspector i oficial, però els dos primers només es poden crear en els municipis de més de 100.000 habitants; en l'executiva, els de suboficial, sergent, caporal i guàrdia.

4. L'ingrés com a guàrdia de la policia municipal s'ha de fer per oposició, i s'exigeix no excedir els trenta anys d'edat i acreditar les condicions físiques que es determinin.

5. Els membres dels cossos de policia local, en l'exercici de les seves funcions, tenen a tots els efectes legals el caràcter d'agents de l'autoritat.

Cinquena. Mentre no s'aprova l'estatut específic dels cossos de bombers a què es refereix la disposició final tercera de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, el règim del personal dels serveis d'extinció d'incendis establerts per les corporacions locals s'ha d'ajustar a les regles següents:

a) Quan els llocs de treball corresponents a aquest servei hagin de ser desenvolupats per funcionaris als quals s'exigeixi estar en possessió de títol superior universitari o d'ensenyament mitjà, es poden integrar a la subescala de tècnics d'administració especial.

b) Dins del personal del servei d'extinció d'incendis hi ha d'haver les categories següents: oficials, suboficials, sergents, caporals i bombers.

Sisena. La integració dels funcionaris de l'extingit cos nacional de directors de banda de música civils entre el personal de tasques especials a què es refereix l'article 180 d'aquesta Llei s'ha de fer tenint en compte el que estableix la disposició transitòria setena, número 3, de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Setena. L'aplicació de la jubilació a l'edat de seixanta-cinc anys s'ha de fer de conformitat amb el dret transitori establert per la Llei 30/1984, de 2 d'agost. Completada aquesta fase transitòria, entren en vigor els requisits per a la jubilació voluntària a què es refereix l'article 139.1.c) d'aquest text refós.

Vuitena. Règim transitori de la contribució territorial urbana.

Regla 1a En els termes municipals o sectors d'aquests termes on no s'hagi arribat a implantar el règim de la contribució territorial urbana que preveuen els articles 252 a 272 d'aquesta llei, s'exigeix d'acord amb les normes que a continuació es consignen.

L'entrada en vigor del règim de referència en una zona determina la cessació en aquesta d'aquest règim transitori, que queda totalment derogat en el moment en què aquell sigui d'aplicació a tot el territori nacional.

Béns qualificats tributàriament de naturalesa urbana

Regla 2a Es consideren béns de naturalesa urbana en aquest règim transitori:

- a) Els edificis.
- b) Els solars.
- c) Els censos, emfiteusis, subemfiteusis, pensions i tots els gravàmens sobre els edificis urbans exempts d'aquest tribut, sigui quin sigui la persona o entitat obligada a satisfer-los, i
- d) Els molls de propietat particular existents als ports espanyols.

Regla 3a 1. S'entenen compresos a la lletra a) de la regla anterior els edificis en el sentit més ampli d'aquesta paraula, siguin quins siguin els elements amb què estiguin construïts, els llocs on estiguin emplaçats i l'ús a què es destinin, encara que per la forma de la seva construcció siguin transportables i encara que el terreny sobre el qual estiguin situats no pertanyi al propietari de la construcció i les instal·lacions industrials o comercials assimilables a aquests.

2. En canvi, no estan subjectes a aquesta contribució els rendiments dels edificis o construccions enclavats en predis rústics indispensables per a l'explotació d'aquests; se n'exceptuen els salts d'aigua compresos a les tarifes de la llicència fiscal d'activitats comercials i industrials.

Regla 4a S'entenen compresos a la lletra b) de la regla segona:

a) Els terrenys edificables que estiguin enclavats dins de la línia perimetral del nucli de les poblacions, segons plans aixecats per l'Institut Geogràfic Nacional, sempre que tinguin un o més dels seus costats formant línia de façana a una o més vies públiques o particulars o trossos d'aquestes que estiguin urbanitzats, considerant-se com a tals els que tinguin, almenys, els serveis d'enllumenat o posades les vorades o el ferm.

b) Els terrenys enclavats a la zona d'eixamplament de les poblacions i que estiguin en les circumstàncies de l'apartat anterior. En les illes els carrers circumdants de les quals no estiguin oberts i urbanitzats només tributa com a solar una faixa de terreny la línia del qual és la de façana a la via o tros de via que estigui urbanitzat amb un fons igual de l'illa en projecte.

c) Els terrenys que en la mateixa situació que els anteriors estiguin dedicats a parcs, jardins, horts, tallers de picapedrer, tancament i pastures de bestiar o qualsevol altre aprofitament anàleg.

Exempcions i bonificacions

Regla 5a Són aplicables en aquest règim transitori les exempcions i bonificacions tributàries que contenen els articles 271 al 277, tots dos inclusivament, d'aquest text refós.

La base imposable

Regla 6a. La base imposable per aquesta contribució és la quantitat resultant de deduir del producte íntegre dels béns qualificats tributàriament com a urbans, els descomptes procedents per buits, reparacions, serveis i subministraments.

Regla 7a 1. El producte íntegre dels edificis i altres construccions, llevat dels esmentats a la regla següent, es considera conforme a les normes contingudes en aquesta regla, i el seu import es determina:

- a) Pel preu de l'arrendament contractat.
- b) Pel valor corrent dels lloguers a la localitat, segons les condicions i situació de les finques.
- c) Pel 4 per 100 del capital representat pel seu valor en venda.

2. El procediment establert a la lletra c) de l'apartat anterior té sempre caràcter subsidiari i, en conseqüència, només l'ha de fer servir l'Administració pública quan no sigui possible aplicar algun dels assenyalats a les lletres a) i b) del mateix apartat.

L'elecció entre aquests dos procediments és sempre facultat de l'Administració.

Ha de donar preferència al preu de l'arrendament segons contracte, si n'hi ha, llevat que el preu estipulat difereixi del producte íntegre dels edificis d'anàlogues condicions o de l'import d'altres contractes reconeguts com a exactes, sigui de la mateixa finca o d'altres de condicions anàlogues.

4. Per a la fixació del producte íntegre, l'Administració ha d'atendre els rendiments que produeixi o hagi de produir normalment la finca quan sigui susceptible d'arrendaments o gaudi que notòriament apareguin descuidats o mal establerts pel propietari.

Regla 8a Pel producte íntegre dels edificis aïllats, cases d'esbarjo i altres construccions situades al camp, que distin més de quatre quilòmetres del nucli de la població, s'entén l'interès a la taxa legal del capital, representat pel seu valor en venda incloent-hi les construccions accessorïes, parcs, jardins, etc.

Regla 9a 1. El producte íntegre dels solars s'estima en el 4 per 100 del valor en venda, llevat que es tracti de solars amb productes superiors a aquest límit, cas en què és la quantitat que efectivament produeixin.

2. No obstant això, el producte íntegre assignat a un solar no pot ser inferior a la base imposable que li correspondria en la contribució territorial rústica i pecuària com a terra de labor de la classe més bona del terme municipal.

Regla 10a S'entén per valor real o normal, als efectes d'aquest règim tributari:

a) En els solars, la xifra procedent segons la seva extensió superficial i el preu de cotització de la unitat.

b) En els edificis i altres construccions, la suma dels valors actuals de solar i construcció, deduint-ne el cost normal d'edificació, la depreciació corresponent al seu estat de vida i les circumstàncies especials de la seva construcció.

Regla 11a Els descomptes per buits i reparacions s'apliquen sobre el producte íntegre del respectiu immoble i són els següents:

a) 6 per 100 als solars amb productes.

b) 15 per 100 en hipòdroms, velòdroms, autòdroms, aeròdroms, estadis i parcs d'esbarjo.

c) 20 per 100 en edificis destinats a habitatges i ocupats totalment pels seus propietaris. Així mateix, en molls particulars.

d) 25 per 100 en edificis destinats a habitatge i que estiguin arrendats. Així mateix, en mercats, garatges, cotxeres, quadres, vaqueries, places de toros i frontons descoberts.

e) 30 per 100 en manicomis, sanatoris, balnearis, grans hotels de viatgers, bancs, basars, edificis d'ensenyament, cases socials, convents i temples.

f) 33 per 100 en edificis afectes a explotacions fabrils o industrials.

g) 35 per 100 en magatzems.

h) 50 per 100 en edificis coberts per a espectacles públics.

Regla 12a Sempre que els serveis i subministraments que a continuació s'indiquen estiguin compresos en el preu de l'arrendament, s'han de deduir de l'import del producte íntegre els percentatges següents:

a) 3 per 100 per l'aigua.

b) 2 per 100 pel d'ascensor.

c) 12 per 100 pel de calefacció.

Regla 13a Quan un mateix edifici tingui diferents aprofitaments, la base imposable total és la suma de les parcials que a aquells correspongui.

Regla 14a 1. La base imposable dels solars sense renda igual al seu producte íntegre. Tanmateix, en cap cas es pot assignar als solars una base imposable menor de la que es fixi en una terra de labor de la mateixa cabuda i de la millor classe del terme municipal.

2. La base imposable dels solars amb productes s'obté aplicant al producte íntegre el descompte a què es refereix la lletra a) de la regla 11, amb la mateixa limitació exposada a l'apartat anterior.

El deute tributari

Regla 15a 1. El tipus de gravamen de la contribució territorial urbana en aquest règim transitori, d'aplicació general, és el 5 per 100 de la base liquidable assignada a cada finca.

2. No obstant això, el tipus de gravamen es poden fixar lliurement els ajuntaments en relació amb els corresponents béns de naturalesa urbana situats al seu terme municipal, ajustant-se al procediment previst en el present text refós per a la imposició i ordenació de tributs locals.

Aquest tipus de gravamen regeix mentre no es produeixi un acord municipal en contra, adoptat de conformitat amb el mateix procediment.

Regla 16a Sobre la base liquidable, la quota estatal o la suma de quotes i recàrrecs, s'hi apliquen o s'hi poden aplicar, segons els casos, als tipus únics o màxims que s'indiquen, els recàrrecs següents:

a) Sobre la base liquidable:

1. El 4 per 100 durant vint-i-cinc anys de la corresponent als edificis dels polígons de nova urbanització a què es refereix la Llei sobre règim del sòl i ordenació urbana.

2. Un recàrrec per al finançament del transport col·lectiu urbà i interurbà. Aquest recàrrec no és aplicable a les comunitats autònomes els estatuts de les quals els atribueixin la competència exclusiva sobre el transport terrestre.

b) Sobre la quota:

1. El transitori del 40 per 100, per al Tresor.

2. El 10 per 100 per a amortització d'emprèstits municipals.

3. El 10 per 100 per a la prevenció de l'atur obrer.

4. El 10 per 100 per a obres i millores urbanes que projectin els ajuntaments.

5. El 10 per 100 per a l'execució d'obres de proveïment d'aigües i clavegueram. Perquè aquest recàrrec es pugui establir és condició indispensable que el respectiu ajuntament tingui autoritzat i compromès en altres operacions el recàrrec que, sobre la mateixa contribució urbana, autoritza l'apartat 2 precedent.

6. Un recàrrec, la quantia del qual s'ha de fixar en cada cas, de manera que, en el termini màxim de vint anys, quedi abonat l'import total de l'auxili, per a obres de defensa de poblacions contra corrents d'aigües.

7. El 10 per 100, com a màxim, i el 5 per 100, com a mínim, per a la construcció de camins veïnals.

c) Sobre la suma de quota i recàrrecs:

El 10 per 100 en les finques propietat d'estrangers situades a les zones de les Balears, estret de Gibraltar, Galícia i Canàries, quan aquelles finques no estiguin inscrites en el Registre de la propietat. Aquest recàrrec s'ha d'incrementar un 10 per 100 cada any, fins que es compleixi el requisit d'inscripció.

Regla 17a El tipus màxim de l'arbitri municipal sobre la riquesa urbana és el del 17,20 per 100. Aquest arbitri és exigit d'acord amb les normes que el regulaven a la Llei de règim local de 24 de juny de 1955 i amb independència d'aquesta contribució.

Novena. Els actuals recaptadors contractats poden continuar en l'exercici de les seves funcions d'agents executius durant la vigència dels contractes establerts, els quals poden ser prorrogats, de mutu acord, mentre les entitats locals no tinguin establert el servei d'acord amb el que preveu aquesta Llei, o bé, tractant-se de municipis, mancomunitats o altres entitats locals o consorcis, no ho tinguin establert la diputació com a forma de cooperació en l'exercici de les funcions municipals.

DISPOSICIONS FINALS

Primera. 1. Els territoris històrics del País Basc continuen conservant el règim municipal especial pel que fa a la matèria economicofinancera; les seves relacions amb l'Administració de l'Estat en matèria d'hisenda i l'exercici de les seves competències s'han d'ajustar al que disposen la Llei de Concert Econòmic i les altres disposicions que els siguin aplicables. La participació de les corporacions locals del País Basc en els tributs de l'Estat es determina tenint en compte el seu règim de Concert Econòmic.

2. S'aplica a Navarra en matèria d'hisenda local el règim establert a la Llei orgànica 13/1982, de 10 d'agost, de reintegració i millorament del règim foral de Navarra, al Decret llei de 24 de juny de 1969, i a les altres normes dictades a la seva empara. La participació de les corporacions locals de Navarra en els tributs de l'Estat es determina tenint en compte el seu règim de Conveni Econòmic.

3. A l'arxipèlag Canari s'apliquen en matèria d'Hisenda el règim local especial establert a la Llei 30/1972, de 22 de juliol, i altres disposicions dictades a la seva empara.

4. A Ceuta i Melilla s'aplica el règim municipal en matèria d'Hisenda establert a les lleis que regulen les seves especialitats economicofiscals.

5. Els municipis de Madrid i Barcelona conserven el règim impositiu resultant de la legislació general anterior quant a impostos sobre l'increment del valor dels terrenys i sobre solars i el de les lleis especials vigents, amb les singularitats previstes en aquesta llei per a l'impost de radicació.

Segona. Les diputacions i cabildos insulars participen en els ingressos de les apostes mútues esportivobenèfiques, que s'apliquen de manera exclusiva a finalitats esportives, de conformitat amb el que disposa la Llei general de la cultura física i de l'esport.

Tercera. El Govern ha d'informar periòdicament les Corts Generals de les despeses contretes i obres realitzades amb càrrec als crèdits a distribuir per acord del Consell de Ministres per a programes de plans provincials i comarques d'acció especial.

Quarta. Queda autoritzat el Govern a proposta del Ministeri d'Hisenda per regular un procediment d'autoliquidació de les altes per contribució territorial urbana, corresponent a noves construccions, i constitueixen els valors respectius els que es determinen als efectes de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, sense perjudici de la liquidació definitiva que es practiqui, d'acord amb els valors assenyalats de conformitat amb aquesta Llei.

Cinquena. A la vista de les dades i els resultats que subministri l'experiència en l'aplicació dels preceptes d'aquesta Llei, el ministre d'Administració Territorial ha d'informar el Govern i li ha de proposar, si s'escau, les reformes que convingui introduir-hi. En matèria d'Hisenda,

la proposta ha de ser conjunta amb el Ministeri d'Economia i Hisenda.

Sisena. Els funcionaris de l'Administració local que, de conformitat amb el que estableix la disposició final quarta, 3, de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, resultin adscrits a serveis de l'Administració de l'Estat, estan sotmesos a la legislació aplicable als funcionaris de l'Administració civil de l'Estat, sense perjudici que la sanció de separació definitiva del servei hagi de ser acordada, si s'escau, pels òrgans previstos a la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Setena. 1. De conformitat amb la disposició transitòria primera de la Llei 7/1985, de 2 d'abril:

a) Tenen caràcter bàsic les matèries regulades pels cinc primers títols, als articles 1; 2; 3.2; 12; 13; 14; 15; 16; 18; 22, incís primer; 25; 26; 34; 48; 49; 50; 52; 54; 56; 57; 58; 59; 69, i 71.

b) En les matèries regulades pels títols VI i VII s'infeix el caràcter bàsic dels seus preceptes conforme a la seva naturalesa o segons disposi la legislació estatal vigent en aquelles.

2. La regulació continguda en el títol VIII constitueix la legislació estatal que preveu l'article 5. E), a), de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

Vuitena. Les mencions del «Butlletí Oficial de la Província» que es fan en aquesta Llei s'entenen referides, en el cas de les províncies integrades en comunitats autònomes uniprovincials, al butlletí oficial de la respectiva comunitat autònoma.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

1. Queden derogades les disposicions següents:

Primera. La Llei de règim local, text articulat i refós aprovat pel Decret de 24 de juny de 1955.

Segona. Text articulat parcial de la Llei 41/1975, de bases de l'Estatut de règim local, aprovat pel Reial decret 3046/1977, de 6 d'octubre.

Tercera. La Llei 40/1981, de 28 d'octubre, sobre règim jurídic de les corporacions locals.

Quarta. La Llei 11/1960, de 12 de maig, per la qual es regula i crea la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local.

Cinquena. L'article 3r de la Llei 70/1980, de 16 de desembre, sobre formació del padró municipal.

Sisena. Articles 18, 19, 20 i 23 de la Llei 48/1966, de 23 de juliol, de modificació parcial del règim local (hisendes locals).

Setena. Reial decret 3250/1976, de 30 de desembre, pel qual s'aproven les normes provisionals per a l'aplicació de les bases 21 a 34 de la Llei 41/1975, de 19 de novembre, sobre ingressos de les corporacions locals.

Vuitena. Reial decret llei 34/1977, de 2 de juny, pel qual es crea el Fons Nacional de Cooperació Municipal i arbitra altres mesures de reordenació de la cooperació de l'Estat amb les corporacions locals.

Novena. Reial decret llei 11/1979, de 20 de juliol, sobre mesures urgents de finançament de les corporacions locals.

Desena. Article 13 de la Llei 24/1983, de 21 de desembre, sobre mesures urgents de sanejament i regulació de les hisendes locals.

Onzena. Text refós de la contribució territorial rústica, aprovat pel Decret de 23 de juliol de 1966, la de l'impost sobre activitats i beneficis comercials i industrials, aprovat pel Decret de 29 de desembre de 1966, i el d'impost sobre el treball personal, aprovat pel Decret de 2 de març de 1967, en la part no derogada per la disposició transitòria primera de la Llei 44/1978, de 8 de setembre.

Dotzena. El text refós de la contribució territorial urbana, aprovat pel Decret de 12 de maig de 1966.

Tretzena. Reial decret llei 15/1978, de 7 de juny, d'aplicació dels impostos sobre solars i increment del valor dels terrenys i dotació dels pressupostos especials d'urbanisme el 1978.

Catorzena. Decret llei 13/1970, de 12 de novembre, sobre beneficis fiscals als consorcis de les corporacions locals.

2. Totes les altres disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

La Llei 11/1980, de 12 de maig, sobre creació de la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local, queda redactada en els termes següents.

CAPÍTOL PRIMER

De la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local i els seus fins

Article 1. Es crea la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local per a la gestió de la Seguretat Social dels funcionaris de les corporacions locals.

Article 2. 1. La Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local té personalitat jurídica independent, capacitat plena i patrimoni propi i es regeix pel que disposen la Llei 7/1985, de 2 d'abril, aquesta Llei, els seus Estatuts, les normes reglamentàries dictades en desplegament d'aquelles i, si no, per les normes del dret administratiu. Als efectes de l'aplicació de la Llei 11/1977, de 4 de gener, als pressupostos generals de l'Estat s'hi ha d'adjuntar el pressupost resum de la Mutualitat i les funcions de la Intervenció General de l'Administració de l'Estat les exerceix a l'esmentada entitat la Intervenció Delegada al Ministeri d'Administració Territorial.

2. Té els mateixos beneficis de justícia gratuïta, franquícia postal i telegràfica i exempcions tributàries reconegudes a les entitats gestores de la Seguretat Social.

CAPÍTOL II

Dels membres de la Mutualitat

Article 3. Són obligatòriament afiliats a la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local:

a) Totes les entitats locals que tinguin al seu servei personal que compleixi les condicions establertes en aquesta Llei per ser assegurat en aquesta.

b) Els altres organismes i dependències de les administracions públiques quan tinguin adscrits al seu servei funcionaris de l'Administració local per la seva condició de tals, i únicament pel que fa a aquests.

Article 4. Es consideren obligatòriament assegurats a la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local:

a) Els funcionaris al servei de les corporacions locals.

b) Els funcionaris d'Administració local que en virtut d'aquest caràcter estiguin prestant servei actiu adscrits a organismes i dependències de les administracions públiques.

c) Els funcionaris de la mateixa Mutualitat.

Article 5. Es poden assegurar amb caràcter voluntari a la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local les persones que, no tenint el caràcter de funcionaris de l'Administració local, prestin serveis en propietat en organismes i dependències de les administracions públiques quan les seves funcions tinguin relació immediata amb l'Administració local i sempre que compleixin els requisits que els Estatuts de la Mutualitat estableixin.

CAPÍTOL TERCER

Del govern i administració de la Mutualitat

Article 6. La Mutualitat, sota la superior direcció i tutela del Ministeri d'Administració Territorial, al qual està adscrita orgànicament, s'estructura en un Consell General i una Comissió Permanent, com a òrgans de participació en el control i vigilància de la gestió, i una Direcció Tècnica, com a òrgan de direcció i gestió, amb la composició, forma de designació, atribucions i règim de funcionament que determini el Govern, mitjançant real decret aprovat a proposta del Ministeri d'Administració Territorial.

CAPÍTOL QUART

De les prestacions

Article 7. Les prestacions que concedeix la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local són de les classes següents:

- a) Bàsiques.
- b) Complementàries.
- c) Especials.

Article 8. Les prestacions bàsiques de la Mutualitat a les quals tenen dret els assegurats o els seus familiars beneficiaris que compleixin les condicions que per a cada cas s'estableixin, són les següents:

- a) Pensió de jubilació per edat;
- b) Pensió de jubilació per invalidesa;
- c) Pensió de jubilació voluntària;
- d) Pensió de viduitat;
- e) Pensió d'orfanat, i
- f) Pensió a favor dels pares pobres en concepte legal.

Article 9. La quantia de les prestacions que es determinen en els Estatuts de la Mutualitat ha de ser actualitzada tal com determinin, en cada cas, les disposicions legals pertinents.

Article 10. Les prestacions complementàries de la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local que es concedeixen en els casos i les condicions que estableixen els seus Estatuts als assegurats i beneficiaris són les següents:

- a) Ajuda per nupcialitat.
- b) Ajuda per natalitat.
- c) Subsidi per despeses de sepeli.
- d) Capital assegurança de vida.

Article 11. Són prestacions especials les d'assistència sanitària. També tenen aquest caràcter qualssevol altres que s'estableixin per reglament.

CAPÍTOL CINQUÈ

Del règim economicofinancer

Article 12. Els recursos de la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local estan constituïts per:

- a) Les quotes de les entitats, organismes i dependències afiliats.
- b) Les quotes dels assegurats.
- c) Els béns i reserves d'altres mutualitats o mutualitats que d'acord amb aquesta Llei se li transfereixen.
- d) Les rendes i els interessos dels seus béns.
- e) Les subvencions, donatius, llegats, deixes i qualssevol altres recursos que es destinin als seus fins.

Article 13. 1. La suma de la quota de l'afiliat i de l'assegurat constitueix la quota íntegra.

2. Els tipus de cotització i les bases sobre les quals recaiguin aquests, els determinarà el Govern, a proposta del ministre d'Administració Territorial.

Article 14. 1. Les entitats, organismes i dependències afiliats estan obligats a ingressar a la Mutualitat, en la forma i dins els terminis que s'estableixin per reglament, la quota íntegra corresponent al seu personal assegurat, descomptant-li l'import de la part que corre al seu càrrec en concepte de quota d'assegurat.

2. Les corporacions locals es poden encarregar del pagament directe als seus pensionistes, i si ho fan han de presentar l'oportuna liquidació a la Mutualitat.

Article 15. 1. L'obligació de pagament de la quota íntegra té caràcter de preferència absoluta.

2. L'incompliment del que disposa aquest article comporta les responsabilitats que es determinin per reglament.

Article 16. 1. El règim financer de la Mutualitat es determina pel sistema convenient per garantir la cobertura de les prestacions amb el mínim volum de quotes i despeses de gestió, i es pot utilitzar el de prima mitjana obtinguda per repartiment simple progressiu.

2. Les despeses de gestió no poden excedir el 2 per 100 del volum de les quotes liquidades.

Article 17. El Banc de Crèdit Local pot concertar el seu concurs financer amb la Mutualitat.

CAPÍTOL SISÈ

De les inversions

Article 18. La Direcció Tècnica de la Mutualitat ha de formular cada any un pla d'inversions per a l'exercici següent. En aquest pla s'han de consignar separatament les inversions que exigeixin una fàcil liquiditat i que s'han d'efectuar en valors mobiliars i aquelles altres que, reunint les condicions necessàries de seguretat i rendibilitat, s'apliquin a fins socials de directa utilitat per als assegurats.

Article 19. La Direcció Tècnica de la Mutualitat ha de sotmetre anualment als òrgans competents del Ministeri d'Administració Territorial i del Ministeri d'Economia i Hisenda, d'acord amb les disposicions vigents en la matèria, el pla anual d'inversions corresponent a l'exercici següent. Si transcorregut el termini d'un mes, a comptar de la data de presentació del pla, aquests òrgans competents no s'hi oposen, es considera automàticament aprovat i la Direcció de la Mutualitat ha de procedir a la seva execució.

CAPÍTOL SETÈ

Del procediment i règim jurídic

Article 20. 1. Correspon a les entitats locals, a la Direcció General d'Administració Local o a l'organisme competent en cada cas, segons la legislació vigent, adoptar els acords previs que estimin pertinents sobre la jubilació dels funcionaris.

2. Aquests acords serveixen de base a la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local per a la incoació i tramitació de l'oportú expedient als efectes de la declaració dels drets que, d'acord amb aquesta Llei i amb el Reglament de la Mutualitat, puguin correspondre a l'interessat. La resolució és de l'exclusiva competència de la Mutualitat.

Article 21. Les resolucions de la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local poden ser recorregu-

des en alçada davant el Ministeri d'Administració Territorial, d'acord amb la Llei de procediment administratiu.

En tot cas i amb caràcter previ i potestatiu, es pot interposar el recurs de reposició davant el director tècnic de la Mutualitat.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera. 1. El règim de la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local no és aplicable a les corporacions i entitats locals de Navarra, el personal del qual segueix sotmès al seu règim peculiar.

2. Per als assegurats a la Mutualitat que hagin prestat servei a Navarra cal atènyer-se al que estableixin les disposicions de caràcter general que regulen la compensació de quotes entre els diferents règims de previsió social.

Segona. Tot funcionari que ingressi al servei de l'Administració local amb posterioritat a la publicació dels Estatuts, per a aplicació d'aquesta Llei, queda sotmès al que aquesta disposa, sense que les entitats locals puguin estendre a aquests els drets reconeguts per als ingressats amb anterioritat.

Tercera. 1. A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, les entitats locals, organismes, dependències i serveis que segons aquesta hagin de ser obligatòriament afiliats, no poden adoptar, respecte al personal al seu servei que hagi de tenir el caràcter d'assegurat, cap acord en matèria de reconeixement de drets passius ni modificar el règim d'aquests, vigent en aquesta data.

2. Es consideren nul·les, en tots els casos, les modificacions adoptades en el règim de drets passius amb posterioritat al Decret de 30 de novembre de 1956, que no s'hagin ajustat al que disposa l'article 8è d'aquest.

Quarta. Les corporacions locals no poden concedir d'ara endavant aportacions, subvencions o ajudes de qualsevol gènere per a fins de previsió dels seus funcionaris. Són nuls els crèdits que es concedeixin amb infracció d'aquest precepte i el seu pagament engendra les responsabilitats pertinents.

Cinquena. Els funcionaris al servei de l'Administració local que vulguin constituir una entitat de previsió de caràcter voluntari, a fi de millorar els beneficis establerts en aquesta Llei i en els Estatuts de la Mutualitat Nacional de Previsió de l'Administració Local, ho poden fer de conformitat amb les disposicions legals corresponents i sempre que les aportacions i quotes siguin exclusivament al seu càrrec.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera. D'acord amb els principis establerts en aquesta Llei i condicions que es determinin per reglament, la Mutualitat Nacional es fa càrrec del pagament del total de percepcions de les classes passives de l'Administració local que hagin adquirit aquesta condició amb anterioritat a la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei.

L'obligació de pagament per part de la Mutualitat Nacional només afecta, tanmateix, la quantia estricta de la pensió abonable d'acord amb legislació comuna.

Segona. La Mutualitat ha d'aplicar, en cas que sigui necessari, amb les altres entitats públiques de previsió el traspàs, compensació o reconeixement recíproc de les quotes satisfetes, en la forma que assenyalin les disposicions sobre la matèria.

(Aquest Reial decret legislatiu s'inclou tenint en compte les correccions d'errors publicades al «BOE» núms. 165 i 282, d'11-7-1986 i de 25-11-1986.)